HORIA TECUCEANU

SURPRIZELE CĂPITANULUI APOSTOLESCU

ROMAN DETECTIV

EDITURA DACIA CLUJ-NAPOCA, 1975

Coperta de TIOTIV EPAMINONDA

Mulţumesc tovarăşilor generali-maiori OCTAVIAN POP, adjunctul inspectorului general al miliţiei, şi NICOLAE CHIRI AC, şeful Direcţiei Judiciare, precum şi maiorului DUMITRU TAURECI, pentru sprijinul acordat la realizarea acestei cărţi.

H.T.

NOTA: Cu excepţia stilului romanesc şi a introducerii unor personaje fictive, intriga acestei cărţi este inspirată dintr-un caz autentic.

PARTEA ÎNTÎIA

Capitolul I. PREIAU UN CAZ DE RUTINĂ

In timp ce Dan răsfoia buletinul persoanelor urmărite de Interpol, am tras mai aproape corespondenţa ce-mi fusese adusă de curier. Atenţia mi-a fost atrasă de un plic cu antetul Institutului medico-legal. După ce l-am desfăcut,

am văzut cîteva file dactilografiate reprezentînd rezultatul necropsiei efectuate asupra unei persoane ce devenise obiectul unui caz de care mă ocupam.

❖

* ❖

Cu două zile mai înainte, pe la miezul nopţii, am fost anunţat de către dispeceratul Salvării că medicul unei ambulanţe a constatat un deces suspect, prin violenţă. Întrucît cu astfel de treburi mă ocup, m-am dus imediat la adresa indicată să văd despre ce-i vorba.

Victima, o femeie corpolentă, în vîrstă de vreo şaizeci de ani, zăcea într-un pat răvăşit. Cămaşa de noapte era descusută în cîteva locuri, iar pe gît se vedeau cîteva urme de culoare închisă. Ţinînd seama de rigiditatea cadaverică şi de faptul că urmele de violenţă încă nu se coloraseră spre vînăt, am apreciat că strangularea victimei fusese comisă cu cel mult două ore înainte, adică pe la zece seara. După ce Dam poftit pe Dan să-i anunţe pe procuror şi pe medicul legist, m-am apucat de meserie.

Persoana care anunţase Salvarea era o femeie tînără şi locuia în gazdă la victimă. Mi-a relatat că înapoindu-se acasă, pe la ora unsprezece, şi-a găsit propietăreasa leşinată. S-a grăbit să-i dea cu oţet pe la nas, dar văzînd că nu reuşeşte s-o readucă în simţire, a anunţat Salvarea.

Cînd procurorul a comunicat medicului legist că poate să ridice cadavrul, era aproape două dimineaţa şi mi-am spus că nu-i cazul să trezesc din somn nişte oameni a căror singură vină consta în faptul că, eventual, mi-ar fi putut furniza unele informaţii necesare anchetei. în timp ce ne pregăteam de plecare, a apărut şi cel de-al treilea locatar al apartamentului victimei. Era atît de beat, încît n-am reuşit să-l fac să priceapă ce căutam pe acolo, întrucît unica soluţie în astfel de cazuri este un somn bun, n-am

ezitat să-i dau sfatul de rigoare.

A doua zi, adică ieri dimineaţă, am revenit la locuinţa victimei şi m-am pus pe, treabă. Am început cu audierea locatarilor din curte, care, fără excepţie, au ţinut să-mi povestească că domnul soţ, deşi cumsecade şi blajin, are o mare slăbiciune, pentru băuturi alcoolice, cea ce nu contribuise niciodată la sporirea bunei dispoziţii a decedatei. Mai precis, de cîte ori domnul soţ apuca să bea un păhărel prin oraş – şi isprava se repeta cam o dată la două săptămîni –, dădea o fugă pînă acasă pentru a se aproviziona cu banii necesari continuării chefului. Acest moment festiv era adus de îndată la cunoştinţa vecinilor prin scandalul ce-l declanşa soţul, jignit şi indignat de opoziţia neînţelegătoarei sale neveste. O astfel de controversă se consumase şi în noaptea cînd decedase victima; exact cînd se transmitea buletinul de ştiri de la ora zece. Apoi, cîteva minute mai tîrziu, cînd disputa beligeranţilor s-a liniştit, soţul a fost văzut ieşind satisfăcut din casă. Considerînd că sînt destul de bine informat, l-am vizitat şi pe domnul soţ. După cum arăta, am fost sigur că martorul numărul unu nu se mai afla sub influenţa lui Bachus. M-a întîmpinat deznădăjduit şi, izbucnind într-un hohot de plîns, a recunoscut dintr-o bucată că şi-a ucis soţia. N-a putut să explice exact cum a ajuns să-şi violenteze nevasta, datorită stării în care se aflase, dar asta nu mai prezenta prea multă importanţă. Deşi eram convins că desperarea lui nu era simulată, n-aveam ce-i face şi l-am arestat sub acuzaţie de omucidere.

*

* *

întrucît nu vedeam ce fapte revelatoare mi-ar putea furniza depeşa Institutului medico-legal, am citit cu indiferenţă rezultatul necropsiei. Cînd mi-am terminat

lectura, am rămas intrigat cîteva clipe, apoi am lăsat să-mi scape un şuierat uşor printre buze.

— Ce s-a întîmplat, şefu'? s-a interesat Dan, mirat, privindu-mă peste marginea buletinului Interpol.

— Trebuie să-l eliberăm pe Dobre.

— Poftim?!

— Nu-i. vinovat.

— Bine, dar a recunoscut...

— Medicul legist e de altă părere.

— Ai putea să fii mai explicit?

— Am să mă străduiesc. Decesul a survenit in jurul orei unsprezece, adică la o oră după ce soţul plecase să-şi continue supraalimentarea alcoolică...

— Stabilirea orei decesului are numai un-caracter aproximativ! a ţinut să-mi reamintească Dan.

Deoarece avea dreptate, am dat aprobator din cap şi am continuat: x

— Decesul n-a fost provocat prin asfixie, adică strangulare, cum am presupus, ci de o criză de edem. pulmonar...

— Asta ce-o mai fi?

— Un fel de infarct cardiac. Plămînii nu mai pot asigura oxigenarea sîngelui, iar inima îşi opreşte activitatea. Necropsia a relevat că victima suferea de această anomalie, care, după cum îţi spuneam, i-a şi provocat moartea.

— Nu m-aş fi aşteptat la o astfel de chestie...

— De fapt, Dobre nu-i străin de acest deznodămînt. Criza de edem n-a apărut din senin, ci prin provocarea unei stări de tensiune nervoasă, ca urmare a iritării bolnavei.

— Deci poate fi considerat autorul moral...

— Da, dar de un soi care nu face obiectul urmăririi

penale. Deşi Dobre a contribuit la grăbirea sfîrşitului, decesul prematur se datoreşte, în exclusivitate, maladiei de care suferea soţia sa. Altfel, dacă ar fi fost sănătoasă, n-ar fi fost subiectul discuţiei noastre...

Cînd am auzit zgomotul produs de apăsarea pe clanţă, am tăcut şi am aşteptat să văd cine mă vizitează, cu dispoziţia unui profesor întrerupt, în momentul cheie al prelegerii sale, de sosirea studentului veşnic în întîrziere.

— Eh!... Ce vă pasă! Toată ziua vă tăifăsuiţi, iar eu nu-mi văd capul de atîtea treburi... a remarcat maiorul Iancu, şeful Secretariatului, strîmbîndu-şi nasul cu dezgust.

— Ce-ar fi dacă ai trece direct la obiect? am zis, privind coala de hîrtie pe care o flutura în chip de evantai.

— S-a primit o sesizare în legătură cu dispariţia unei femei... o profesoară de liceu.

— In ce împrejurări a dispărut?

— Din spusele secretarei liceului, profesoara a plecat de joi de la şcoală şi n-a mai apărut.

— Dacă astăzi e marţi, una peste alta sînt vreo cinci zile de atunci – comentă gînditor Dan.

— Poate o fi bolnavă. Locuieşte singură? am întrebat.

— Stă cu mama ei, deci ar fi avut cine să anunţe cauza absentării.

— Nu era mai simplu dacă autoarea sesizării, în loc să apeleze la noi, ar fi dat o fuguţă pînă la locuinţa profesoarei? se interesă Dan.

— Nicule, frumuşelu' ăsta al tău are impresia că eu sînt în meserie de azi, de ieri? se prefăcu Iancu supărat, arătînd cu privirea spre colaboratorul meu.

— S-a deplasat cineva la domiciliul dispărutei? am zis.

— Bineînţeles! A fost căutată atît pe acasă, cît şi la telefon. N-a răspuns nimeni. Ce, altfel crezi că aş fi dat curs sesizării?! Doar nu sîntem birou de comisionari! zise

Iancu, aruncîndu-mi pe birou hîrtia ce o tot vînturase pînă atunci.

Am luat-o şi m-am uitat la ea. Era o notă telefonică în care se consemnaseră atît numele şi adresa persoanei ce făcuse sesizarea, cît şi cele ale profesoarei dispărute.

— Mai ai nevoie de ceva? a întrebat Iancu.

Văzîndu-mă că-mi clatin capul, mi-a urat să am de-a face cu o alertă falsă şi a pornit spre uşă.

— Dane – am spus, cînd am rămas singuri –, în timp ce eu dispun eliberarea lui Dobre, dă fuga la locuinţa profesoarei şi vezi despre ce-i vorba.

După ce şi-a extras picioarele de sub birou, s-a apropiat şi a luat nota telefonică.

*

* ❖

Mai întîi am pus concluziile de clasare a cazului, apoi l-am adus pe Dobre de la arestul preventiv. Cînd i-am explicat cum stau lucrurile şi l-am anunţat că nu va mai fi trimis în faţa justiţiei, am constatat că nu mă înşelasem asupra psihologiei sale. În loc să se bucure, a afişat o figură şi mai nefericită ca cea din momentul arestării. În mod cert, ar fi preferat să-şi compenseze fapta prin privaţiunile închisorii. În momentul cînd a pornit spre uşă era atît de distrus, încît m-am temut să nu facă vreo faptă necugetată. L-am chemat înapoi şi am mai sublimat încă o dată că, ţinînd seama de maladia ce o avea, soţia lui era condamnată oricum, şi ar fi putut deceda chiar şi în urma unui banal efort de a alerga după tramvai. A dat cu înţelegere din cap, dar nu sînt prea sigur că l-am convins pe deplin, şi n-am fost mulţumit de mine.

Tocmai mă ridicasem de pe scaun, pentru a preda dosarul la secretariat, cînd a început să zbîrnîie telefonul. Era Dan. Mă anunţa că mi-a expediat maşina de serviciu şi

mă invită la locuinţa profesoarei.

*

* *

In timp ce maşina rula pe strada Dr. Davilla, mă întrebam dacă starea-mi de bună dispoziţie se datora felului în care se rezolvase cazul Dobre sau, poate, soarelui de aprilie. Priveam cu plăcere pomii înfloriţi şi pietonii în talie sau chiar în cămăşi ce defilau prin faţa ferestrei de la portieră. Cred că nu mi-ar fi displăcut să fiu şi eu ca ultimii şi să mă plimb la şosea, cu mîinile înfundate pînă la coate în buzunare şi fără nici o grijă pe cap. Cînd maşina a virat la dreapta pe Bulevardul Eroilor, îmi explicam, cu regret, că o astfel de dorinţă, în profesia mea, este irealizabilă. Noi, la fel ca medicii, nu ducem lipsă de pacienţi. Cu deosebirea că ai noştri sînt de un alt gen. Incomparabil mai neplăcut, mai anacronic într-o societate civilizată, caracterizată prin omenie.

După ce maşina a intrat pe strada Dr. Marinescu şi a început să piloteze pe strada General Demostene, am început să privesc cu interes casele pe care le depăşeam.

— Am ajuns, tovarăşe căpitan – mă anunţă Vartunian, şoferul nostru, oprind în faţa porţii cu numărul 12. - Am coborît din maşină şi am privit clădirea. Era o vilă cu două etaje, ultimul mansardat, tencuită intr-un calcio-vecchio de culoare trandafirie şi despărţită de stradă printr-un zid de ciment combinat cu plasă din sîrmă. Intre zidul care delimita proprietatea de vilă se afla o zonă, de vreo doi metri, plantată cu răsaduri de flori. M-am uitat la clădirile învecinate. In dreapta, pe colţ, la intersecţia străzii, se afla o vilă cu arcade boltite şi îmbrăcate în iederă complet înverzită de primăvara timpurie. In partea stingă o altă vilă, după aspect, construită de puţină vreme. Peste drum, în faţa vilei ce mă interesa, am văzut o casă în construcţie.

Avea ridicate trei planşee din beton, fără pereţi exteriori, iar în jurul ei domnea agitaţia caracteristică unei astfel de activităţi. Benzile de transport, stivele de cărămizi şi panourile glisante ajungeau pînă. în mijlocul străzii.

Readucîndu-mi privirea la vila trandafirie, am văzut o poartă metalică rezemată de canatul ei şi, împingînd-o cu un deget, am intrat în curte. N-am făcut decît doi paşi şi în ’faţa mea a apărut Dan.

— Cum e, Dane?

— S-ar părea că, intr-adevăr, nu-i în regulă.

— Adică?

— Uşile sînt încuiate şi nu răspunde nimeni..

— Colocatarii imobilului?

S-a răsucit pe călcîie şi mi-a arătat o scară din ciment cu cinci trepte. La capătul lor se afla o terasă mică şi două uşi din stejar, masiv, prevăzute cu vizoare.

— Cea din dreapta este intrarea parterului, unde locuieşte persoana dispărută, iar cealaltă aparţine etajului întîi. Locatarul de la etaj este plecat din ţară.

— Şi etajul doi?

— E o mansardă, locuită de un profesor de educaţie fizică. Am bătut şi la uşa lui, dar nu a răspuns nimeni.

— Ai discutat cu vecinii? am întrebat, rotindu-mi capul spre oasele din jur.

— Bineînţeles. Unii susţin că n-au mai văzut mişcare pe aici de aproape două săptămîni. Alţii sînt mai modeşti. Numai de cinci-şase zile. Nu asta-i însă semnificativ. Hai să-ţi arăt ceva!

L-am urmat spre fundul curţii. După vreo opt metri, am ajuns în faţa intrării de serviciu. Am văzut o scară din beton care făcea legătura între pivniţă şi etaje. După ce-am urcat cîteva trepte, pînă la nivelul parterului, mi-a arătat o uşă pe partea dreaptă şi mi-a spus, fără să se oprească:

— Asta-i uşa secundară a apartamentului ocupat de dispărută, profesoara Marieta Stanciu.

Am făcut cîţiva paşi, pe lîngă o stivă de scînduri noi de construcţie, deasupra căreia se aflau puse o teslă şi un ferăstrău, şi m-am oprit în faţa unei uşi; montată pe peretele opus celei de acces la apartament. Era deschisă şi am văzut o încăpere mică, fără ferestre. Pe o masă de bucătărie se afla un platou cu chiftele crude.

— Apropie-te de ele – m-a îndemnat Dan, arătîndu-mi platoul.

— Da, sînt alterate, – am zis, strîmbînd din nas, după ce le-am mirosit.

— Sînt cîteva zile bune de cînd zac aici – a comentat el. E firesc ca o gospodină să muncească la prepararea unei mîncări, numai pentru a o lăsa să se strice?

— Probabil că a intervenit ceva care a împiedicat-o să-şi mai realizeze intenţia... Acest „ceva“ ar putea să ne intereseze şi pe noi – am aprobat gînditor.

— N-ar fi cazul să vedem despre ce-i vorba?

Am apreciat că altă soluţie nu avem. M-am grăbit să cobor în curte şi să ajung la maşina noastră. Am pus în funcţiune radio-telefonul şi l-am cerut pe procurorul de serviciu. M-am bucurat cînd mi-a răspuns Mihai Lupu, un tip care-mi mai dovedise şi cu alte ocazii că are mintea sprintenă. M-a întrerupt înainte de a-mi termina argumentarea, spunînd că porneşte imediat spre mine.

Cînd am revenit în curte, m-am dus spre o fereastră mare, formată din trei tronsoane, ou deschiderea spre stradă, şi am încercat să privesc îndărătul ei, dar am renunţat. Era acoperită din interior. Am revenit pe terasă şi am constatat că şi fereastra din dreapta apartamentului ce mă interesa era acoperită.

— Ce-i cu fereastra de lingă intrarea de serviciu? am

spus, reamintindu-mi de existenţa ei.

— În afară de faptul că îndărătul ei se află o bucătărie, nimic interesant – a spus Dan.

Întrucît nu mai aveam ce face pînă la sosirea procurorului, m-am decis să iau loc pe unul din cele două fotolii din trestie ce străjuiau o masă din acelaşi material, pe terasă. Dan l-a ocupat pe celălalt.

Cîteva minute mai tîrziu, în faţa casei a oprit o maşină.

Capitolul II. MA STRĂDUIESC SĂ-MI PĂSTREZ CUMPĂTUL

Poarta s-a deschis şi în curte a intrat un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu statura potrivită, suplu şi ochii ascunşi îndărătul unei perechi de ochelari cu rame groase, proptiţi pe un nas lung şi subţire. Era procurorul Mihai Lupu.

— Ia mai spune o dată, căpitane, cum e? s-a interesat, după ce ne-am strîns mîinile.

I-am expus elementele care m-au obligat să apelez la prezenţa lui.

— Deh... S-ar putea să ai dreptate... a catadixit el, după ce şi-a masat de cîteva ori bărbia. Da’ dacă facem o boroboaţă? m-a întrebat temător.

— Avînd în vedere circumstanţele, cred că expectativa poate constitui o greşeală mai mare decît o descindare, eventual, fără obiect.

— Ai chemat un lăcătuş? s-a decis el.

— Şoferul nostru e specialist în treburi de astea, a spus Dan, plecînd spre stradă.

Cînd tuciuriul şi vioiul nostru plutonier şi-a făcut apariţia pe terasă, i-am arătat uşa apartamentului

profesoarei Marieta Stanciu.

— Ce părere ai despre broască? Ai putea s-o deschizi, fără s-o pulverizezi?

— Am să mă străduiesc, dar, ştiţi, e o broască yale...

— Pricep. Hai cu mine să-ţi arăt şi uşa de serviciu!

— Asta-i altă gîscă – a zis, cînd am ajuns la intrarea secundară. E o broască simplă. Dealtfel are şi cheia pe partea cealaltă.

L-am privit cum şi-a scos din trusă un cleşte cu fălci înguste. Restul a fost o jucărie. A prins capătul cheii cu cleştele şi am auzit zgomotul metalic al dezăvorîrii broaştei.

Cînd s-a dat la o parte, am apăsat pe clanţă şi am deschis uşa. Aveam în faţă o încăpere de vreo şase metri pătraţi. Lîngă peretele din dreapta uşii se aflau o chiuvetă şi o maşină de aragaz. Urma o fereastră închisă cu o plasă de sîrmă, prin care se vedea curtea, iar la stingă am remarcat cea de-a doua uşă a încăperii. Am ocolit masa de bucătărie, cu intenţia de a mă îndrepta spre uşa din faţa noastră. Dar, după trei paşi, m-am oprit. Intre peretele unde se afla fereastra şi partea ascunsă de masă, am văzut ceva care mi-a astras atenţia. Mai întîi o pereche de papuci din pîslă, apoi, pe măsură ce ocoleam cu prudenţă masa, a apărut şi restul. O femeie stătea chircită lîngă maşina de aragaz. Am avut senzaţia că mă ia cu frig. O astfel de fractură craniană nu mai văzusem niciodată.

M-am întors spre însoţitorii mei. Procurorul care se afla în spatele meu, îşi ţinea o mînă la gură şi respira neregulat, iar Dan, alb la faţă, mă privea înspăimîntat.

— Dane – am zis, încercînd să-mi stăpînesc nesiguranţa vocii –, medicul legist şi ofiţerul de la criminalistică!

— N-am văzut de cînd sînt aşa ceva... a îngăimat Lupu, după plecarea în pas alergător a lui Dan.

— Victima trebuie să fi avut circa şaptezeci de ani, deci nu poate fi persoana căutată – am zis, încercînd să-mi pun ordine în mintea răvăşită intr-o fracţiune de secundă.

Deşi îmi simţeam picioarele moi şi tremurînd, am reuşit să mă apropiu de uşa care ducea spre interiorul locuinţei. Nu era închisă, ci numai sprijinită de canatul ei. Am împins-o cu degetul înfăşurat în batistă.

Camera în care am pătruns era o sufrageriei. La dreapta era o uşă deschisă, iar în spatele ei un vestibul mic şi uşa principală a apartamentului, care permitea accesul prin terasa unde-1 aşteptasem pe procuror.

Am ocolit o masă masivă, din lemn de nuc, pe care se aflau un teanc de caiete de teză, şi m-am dus spre cele două uşi alăturate din faţa mea. Am început cu cea din dreapta. Probabil pentru că era deschisă. M-am uitat înăuntru, dar n-am putut să disting decît contururi de mobile. Încăperea era scufundată în întuneric. Am dibuit cu mîna pe peretele din dreapta şi găsind întrerupătorul l-am răsucit. Am văzut fereastra care se deschidea spre terasă. Era complet acoperită de jaluzele. Încăperea era mobilată ca dormitor. În afara dezordinii şi a unui garderob cu uşile deschise, nu mi-a reţinut nimic atenţia.

17

2 – Surprizele căpitanului Apostolescu

Cînd am făcut stînga-mprejur, am dat nas în nas cu Lupu, de a cărui prezenţă uitasem în frigurile ce mă cuprinseseră după ce văzusem victima din bucătărie. S-a retras cu o jumătate de pas pentru a-mi permite să merg spre cea de a doua uşă, din stînga. După ce am apăsat cu batista pe clanţă şi am împins uşa, m-a întîmpinat acelaşi întuneric ca şi în camera precedentă. Am pipăit peretele interior şi am răsucit întrerupătorul.

Am rămas în pragul uşii şi, simţind pe ceafă răsuflarea

grea şi neregulată a lui Lupu, am început să privesc încăperea. Era tot un dormitor.

Am măturat cu privirea, de la dreapta spre stînga, un garderob triplu, o toaletă încărcată cu diferite produse cosmetice şi deasupra lor o fereastră, ou jaluzelele lăsate în jos. Era fereastra compusă din trei tronsoane, ou vederea spre stradă. Am continuat să-mi rotesc ochii prin cameră şi am văzut lipit de peretele din stînga un pat mare străjuit de două noptiere. La vreun metru de ultima noptieră mai exista o uşă, întredeschisă.

Uşile garderobului erau deschise, iar sertarele toaletei şi noptierelor erau scoase şi aruncate prin cameră, la întîmplare, alături de conţinutul lor. Totul indica efectuarea unei „percheziţii11 grosolane, dar, în acelaşi timp, metodice. Era o „lucrătură" care putea să-i lase plini de invidie chiar şi pe „gingaşii şi manieraţii" reprezentanţi ai fostului Gestapo. Pe noptiera din stînga era o fructieră cu mere, iar jos, lîngă tabliera patului, erau sprijinite trei reproduceri după picturile lui Grigorescu; am privit pereţii şi tot atîtea contururi, dreptunghiulare, cu o tentă mai deschisă decît tapetul, le-a explicat provenienţa.

Mi-am lăsat privirea pe mocheta pluşată, de culoare gălbuie, şi am priceput că reprezentaţia încă nu era terminată. Dîra groasă de pete brune ce se pornea de la pat şi se îndrepta spre uşa întredeschisă, m-a îndemnat să-i trec pragul. Era o cameră de baie. Pardoseala, din mozaic alb, şi cada de baie erau stropite din belşug cu dîre şi pete ruginii.

Cînd am revenit în dormitor, Lupu continua să stea în pragul celeilalte uşi, de unde, cu pupilele dilatate, mă privea cu o fixitate de hipnotizat.

— Să mergem mai departe, Mihai – am spus, cu vocea gîtuită, arătînd spre pat, unde, abia acum, după ce

venisem dinspre baie, reuşisem să disting ceva care aducea cu silueta unui corp omenesc.

A tresărit şi, parcă împotriva voinţei sale, a dat aprobator din cap. Cînd m-am apropiat de pat, nu s-a sfiit să rămînă în spatele meu, la o distanţă apreciabilă. Probabil că simţea nevoia instinctivă de a se adăposti, de a vedea cît mai puţin posibil. Şi eu aş fi preferat să am pe altcineva înaintea mea. Dar nu mă puteam bucura de şansa lui.

Mi-am înfrînt ultima ezitare şi am ridicat perna de la capătul patului. Nu i-am mai privit dosul deoarece halatul de culoare deschisă, care se afla sub ea, mi-a spus destul. După ce ambele au fost aşezate pe un taburet din apropiere, am privit aşternutul şi femeia care zăcea în el cu faţa în jos şi capul băgat în pernă.

I-am privit spatele gol şi furoul coborît spre coapse. Fusese ucisă în acelaşi mod ca şi victima găsită în bucătărie.

Am întors capul spre procuror.

Cîteva clipe, ne-am sprijinit reciproc privirile, într-o speranţă deşartă că ne vom putea spăla retinele de imaginea apocaliptică ce-o înregistraseră.

Salvarea ne-a venit pe neaşteptate, din sufragerie, sub forma unor zgomote de paşi şi glasuri. Ca la un semnal, ne-am îndreptat spre uşă cu viteza unor şcolari oînd sună de recreaţie.

— Urîtă treabă, Nicule – a zis căpitanul Maier, de la criminalistică, arătînd cu degetul peste umăr, spre bucătărie.

— Nu te grăbi cu aprecierile. Du-te vezi şi ce-i dincolo – am spus, arătîndu-i prin acelaşi gest dormitorul din care tocmai ieşisem.

— Ce, încă o victimă?! a întrebat neîncrezător.

Mi-am înclinat capul, scîrbit, şi am spus:

— În bucătărie aţi terminat?

— Numai cu fotografiatul. În timp ce medicul legist examinează victima, băieţii mai caută urmele.

— Bine, duceţi-vă şi în dormitor – am repetat.

Cînd am vrut să pornesc spre bucătărie, a apărut Dan, care, în timpul discuţiei cu Maier, se strecurase în dormitorul unde se afla a doua victimă. Era livid.

— Credeam că de-a lungul a trei decenii, de cînd fac treaba asta, am aflat limitele de manifestare ale fiarelor bipede, dar mereu am cîte ceva de învăţat – spuse doctorul Capolide, ridicîndu-se de lîngă femeia chircită lîngă maşina de gătit.

— Doctore, dacă ai terminat, du-te şi dincolo – am zis, arătînd spre uşa sufrageriei. Mai ai o victimă de examinat.

A dat din umeri resemnat şi s-a îndepărtat bălăbănindu-şi trusa.

— Cum merge, Costică? m-am adresat unuia din cei doi subofiţeri care examinau cu lupa fiecare palmă de suprafaţă.

— Ca de obicei, tovarăşe căpitan. Căutăm de zor impresiuni papilare, poate-poate le găsim şi pe cele de care aveţi dumneavoastră nevoie – a răspuns, arătînd spre toporul lăsat în chiuvetă.

M-am apropiat de chiuvetă şi l-am privit. Avea coada scurtă, ca la cele de măcelărie. Apoi mi-am scos lupa şi, fără să-l ating, am început să-l examinez. Toată lama era mînjită cu o cremă maronie. Mi-a atras atenţia tăişul ei. Avea o înălţime de vreo cinci milimetri şi pe alocuri începuseră să apară pete roşiatice, de rugină. M-am uitat la ştergarul care era agăţat, de un cîrlig, deasupra chiuvetei şi la săpunul din savoniera de sîrmă. Pe ambele se distingeau pete cafenii.

Cînd să-mi bag lupa în buzunar, mi-am amintit că am uitat ceva important. M-am răsucit pe călcîie şi din doi paşi am ajuns la scara de serviciu. Am străbătut repede curtea şi am urcat pe terasă, ocolind fotoliile şi masa din trestie împletită. M-am aplecat asupra broaştei de la uşa apartamentului victimelor şi am examinat-o cu lupa. Cînd am terminat şi cu Yalele, am cercetat canaturile uşii.

— Pozitiv? a vrut să ştie Dan, instalat îndărătul meu.

Mi-am clătinat capul şi, pentru a fi cu conştiinţa împăcată, am examinat şi tocurile de la ferestrele celor două dormitoare.

— Aici nu mai e nevoie să ne uităm. Plasa de sîrmă e o garanţie – a spus Dan pe cînd treceam înapoi, spre scara de serviciu, pe sub fereastra bucătăriei în care descoperisem prima victimă.

— Dacă mai ţinem seama şi de faptul că uşa de acces prin scara de serviciu era încuiată pe dinăuntru , am făcut prima selecţie – l-am aprobat.

Cînd am intrat în sufragerie Lupu, Maier şi Capolide stăteau de vorbă.

— Eşti de acord cu ridicarea cadavrelor? a vrut să ştie medicul legist.

— Chiar te rog. Vreau să mă apuc şi eu de lucru. ’Dar mai înainte, spune-mi, ţi-ai format vreo opinie?

— Ambele victime au fost ucise cu toporul…

— Am remarcat.

— Dublul asasinat a fost £omis în urmă cu cel puţin. şaptezeci şi două de ore. După sălbăticia cu care şi-a lovit victimele, cred că autorul trebuie să fie un psihopat.

— De ce?

— Prin numărul de lovituri aplicat fiecăreia dintre victime, – a depăşit cu mult pe cele necesare pentru a le lua viaţa. A lovit atît de mult, încît am impresia că e

stăpînit de o plăcere morbidă, că e un sadic.

— O să urmărim şi această ipoteză. Eventual, ai putea lua legătura cu colegii dumitale de la spitalul de boli nervoase?

— E-n ordine. Am să le cer o listă a pacienţilor, eliberaţi, care ar fi putut comite o astfel de ispravă – mă asigură Capolide.

Capitolul III. S-AR PĂREA CĂ AM DIBUIT MOBILUL

La ora două după-amiază, cînd am rămas în casă numai eu, Dan şi Maier, ne-am apucat să discutăm primele noastre constatări.

— Ce spun urmele, Eugen? m-am adresat lui Maier.

— S-ar părea că agresorul şi-a luat măsuri de precauţie. Acolo unde în mod obligatoriu ar fi trebuit să-şi lase cartea de vizită – cum ar fi de exemplu coada toporului – n-am găsit nimic. Ceea ce înseamnă că s-a folosit de mănuşi.

— Deosebit de faptul că asasinul a pătruns în casă în mod normal, fără efracţie, trebuie să ţinem seama de felul în care a străbătut locuinţa pentru a-şi doborî şi cea de-a doua victimă. Dacă admitem deci că nu-i era străină topografia apartamentului, putem presupune că vizitase casa şi înainte de comiterea agresiunii, cînd purtarea unei perechi de mănuşi n-ar fi fost justificată...

— Am ridicat din acest apartament tot ceea ce se poate numi amprente digitale. După ce le exclud pe cele ale victimelor, o să mai stăm de vorbă.

— Ţinînd seama de urmele dinamice, cum s-a derulat agresiunea?

— A început din dormitor şi s-a terminat în bucătărie, unde asasinul a lăsat arma crimei, în chiuvetă, şi s-a spălat

pe mîini.

In timp ce-1 urmam din dormitor spre bucătărie, s-a aplecat, de cîteva ori şi ne-a arătat cîteva pete mici, brune, încercuite cu cretă. Erau aproape invizibile.

— Deci – reluă el, cînd ne-am oprit în bucătărie, – dacă punctul terminus al drumului parcurs de arma crimei este aici, e clar că petele de sînge marchează traiectoria asasinului după utilizarea ei în dormitor. Vezi lucrurile altfel?

Am clătinat capul şi m-am apropiat de maşina de gătit cu gaze. Pe unul din ochiuri se afla un ibric. M-am aplecat şi am mirosit lichidul care-1 umplea pe trei sferturi.

— Ceai – am constat.

— Dar de ce e focul stins? a întrebat Dan, arătîndu-mi robinetul ochiului respectiv în poziţia deschis. / Pentru o clipă n-am priceput ce vrea, apoi m-am uitat să văd dacă nu-i închis robinetul din spate. Cel de racordare la reţeaua de gaz metan. Nu era închis, deoarece nici nu exista. Maşina funcţiona la butelie, iar aceasta lipsea.

Dan, văzînd că privesc surprins capătul liber al furtunului de cauciuc, explodă:.

— O astfel de porcărie, pentru o butelie de aragaz?!

— Exclus! a protestat Maier. Mai degrabă o încercare puerilă pentru a deruta cercetările. Gravitatea faptelor comise înlătură, în mod cert, mobilul jaf...

— Eugen – am intervenit eu –, să nu uităm că întreaga casă a fost răvăşită. Deci criminalul a căutat ceva, ceva care nu-i aparţinea. Altfel ar fi ştiut unde se află acel „ceva”. Deci nu putem exclude mobilul jaf.

Căpitanul Maier m-a privit un moment descumpănit după aceea a spus:

— Poate că a căutat un obiect de valoare, admit, dar să fi urmărit ca scop în sine furtul unei nenorocite butelii de

aragaz, refuz să cred!... De ce n-am admite că ă fost dată la schimb sau, poate, împrumutată vreunui cunoscut...

— Nu merge, tovarăşe căpitan! îl întrerupse Dan. Atît poziţia de funcţionare a maşinii de gătit, cît şi ibricul de deasupra, arată că agresiunea s-a declanşat în momentul în care victima prepara ceai. In consecinţă, „împrumutul" la care vă referiţi nu a putut fi efectuat decît după agresiune, cînd de faţă a rămas numai autorul acesteia.

Întrucît disputa lor putea să se mai prelungească încă mult timp, fără a putea stabili adevărul absolut, l-am poftit pe Maier să ducă la laborator arma crimei şi în cel mai scurt timp să-mi povestească ce a ieşit din amprentele ridicate din apartament.

* *

In timp ce maşina rula pe modernul bulevard Ion Şulea şi priveam blocurile nou construite, am realizat că mă simt din nou în largul meu. Odată cu plecarea din locuinţa de pe strada General Demostene, mă eliberasem de sub influenţa năucitoare a celor văzute acolo. Mă aflam din nou printre oameni, oameni care muncesc şi se bucură de viaţă. Ei, cei care forfoteau pe stradă grăbiţi sau plimbîndu-se agale, nu ştiau ce se poate întîmpla la periferia societăţii. Şi asta nu era deloc rău!

Cu treburi din astea ne ocupăm noi, o mină de anonimi, care avem misiunea de a-i proteja pe cei mulţi şi oneşti, şi a-i izola pe descreieraţii care îşi permit să sfideze valorile fundamentale ale ţării noastre, ale societăţii omeneşti!

— Am ajuns şefu'! îmi întrerupse Dan meditaţia, arătîndu-mi blocul turn în faţa căruia oprisem.

După ce am apăsat pe butonul etajului nouă şi liftul s-a pus în mişcare, am respirat uşurat. Întrucît am citit destul prin ziare despre felul în care funcţionează ascensoarele

din noile blocuri, nu-mi doream şi o experienţă personală. Pentru a nu ne fi pierdut timpul degeaba, mai exista o condiţiune de îndeplinit. Persoana căutată' să fie acasă. Şi era.

Nici n-a apucat Dan să apese bine pe butonul soneriei şi uşa s-<a deschis pentru a putea vedea o femeie de aproximativ treizeci de ani, scundă şi îmbrăcată într-o robe de chambre mai mult transparentă decît de culoare bleu. Chipul prevăzut cu doi ochi mici şi căprui, un nas lung şi subţire instalat ca un cozoroc de şapcă peste o gură mare, era încadrat de un păr castaniu, pieptănat lins. Avea părul atît de lung, incit cred că depăşea punctul în care strămoşii noştri îşi purtau cîndva coada.

Cînd a deschis uşa surîdea, apoi, cînd ne-a văzut mai bine, a devenit circumspectă şi s-a pregătit să ne explice că am greşit apartamentul. Nu i-am dat însă răgazul de a-şi pune în mişcare buzele subţiri. I-am povestit repede cum ne numim şi cu ce fel de treburi ne ocupăm. Ultima precizare i-a stîrnit interesul şi ne-a invitat în casă. Avea un apartament cu două camere. Am fost poftiţi în camera din stînga, un fel de bibliotecă-sufragerie, şi rugaţi să ne aşezăm pe două fotolii. Dînsa preferind să stea pe un recamier, de care eram despărţiţi printr-o masă rotundă şi joasă.

— Aţi reuşit să aflaţi ce-i cu Marieta? s-a grăbit să întrebe Cristina Damian, cînd mă pregăteam să probez calităţile fotoliului.

— Ce v-a determinat să consideraţi suspectă absentarea colegei dumneavoastră, profesoara Maricta Stanciu? am răsucit-o eu, chestie de meserie.

— Pentru că a fost întotdeauna un om serios. Chiar dacă era nevoită să lipsească sau să întîrzie, mă anunţa prin telefon. Nu face parte din categoria celor care-şi

permit să absenteze fără motive bine întemeiate. Dacă v-am pus pe drumuri degeaba, îmi pare rău.

— Sînteţi şi prietene sau numai colege? i-a întrerupt Dan scuzele.

— În primul rînd, prietene.

— Există totuşi o diferenţă mare de vîrstă între dumneavoastră – am remarcat, gîndindu-mă că un compliment nu strică niciodată la o femeie.

— E adevărat – mi-a mulţumit ea, printr-un zîmbet –, dar asta nu ne-a împiedicat să ne apropiem, să ne împrietenim. Este un om foarte bun şi, în urmă cu trei ani, cînd m-am angajat ca secretară, ne-am legat sufleteşte imediat. îi sînt recunoscătoare pentru felul deschis şi amical în care m-a tratat, încă din prima zi a instalării mele în şcoală. Spre deosebire de ceilalţi profesori, care mă priveau de sus, deoarece nu eram şi eu licenţiată... Deşi urmam cursurile fără frecvenţă ale Politehnicii... Anul acesta urmînd să-mi dau examenul de stat şi să mă încadrez în industrie – ne-a anunţat ea cu mîndrie.

— Vă vizitaţi şi acasă? am întrebat.

— Bineînţeles! Chiar şi tîrguielile le făceam împreună. Mai ales în ultimele două săptămîni, de cînd Marieta a intrat în bani. Cum terminam programul la scoală plecam să colindăm magazinele după cumpărături.

— A cîştigat vreun premiu la Loto? se interesă Dan cu nevinovăţie.

— Da de unde! Şi-a vîndut apartamentul de la etajul întîi...

— A luat mulţi bani pe el? am întrebat eu, afişînd o nepăsare ce-mi era cu totul străină. — Optzeci de mii. din care jumătate urmează să-i încaseze peste două luni, cînd se înapoiază în ţară domnul inginer, Cozrma cumpărătorul....

— TTnde-i plecat? interveni Dan.

— Cred că prin India, unde se ocupă de prospecţiuni geologice, sau ceva de genul ăsta...

— Si acum cine locuieşte în apartamentul de la etaj? Familia noului proprietar?

— Nu stă nimeni sus. Domnul Cozma are şi familia cu el. Dună cumpărarea apartamentului, s-a limitat, numai la renovarea lui. Mobilarea şi instalarea urmînd a fi făcute „după cum v-am spus, cînd revine în ţară.

— Asta înseamnă că prietena dumneavoastră tot are vreo patruzeci de mii de lei în casă – a constatat Dan. cu admiraţie.

— Aş! Numai cîteva sute de lei. De cum a încasat avansul, s-a pus voiniceşte să-l toace. Treabă în care mi-am adus şi eu o contribuţie însemnată – a zis ea, uitîndu-se pentru a treia oară la ceas. La început am crezut că e un îndemn la scurtarea vizitei, apoi mi-am dat seama că este îngrijorată. Cînd ne-a deschis uşa, spera să vadă o altă figură clecît ale noastre.

Cum, a cheltuit chiar atît de mulţi bani? m-am arătat eu surprins. Şi de fapt chiar eram.

— Ce vă miră? s-a amuzat ea. Noi, cucoanele „sîntem specaliste în treburi de-astea.

— Chiar aşa? s-a îndoit Dan.

— Să ştiţi că nu şi-a risipit banii aiurea – ne-a asigurat ea. Şi-a cumpărat lucruri utile. Numai un covor persan şi un frigider au costat peste douăzeci de mii de lei.

Cînd a constatat, după aerul ce-1 arboram, că nu ne-a convins cine ştie ce, a explicat:

— Marieta are impresia că rudele ei urmăresc s-o moştenească. Idee care n-a încîntat-o niciodată. Din acest motiv s-a decis să vîndă apartamentul de la etaj şi să-şi cumpere unele lucruri după care a tînjit întotdeauna. Poate

cineva să-i ia în nume de rău dorinţa de a se bucura de munca ei de-o viaţă întreagă?

Am dat aprobator din cap, gîndindu-mă că am aflat mobilul dublului asasinat. Pentru a descoperi autorul, nu-mi rămînea decît să stabilesc persoanele care aveau cunoştinţă de vînzarea încheiată în urmă cu două săptămîni. Treaba asta nu mi se părea complicată. în consecinţă, m-am decis să pornesc pe această cale.

— Doamna Damian, profesoara Marieta Stanciu are rude multe?

— Numai pe sora mamei ei, o femeie în vîrstă, care locuieşte în provincie... pare-mf-se la Brăila. E adevărat că mai are şi nişte veri prin Bucureşti, dar nu este în relaţii cu ei. Ce, vă gîndiţi că ar fi putut să plece să-şi vadă neamurile?

— Mi-am înclinat uşor capul, pentru a o lăsa să creadă ce doreşte, şi am continuat.

— Aţi putea numi persoanele care o vizitau acasă?

— Desigur! Nimic mai simplu... — a început ea, însă a fost întreruptă de zbîrnîitul soneriei.

A ţîşnit de pe recamier şi, aruncîndu-ne o scuză, s-a lansat spre vestibul. Am auzit în mod succesiv uşa de afară deschizîndu-se şi închizîndu-se, cîteva şuşoteli, apoi gazda noastră a revenit însoţită de un bărbat ce părea să fi evadat chiar atunci dintr-un jurnal de mode „dernier cri“. Sau – cine ştie? — poate manechinul unei fabrici de confecţii plecat în haine de lucru de la vreo paradă a modei. Intrucît şarada mă depăşea, am amînat rezolvarea ei pentru concediul de vară, cînd mă voi afla cu logodnica mea pe litoral, într-o noapte cu lună plină.

— Îmi permiteţi să vă fac cunoştinţă... Inginerul Johnny Ghiţă, viitorul meu soţ – ne anunţă ea, apoi continuă adresîndu-se noului venit. Domnii sînt ofiţeri de miliţie.

— Ofiţeri de miliţie?! s-a mirat el, ţuguindu-şi buzele.

Era înalt şi foarte frumuşel. Nu părea să fi împlinit douăzeci şi cinci de ani. Avea un aer afectat şi gesturi studiate, ca de gheişă debutantă. Mi-am spus că seamănă cu Elvis Presley, deşi nu ştiu dacă şi vedeta la care m-am gîndit obişnuieşte să se parfumeze tot atît de violent.

— Nu ţi-am spus că Marieta n-a mai dat pe la şcoală de cîtev. a zile?

— Şi ce legătură are Miliţia cu treaba asta? a întrebat, aprinzîndu-şi o ţigară Dunhill şi trăgînd din ea cu palma răsturnată spre noi.

— Aşa se obişnuieşte, domnule inginer – am zis. Cazurile de absentare nemotivată sau dispariţie pot ascunde cîteodată situaţii grave, care interesează Miliţia.

Probabil că n-am fost prea convingător, deoarece a început să privească amuzat peretele, undeva în spatele meu, şi să-şi pufăie visător ţigara.

— Aţi rămas la precizarea persoanelor care vă vizitau prietena – i-am reamintit gazdei.

— Da, aveţi dreptate! Deci, în afară de mine şi Johnny, care mă însoţea destul de rar...

— Orice s-ar spune, dar o discuţie între două femei, din care una nu mai este demult tînără, nu-i tocmai atractivă – a întrerupt-o logodnicul, zîmbind cu o superioritate de academician.

Întrucît n-aveam de ce să-l contrazic, am rugat-o pe doamna Damian să continue enumerarea persoanelor ce aveau acces la locuinţa victimelor.

— In afară de Anica, femeia de serviciu, mai venea cîteodată domnul Anton Costea, care locuieşte la mansarda imobilului Marietei. Astea-s toate persoanele care-i vizitau casa.

Mi-am spus că una peste alta aveam de îndeplinit o

sarcină uşoară. Trebuie să cern prin sită pe cei doi interlocutori, pe profesorul de la mansardă şi pe femeia de serviciu. Şi dacă mai adăugam că, din cele patru persoane suspectabile, numai doi erau bărbaţi, nici n-aveam cînd să mă desfăşor şi criminalul era în mîna mea.

— Ce situaţie civilă avea doamna Stanciu? Văduvă? am întrebat.

Mi-am dat seama că am folosit pentru prima oară timpul trecut, abia cînd a tresărit şi m-a privit in* sistent.

— Este divorţată... Dar nu înţeleg. De ce aţi spus avea? I s-a întîmplat ceva?

Pînă în prezent îmi făcusem meseria, care cere să afli cît mai mult şi să spui cît mai puţin. Din acest moment, începea partea cea mai neplăcuţă a misiunii mele. Trebuia să-i spun adevărul. Un adevăr urît, care se anunţă cu multe menajamente. Pentru astfel de situaţii îţi trebuie un tact ce nu consideram că-1 am. M-am decis s-o iau pe departe.

— Prietena dumneavoastră se află într-o stare gravă...

— Bine, dar era perfect sănătoasă?!

— A suferit un accident – mă ajută Dan.

— Dumnezeule! Şi mama ei, doamna Panaitescu, unde-i?

Am privit-o, fără să-i răspund.

— A murit?! a exclamat ea cu glasul înecat. Şi Marieta?! a adăugat, cînd m-a văzut aprobînd.

— Cum s-a întîmplat? a întrebat surprins Jojjmny Ghiţă, parcă renunţînd să mai plutească în înaltele sfere ale preocupărilor sale.

— Le-am găsit ucise în locuinţa lor.

— Ucise... — a repetat doamna Damian, parcă încercînd să priceapă sensul noţiunii.

. Ştiind că singurul remediu împotriva şocului provocat de o veste funestă consta în deconcertarea, în distragerea

subiectului, mi-am reluat chestionarea:

— Doamnă Damian, acum cînd ştiţi despre ce este vorba, vă rugăm să ne ajutaţi să-l prindem pe făptaş...

— Cum să vă ajut? m-a întrerupt ea, vlăguită şi cu ochii înlăcrămaţi.

— Cînd s-a despărţit de soţul ei?

— După ce-am venit eu în şcoală. Cred că sînt vreo doi ani de cînd a divorţat.

— Dumneavoastră l-aţi cunoscut?

— Da. Pînă la pensionare a predat şi el la liceu] nostru.

— Puteţi să ne spuneţi unde locuieşte?

— Pe strada Italiană... nu ştiu însă unde anume.

— Din cîte cunoaşteţi, fostul soţ continua să vă mai viziteze prietena acasă?

— Nu, datorită neînţelegerilor pe care le-a avut cu mama Marietei. Dealtfel, acestea au şi fost cauza despărţirii lor. în schimb, Marieta menţinea legătura cu el.

— Femeia de serviciu... Anica – zise Dan, după ce-şi răsfoi carnetul în care stenografiase discuţia – unde domiciliază?

— Nu ştiu. Nu eram în vizită – se forţă ea să glumească, dar nu realiză decît un rictus.

— . Poate că făptaşul o fi vreun hoţ, care, aflînd că în casă sînt două bătrîne fără apărare, a dat buzna peste ele – ne sugeră domnul Ghiţă.

Am făcut un semn de negaţie.

— S-a stabilit că asasinul face parte din cercul persoanelor care vizitau victimele.

33

/ 3 – Surprizele căpitanului Apostolescu

— Atunci poate că ar trebui să-l luaţi la întrebări pe tipul care locuieşte la. mansardă. Niciodată nu mi-au plăcut ifosele şi mutra lui obraznică – insistă să ne ajute

domnul Ghiţă, părînd că n-a sesi— zat din precizarea mea că şi el face parte din categoria suspecţilor.

M-am abţinut să-i povestesc că nici mie nu-mi plac gesturile şi atitudinea lui de playboy. N-avea rost. Oricum nu ţineam seama de antipatiile sau simpatiile ce mi le stimulau cei amestecaţi într-o anchetă judiciară.

— Doamna Damian, vă rog să-mi spuneţi cînd aţi văzut-o ultima oară pe Marieta Stanciu – am zis, în timp ce dădeam din cap spre domnul Ghiţă cu intenţia de a-1 face să creadă că-i rămîn obligat pentru preţioasele sale indicaţii.

— Joi după-amiază, pe la ora trei, cînd a plecat de la şcoală.

— A rămas că vă mai vedeţi în ziua aceea?

— Iniţial, da. Stabilisem cu o zi înainte că mă va ’duce la croitoreasa ei. Cînd a plecat, însă, m-a rugat să-mi amin intenţia, deoarece are o zi foarte încărcată.

— A precizat în ce sens? m-am precipitat.

— Dăduse teză cu elevii ei şi a doua zi trebuia să le aducă înapoi lucrările corectate. O astfel de treabă cere timp, nu glumă. Tinînd seama şi de elevul pe care-1 medita, evident că nu mai avea cînd să meargă şi ou mine.

— Medita elevi la ea acasă? sări Dan, mai înainte de ’a formula şi eu aceeaşi întrebare.

— Numai unul singur., Pe Ilie Porumbaru din clasa a ’douăsprezecea. Un elev eminent de care se ocupa încă din prima clasă de liceu.

— Doamnă Damian, a doua zi, vineri, ce-aţi făcut cînd aţi constatat că Marieta Stanciu absentează de la şcoală? am întrebat.

— Toată ziua de vineri mi-am pierdut-o la minister, ’prin diferite şedinţe de instructaj. Tocmai sîmbătă am constatat că Marieta n-a venit la şcoală, cînd au început să mă

asalteze elevii care se interesau de soarta tezelor ce trebuiau să le primească. Am sunat-o la telefon, dar n-a răspuns nimeni. Apoi, absorbită de treburi, am renunţat. Abia luni dimineaţa, cînd am constatat că nici nu apare la şcoală, nici nu răspunde la telefon, m-am gîndit că poate o fi bolnavă şi are aparatul deranjat. Am plecat imediat la ea acasă. Nu mi s-a răspuns. Am mai rev» nit de două ori în aceeaşi zi, dar ou acelaşi rezultat... Acum pricep de ce... Sărmanele... — a spus ea, îngropîndu-şi faţa în palme şi izbucnind în plîns.

Am lăsat-o să se liniştească şi m-am adresat domnului Ghiţă, care era foarte ocupat cu examinarea dungilor de la pantalonii săi:

— Mai puteţi adăuga ceva la spusele doamnei Damian?

— In afara bănuielii exprimate la adresa tipului de la mansardă, nu,

— Admiţînd că va trebui să mai discutăm cu dumneavoastră, unde vă putem găsi? s-a interesat Dan.

— Păi, de ce să mai discutaţi cu mine? V-am spus tot ce-am ştiut... Am fost pe acolo de douătrei ori şi nu-i cunosc pe cei care vizitau casa.

— Indifei’ent de faptul că aţi spus tot ce-aţi ştiut, întrucît aţi cunoscut victimele – şi deci aveţi calitatea de martor –, nu excludem posibilitatea unei noi discuţii. De aceea trebuie să ştim unde vă putem găsi – i-am explicat.

Pentru a cîştiga timp, a început să se foiască pe recamier, evident, cu privirea lipită de dungile pantalonilor.

Trebuie să recunosc că ezitările dandy-ului din faţa mea au început să-mi placă în aceeaşi măsură în care-mi plăcea şi el. De unde pînă mai adineaori era numai o persoană suspectabilă, dataorită faptului că făcea parte din cercul vizitatorilor, acum reuşise să urce în clasament pînă la

poziţia neinvidţabilă de suspect. Tocmai voiam să-i explic cum văd eu situaţia, prin prisma eschivărilor sale, cînd gazda noastră a intervenit contrariată.

— Nu înţeleg, Johnny! De ce nu spui că locuieşti la mine?

— Pentru că nu sîntem încă căsătoriţi... şi n-am vrut să-şi facă dînşii o părere greşită despre tine – a asigurat-o el, bombîndu-şi pieptul cu o trufie de cavaler medieval pus pe cuceriri sentimentale.

Întrucît. mutra drăgălaşului nu-mi lăsa impresia că s-ar sinchisi prea mult de reputaţia unei femei, mi-am zis că n-ar strica dacă aş împinge lucrurile un pic mai departe.

— Aveţi viză de flotant?

— Credeam că aţi venit cu alt scop aici – a spus gazda, uitîndu-se la mine cu un aer în care amestecase în doze egale imputare şi rugăminte. Am neglijat această problemă, dar vă promit că mîine mă voi ocupa de ea.

Ţinînd seama de tonul ei rugător, n-am mai insistat. Nici n-ar fi avut rost. Tot nu mă ocup de contravenţiile la Legea evidenţei populaţiei. Aşa că am răsucit puţin volanul.

— Ce specialitate aveţi, domnule inginer?

— Agronomia.

— Şi unde lucraţi?

— Sînt funcţionar la serviciul de reclame al UCECOM-ului. Ştiţi, n-am avut chef să plec la ţară, unde fusesem repartizat... completă el, strîmbînd dispreţuitor din nas.

— De unde sînteţi de fel? Din Bucureşti?

— Nu, din comuna Hălăuceşti, de lingă PiatraNeamţ. In orice caz, consider munca actuală ca un provizorat. Intenţionez să mă angajez la o fabrică de maşini agricole, dar pentru asta mi se cere să am domiciliul stabil în capitală.

In sfîrşit pricepusem relaţia dintre interlocutorii mei. Ea făcea parte din categoria femeilor care, începînd să graviteze in jurul vîrstei de treizeci de ani, sînt cuprinse de panică la gîndul de a rămîne nemăritate. El, la rîndu-i, specula acest sentiment în dorinţa de a parveni spre o poziţie cît mai comodă. Cînd o obţinea, căuta alta şi mai favorabilă. Eventual abandonînd primul mariaj, în favoarea altuia mai apt pentru asigurarea dezideratului său, de arivist.

Odată caracterizată mentalitatea domnului, mi-am amintit, în sfîrşit, că-mi pierd timpul de pomană. Nu pentru asta mă aflam în faţa lor.

— Ce program de lucru aveţi la serviciu?

— De la şapte-jumate la patru după-amiază – mi-a răspuns, parcă aşteptîndu-se să-l compătimesc pentru modul în care e obligat să-şi irosească' o treime din preţiosul său timp.

— Ne-aţi putea spune cum v-aţi petrecut timpul joia trecută, după terminarea serviciului? a întrebat Dan, fără să-şi ridice ochii de pe notes.

După felul în care s-a manifestat domnul Johnny, s-ar fi putut crede că Dan i s-a adresat în limba incaşă. Privea spre colaboratorul meu, care la rîndu-i îşi recitea preocupat notiţele, de parcă aştepta să i se dea şi traducerea.

Doamna Damian, cu o promptitudine pentru care nu m-am simţit obligat să-i rămîn îndatorat, i-a sărit din nou în ajutor:

— E distrat ca toţi bărbaţii. Intrucît am fost însă toată după-amiaza respectivă împreună, dacă doriţi, vă pot răspunde eu?

Dan s-a declarat de acord printr-o repetată înclinare a capului. De îndată ce interpelatul stătea pe post de sfinx,

tot n-avea altă alternativă.

— La ora patru după-amiază, m-am dus şi l-am luat de la serviciu şi am plecat să mîncăm la restaurantul Pescarul. Cînd am terminat masa, am traversat bulevardul şi am intrat la cinematograful Scala, unde luasem bilete cînd mă îndreptam spre biroul lui. După. terminarea filmului, cred că era în jurul orei nouă seara, am pornit spre casă, unde am urmărit şi emisiunea de la televizor. Pînă a doua zi dimineaţa, cînd am plecat spre treburile noastre, n-am mai ieşit din casă – a terminat ea, ridicînd din umeri şi zîmbinH ironic spre Dan, pe oare aprecia că l-a făcut knock-out. Probabil şi datorită faptului că lunganul nu îndrăznise să-şi ridice nici o clipă ochii spre ea.

Mi-am spus că, în condiţiile date, tot nu puteam scoate mai mult. Cine a mai văzut alibiu enunţat de o altă persoană decît cea a subiectului? în consecinţă, m-am ridicat din fotoliu şi le-am cerut scuze pentru timpul ce le-am răpit.

Mai înainte de a ieşi în vestibul, în compania doamnei Damian, m-am întors spre domnul Ghiţă şi l-am rugat să-mi precizeze unde-şi are sediul instituţia căreia i-a concesionat dreptul de a-i folosi preţioasele servicii, provizorii. Abia după ce mi-a satisfăcut curiozitatea, am plecat de-adevăratelea.

’ *Capitolul IV*

STABILIREA OREI AGRESIUNII

Cînd am ajuns în stradă şi ne-am urcat in maşină era ora şase fără un sfert. M-am consultat cu Dan şi am căzut imediat de acord că este suficient de devreme pentru a ne continua investigaţiile. Deşi nu mîncasem încă nimic, nu ne era foame. Nici nu era de mirare, după ce văzusem modul în care fuseseră ucise cele două femei.

Prin urmare, l-am invitat pe Vartunian să ne ducă la

Institutul medico-legal.

Am ajuns acolo repede. Doctorul Capolide tocmai terminase necropsia victimelor. Ceea ce nu înseamnă că a putut să ne şi ajute. Punctul de plecare al anchetei criminale este determinat întotdeauna de stabilirea momentului în care s-a comis fărădelegea. Iar medicul legist ne-a spus că, după opinia lui, dublul asasinat a fost comis cu patrucinci zile în urmă. Cum pentru noi este foarte important să cunoaştem ora şi chiar minutul în care s-a făptuit o omucidere, n-am avut motive să ne exteriorizăm entuziasmul.

— Cum stăm cu lista psihopaţilor care ar fi putut să comită isprava de-care ne ocupăm? am întrebat, ridicîndumă indispus de pe scaun.

— Am cerut-o. Sper ca în patru-cinci zile s-o obţin.

Cînd am ajuns lingă uşă, m-a oprit:

— Căpitane, mai e ceva, care s-ar putea să te intereseze... în rana victimei din bucătărie s-au găsit şi urme din grupa sanguină a celei din dormitor...

Am dat din cap şi am ieşit. Precizarea lui Capolide era tardivă. Ordinea în care fuseseră ucise victimele o stabilisem cu Maier prin datele anchetei.

In drum spre locuinţa victimelor, am trecut şi pe la circumscripţia de miliţie în raza căreia se afla situată strada General Demostene. Am vorbit cu comandantul şi l-am rugat să-şi trimită oamenii să discute cu toţi locatarii de pe strada care ne interesa. Niciodată nu poţi şti de unde sare iepurele. Un martor atent *şi ancheta e aproape terminată. Apoi, după ce-am obţinut noua adresă a soţului Marietei Stanciu, am plecat.

*

* *

Subofiţerul care făcea de pază în faţa casei ne-a

raportat că nici o persoană n-a încercat să intre în curtea imobilului sau să ceară relaţii despre locatari.

— Ca să vezi! Şi cînd te gîndeşti că mai există susţinători ai ideii că asasinii trec în mod obligatoriu pe la locul unde şi-au comis fărădelegea – glumi cu amărăciune Dan.

Am pornit, fără să-i răspund, spre intrarea de serviciu. Ne-am uitat prin toate camerele, fără să ştim ce căutăm, şi ne-am oprit în sufragerie. Am privit' absent parchetul, care scîrţîia îngrozitor sub paşii noştri, şi ne-am tras două scaune lingă masa mare de stejar. Pentru o clipă, m-am întrebat de ce stă într-o poziţie atît de excentrică faţă de mijlocul încăperii, unde este locul normal de amplasare al acestui gen de mobile. Apoi, spunîndu-mi că fiecare casă are obiceiurile ei, am întins mîna şi am. ridicat de pe parchet cîteva caiete de teză. Am început să le răsfoiesc distrat şi am văzut că fuseseră corectate şi apreciate cu note. Gîndindu-mă cu nostalgie la frumoşii ani cînd, stăpînit de emoţie, aşteptam să mi se distribuie lucrările scrise „am zîmbit cu amărăciune şi le-am aruncat pe masă, lîngă celelalte. Vremea copilăriei a trecut demult, iar eu mă ocupam de nişte treburi situate exact! a antipodul nevinovăţiei, a curăţeniei sufleteşti.

Brusc, îndepărtata-mi incursiune spre anii cînd eram elev s-a curmat. Parcă trezit dintr-un somn adînc, creierul mi s-a pus în funcţiune.

Am luat din nou caietele pe care abia le aruncasem şi m-am uitat la data corectării lor.

— Dane – am zis, ridicîndu-mă de pe scaun –, trebuie să stabilim momentul crimei!

— Medicul legist a spus că...

— Puţin îmi pasă! Patru, cinci zile înseamnă o situare a momentului, undeva... în limitele a patruzeci şi opt de ore!

Cu o astfel de localizare nu se poate conduce o anchetă! m-am răstit, de parcă ar fi fost vina lui că medicul nu ne-a putut ajuta.

— Cum vrei să începem?

— Cu' începutul! Cînd a fost văzută profesoara ultima oară?

— Din declaraţia secretarei... — a spus, răsfoindu-şi notesul – la ora trei, cînd s-au despărţit.

— Cînd trebuia să vină la şcoală cu tezele corectate?

— A doua zi, la ora opt dimineaţa... In orice caz, dacă aici voiai să ajungi, n-ai mers prea departe. Intre orele trei după-amiaza şi ora opt dimineaţa e un interval cam mare... de şaptesprezece ore.

— Uşurel! S-o luăm pe bucăţele. Aceste lucrări au fost corectate în intervalul pe care l-ai spus – am zis, arătînd caietele de teză. După părerea ta, cît durează citirea şi notarea a circa treizeci de teze?

— Mi-e greu să-ţi răspund... N-am fost profesor niciodată. Probabil vreo trei ore...

— Cam aşa am apreciat şi eu. Mai înainte de a se apuca însă de corectat, probabil Că s-a schimbat şi a luat masa. După o zi de muncă, e firesc. Nu?

— Pricep! se' entuziasmă el. în jurul orei şapte seara mai trăiau încă.

— Corect – am aprobat şi l-am invitat printr-un semn să mă urmeze în dormitorul victimei.

— Oare de ce or fi fost lăsate jaluzelele jos? am întrebat, arătînd spre fereastră.

— Poate că soarele era prea puternic...

— Prostii! l-am întrerupt. Era deja şapte seara..'.

— De acord! Am admis că în jurul acestei ore mai trăiau încă. Şi ce-i cu asta? Rezultă de undeva că bătrîna Panaitescu n-a lăsat jaluzelele, să zicem, de la ora

unsprezece dimineaţa?

— Dane, jaluzelele au fost coborî te numai la ferestrele camerelor percheziţionate – i-am atras atenţia, simulînd exasperarea. Deci a camerelor unde, după consumarea omorului, a urmat operaţia de căutare a banilor obţinuţi din vînzarea apartamentului de sus. Să fie asta numai o coincidenţă?

— Şefule, s-o luăm metodic. Susţii că jaluzelele au fost lăsate de criminal pentru a nu fi văzut de trecătorii de pe stradă?...

— În sfîrşit! am oftat demonstrativ. Ai priceput tocmai cînd îmi pierdusem şi ultima speranţă...

— Am priceput de la început unde baţi, dar nu şi unde vrei să ajungi! mi-a aruncat el, înfuriat. De-a lungul a douăzeci şi patru de ore, puteau fi omorîte oricînd. La orice oră. Asta-i!

— Vino cu mine! am spus, pornind spre bucătărie.

Oînd am ajuns lîngă maşina de aragaz, i-am arătat ibricul:

— Vrei să vezi ce este înăuntru?

— Nu. Ai spus că-i ceai şi nu sînt dispus să-mi contrazic superiorul! m-a anunţat îmbufnat.

— Iţi rămîn îndatorat pentru încrederea ce-mi acorzi – m-am prefăcut recunoscător. Oare ceaiul se bea oricînd, la orice oră?...

— Depinde. Englezii se ocupă de acest sport, în mod tradiţional, la ora cinci după-amiază. Ruşii de cîte ori le este frig, şi în nord nu duc lipsă de aşa ceva...

— Sîntem în România! l-am întrerupt.

— Dacă cafeaua poate fi băută la orice oră, nu văd de ce ceaiul ar avea un regim diferit.

— Fără glume!

— Uite ce-i... — a început el, cu un aer preocupat. —

Dacă victima din dormitor era îmbrăcată sumar, am putea admite şi că dormea. La fel a dormit şi mama ei, pînă a trezit-o, să spunem, o nevralgie şi s-a sculat să-şi facă un ceai de muşeţel...

— In ibric e ceai chinezesc.

— Cînd n-ai ceaiul care-ţi trebuie, poţi folosi şi altul. Ce nu face omu' la ananghie! a afirmat el, maliţios.

— Repet, Dane, bătrîna era îmbrăcată şi, dacă dai o fugă în dormitorul ei, ai să constaţi că patul nu e făcut.

— Ai dreptate! a exclamat, după ce m-a privit o clipă surprins. Mi-a scăpat acest amănunt.

Am respirat uşurat. Dacă Dan îşi epuizase contraargumentele, puteam să cred şi eu 'în corectitudinea supoziţiilor mele. Nu există nimic mai îngrozitor pentru un investigator decît urmărirea unei piste pe care o consideră el însuşi îndoielnică.

— Perfect, Dane! Acum te rog să mă urmăreşti cu atenţie. Bătrînii, pentru a se conserva, obişnuiesc să se culce devreme... pînă la zece seara, această oră reprezentînd în consecinţă şi limita de primire a vizitatorilor. Ceaiul, pentru a nu provoca insomnii, se bea cu două-trei ore înainte de culcare...

— Deci, putem admite că agresiunea s-a consumat între orele şapte şi zece seara – a tras el concluzia.

Am abrobat.

— Ţinînd seama de -timpul ce i-a trebuit criminalului pentru a căuta obiectul mîrşăviei sale, aş spune că uciderea victimelor a fost comisă la începutul intervalului, pe la şapte-opt seara. Dar asta nu mai prezintă importanţă pentru noi. Oricum, criminalul s-a aflat în casa victimelor între şapte şi zece seara. Deci toţi bănuiţii vor trebui să ne spună cum şi-au petrecut timpul joi seara, în intervalul pe care l-am stabilit.

Dan s-a declarat de acord, iar eu mi-am privit ceasul.

— E ora opt. Dacă n-ai nimic împotrivă, propun să mai facem un pas.

Cînd am ajuns în curte, ne-a salutat un subofiţer pe care nu-1 mai văzusem. Ne-a rapdrtat că a preluat paza de noapte a casei.

Capitolul V SOŢUL VICTIMEI

Cînd ne-am urcat în maşină, Dan i-a dat lui Vartunian adresa obţinută de la circumscripţia de miliţie.

Zece minute mai tîrziu, autoturismul a virat din Bulevardul Republicii spre strada Italiană şi, cîteva case mai departe, s-a oprit în faţa unei clădiri cu opt etaje.

Am intrat în holul blocului şi am consultat tabelul locatarilor. Apoi ne-am urcat cu liftul pînă la etajul cinci. Ajunşi în faţa apartamentului 23, am citit numele gravat pe plăcuţa, metalică de – sub vizorul uşii: „Viorel Stanciu – medic primar11.

Mai înainte ca Dan să fi apucat să ridice mîna spre butonul soneriei, clanţa s-a înclinat şi uşa s-a deschis fără zgomot. In pragul ei a apărut un bărbat care-şi încheia nasturii la un trencicot bleumarin.

Avea părul complet alb, iar figura, ridată ca o scoarţă de stejar bătrîn, era plină de bărbăţie, de îndrăzneală. La această impresie contribuiau din plin un nas mare, acvilin, şi o bărbie proeminentă. După cît era de băţos, puteam să jur că-i un general în retragere.

Cînd a dat cu ochii de noi ne-a privit atît de surprins, încît m-am temut să nu ne ia drept spărgători şi să se apuce să strige după ajutor.

— Bună seara. îl căutăm pe domnul profesor Alexandru Stanciu – am zis repede, pentru a nu-i da timp să ne facă figura. Pentru că, orice s-ar spune, nu cred că poate fi prea plăout să te trezeşti înhăţat de guler de vreo zece vecini

nervoşi, iar tu, căutîndu-ţi cu febrilitate legitimaţia „admiţînd că-ţi mai lasă această posibilitate, să încerci să le explici că fac o confuzie de persoane.

— Eu sînt. Cu ce vă pot fi de folos? a spus el, rămînînd pentru orice eventualitate bine înfipt în cadrul uşii.

După ce ne-am prezentat şi s-a liniştit în privinţa noastră, ne-a spus că are o întîlnire şi s-a scuzat că nu ne poate invita în casă.

Intrucît propunerea sa, de a-1 însoţi şi a-i povesti pe drum ce **ne-a adus la el, nu mi-a surîs,** din scaune şi fotolii. Fără nici o înam într-o sală de aşteptare, că va dura mult discuţia noastră? a întrebat, fără să-şi debutoneze trencicotul şi invitîndu-ne printr-un gest să luăm loc pe fotolii.

i-am explicajt că-1 căutăm într-o problemă ce nu poate fi discutată pe stradă. Nu de alta, dar nu prea-1 vedeam pe Dan stenografiindu-i depoziţia din mers.

— Mda.. J Vă rog să intraţi – a consimţit el, fără prea mijit entuziasm.

L-am urmjat printr-un vestibul, cu pereţii garnisiţi de cuiere, şi am ajuns într-o încăpere prevă■ zută cu trei uşi. Cu excepţia unei mese, rotunde şi joase, plină de reviste străine, mobilierul se compunea numa doială, ne af – Credeţi r fi mai bine să vă scoateţi trencicotul – am rătpuns eu, indirect.

— Întîlnirea, despre care v-am vorbit, are loc ora opt şi jumătate. Intenţionam să ajung acolo &e jos. Ţinînd seama de insistenţa dumneavoastră, am să iau troleibuzul. Asta înseamnă că vă pot acorda cel mult zece minute! m-a avertizat amfitrionul.

— Am să decît este ne mă străduiesc să nu vă reţin mai mult: esar – am zis.

Pentru a se asigura că-mi voi ţine angajamentul, n-a

ezitat să mă zorească să-i spun ce doresc. I-am făcut pe plac.

O cunoaşteţi pe profesoara Marieta Stanciu? Bineînţ; les! Este soţia mea! a exclamat el surprins.

— Nu sîntieţi divorţaţi?

— Nu, numai despărţiţi...'

— De cînd n-aţi mai văzut-o? l-a întrebat Dan.

— Cred că or fi vreo zece zile.

— În ce împrejurări aţi văzut-o ultima dată?

— Nu vi se pare că sînteţi cel puţin indiscret?! se repezi el, revoltat, la Dan. Este soţia mea şi mă văd cu ea cînd doresc! Sau, pentru a-mi întîlni nevasta, trebuie să cer vreo viză a miliţiei?!

Am vrut să intervin, pentru a aplana declanşarea unui conflict, dar m-a întrerupt cu autoritate:

— Domnule căpitan, vă rog să n-o mai faceţi pe misterioşii! Ce-i cu soţia mea?

Mai înainte de a apuca să deschid gura, a conti\ nuat cu un glas uşor tremurat:

— A suferit vreun accident...?

Am făcut un gest de afirmare.

— A murit? a întrebat, aproape în şoaptă.

Cînd mi-am repetat gestul de aprobare, bărbia a început să-i tremure, ca şi cum l-ar fi cuprins brusc un acces de friguri, mîinile, sprijinite pînă atunci pe braţele fotoliului, i-au alunecat în jos, iar umerii s-au dus după ele. S-a chircit atît de repede, încît, fără să vreau, am asociat noua sa înfăţişare cu cea a unui elastic rupt.

I-am văzut ochii, mai tîrziu, cînd şi-a ridicat bărbia din piept. Deşi nu plîngea, erau congestionaţi.

— I-am spus să nu-şi cumpere maşină... Asta-i lipsea... S-o facă pe şoferiţa la bătrîneţe... — monologă el, deprimat şi fără adresă.

— V-a spus că intenţionează să-şi ia o maşină? am zis.

— Da, dar n-am luat-o în serios... Credeam că glumeşte. A suferit mult?

Am fost tentat să-i răspund negativ, pentru a-1 menaja. Dar am renunţat. Ce rost mai avea să învîrt limba în gură pe degeaba, eînd tot trebuia să-i spun adevărul?

— Sincer vorbind, nu ştiu. Soţia dumneavoastră n-a suferit unaccident de circulaţie, ci a fost ucisă. Ucisă ou sînge rece! La fel şi mama ei.

S-a uitat la mine îndelung şi calm, de parcă nu mi-ar fi auzit precizările. Apoi, deodată, a început să bîiguie buimăcit:

— ... Şi mama ei... Ucise... Marieta...

Şi-a ridicat mîinile care atîrnau vlăguite pe lîngă braţele fotoliului şi, împreunîndu-şi palmele pe abdomen, a început să le frămînte cu disperare. Remarcîndu-i pe tîmpla dreaptă o venă, care a început să-şi sporească proeminenţa şi să zvîcnească cu acceleraţie, m-am temut că-mi face vreo figură urîtă. Emoţiile puternice nu sînt tocmai indicate pentru o inimă care a funcţionat circa şase decenii. Mi-am dat seama că are un temperament coleric şi dacă nu-1 ajut să se calmeze, determinîndu-1 să-şi concentreze gîndurile în altă direcţie, voi fi nevoit să cer sprijinul Ascar-ului.

— Domnule Stanciu, din cercetările întreprinse pînă în prezent, a rezultat că asasinul face parte din anturajul soţiei şi soacrei dumneavoastră.

— Vă gîndiţi şi la mine? m-a întrerupt, dovedindu-mi astfel, împotriva temerii mele, că m-a urmărit cu atenţie.

Cu sinceritate, i-am răspuns negativ. Dealtfel, niciodată nu mi-am bănuit martorii audiaţi pentru prima oară că ar fi amestecaţi în afacerea cercetată.

4 – Surprizele căpitanului Apostolescu

Ulterior însă, cînd îi prindeam cu fofîrlica, se mai întîmpla să-i suspectez.

— Vă rugăm să ne spuneţi cine erau persoanele care le frecventau locuinţa – am cerut în continuare.

— Nu cred că vă pot ajuta. In ultimii doi ani, de cînd m-am mutat aici, la fratele meu, n-am mai intrat în casa lor.

— Totuşi aţi continuat să vă vedeţi cu soţia dumneavoastră.

— Numai în oraş, cînd mergeam împreună la vreun spectacol, sau cînd venea ea la mine, o dată la două-trei săptămîni... M-am înţeles foarte bine tu Marieta. Dacă n-ar fi fost influenţată de maică-sa4 am fi fost şi acum laolaltă...

— Aţi stat mult timp căsătoriţi?

— Douăzeci de ani.

— Cu o soacră care face mizerii ginerelui, nu-i puţin – l-am compătimit, cu intenţia de a-i stimula continuarea confesiunii.

— Vă înşelaţi! Ne-am înţeles perfect, pînă m-am pensionat. O lună de zile mai tîrziu, constatînd că veniturile mele s-au diminuat cu cîteva sute de lei, a început să-mi povestească că dacă ar fi în locul meu, decît să-şi piardă vremea pe acasă mai bine s-ar apuca să mediteze cîţiva elevi. I-am replicat, în glumă, că şi eu dacă aş fi' în looul ei aş face acelaşi lucru. Consideram că totul n-a fost decît o vorbă aruncată, aşa ca o discuţie de... conversare, cînd, a doua zi, m-a luat în primire Marieta. Desigur, montată de maică-sa. I-am explicat că, după ce-am muncit aproape patruzeci de -ani pentru a băga carte în capul a zeci de mii de copii, acum am şi eu dreptul la odihnă. Mai cu seamă că leafa soţiei mele şi pensiile ce le primeam eu şi soacră-mea ne asigurau un buget mai mult decît îndestulător. Marieta a sfîrşit prin a-mi da dreptate

şi, timp de două-trei săptămîni, am crezut că subiectul a fost abandonat. După acest intermezzo, soacră-mea a început să facă nişte aluzii discrete la adresa unei anumite persoane, care se. complace în a lenevi toată ziua. Mai întîi, m-am făcut că n-o pricep, apoi, cînd n-am mai putut răbda, i-am zis vreo două cuvinte, ca să mă ţină minte. Ea mi-a replicat cu vreo trei duzini. Cînd s-a înapoiat Marieta de la şcoală, maică-sa s-a grăbit s-o cheme în bucătărie şi să-i bage fitilul. în consecinţă, mi-a repetat în viteză argumentele soacră-mi, la care a mai adăugat şi cîteva, personale. Probabil, sugerate tot de maică-sa, în bucătărie. Pe scurt, cum nu-mi place să se amestece cineva în căminul meu şi să-mi influenţeze nevasta, provocînd zîzanie între noi, mi-am luat lucrurile şi m-am mutat.

Stratagema mea reuşise mai bine decît am scontat. Pe măsură ce-mi istorisea neînţelegerile sale familiale, se oalma. De aceea, deşi îmi irosea timpul, nici nu l-am întrerupt. Cînd a tăcut, avea un aer amuzat. Vena de pe tîmplă, care mă îngrijorase, dispăruse, iar palmele -se odihneau pe braţele fotoliului.

— Domnule Stanciu, am reţinut că vă vedeaţi destul de des cu soţia dumneavoastră. Din convorbirile pe care le-aţi avut, n-a rezultat ou ce persoane se vizita? am zis.

— N-a reieşit că se’ ducea undeva în vizită şi nici că a lărgit cercul persoanelor care-i veneau în casă pe vremea cînd stăteam cu ea.

— Cine îi intra în oasă în perioada cînd locuiaţi împreună? Nu mă refer numai la ceia ce se numeşte musafiri – am precizat.

— Păi, staţi să vedem... a zis, apăsînd pe primul deget al palmei stingi. Anica, femeia care ne făcea curăţenie... Tony, un student care locuia la mansardă şi venea din cînd în cînd să dea cîte un telefon... Cristina, secretara şcolii

noastre... Asta-i tot... Ba, nu! Mai e cineva. Un copil. Elevul Ilie Porumbaru, despre oare Marieta susţinea că va ajunge un geniu – îşi încheie el scurta enumerare.

Probabil citind u-mi dezamăgirea, s-a simţit obligat să explice: ’

— Ştiu că vi se pare curios, şi totuşi la atît s-a limitat lumea Marietei. Despre soacră-mea nici nu mai vorbesc. Evită şi să dea bună ziua unei vecine, de teamă şă n-o viziteze şi s-o fure.

— Sînteţi sigur că nu v-a mai vorbit şi de alte persoane? se arată neconvins Dan.

— Foarte sigur. Amîndouă erau obsedate de ideea că cei din jurul lor nu urmăresc decît săprofite de ele. De aici rezultă şi izolarea în care s-au complăcut. Culmea-i că mi-au impus şi mie această condiţie. Văzînd mutrele pe care le făcea soapră-mea, cînd îmi invitam aoasă prietenii sau colegii, am schimbat sediul. Ne adunam la Capsa.

— Cine este proprietarul casei din strada General Demostene? am întrebat.

— Mama Marietei, care, în ultima perioadă, nu uita să mi-o amintească de cîte ori avea ocazia. Şi ştia să fabrice astfel de ocazii! Asta a şi influenţat hotărîrea mea de a mă muta.

— Fosta dumneavoastră soţie mai avea fraţi sau surori?

— Nu.

— Dar soacra dumneavoastră?

— Avea o soră în provincie.

— Erau în relaţii bune? Se vizitau, corespondau?

— Nu tocmai. Soacră-mea avea impresia că şi sora ei este o profitoare.

— Ştiţi cumva dacă s-a întocmit vreun testament? In caz afirmativ, ne puteţi spune cine-i legatarul?

— N-am cunoştinţă despre existenţa unui astfel de act.

în orice caz, dacă Marieta şi-ar fi făcut un testament, cred că mi-ar fi spus. în ceea ce o priveşte pe soacră-mea, deşi avea aproape optzeci de ani, se gîndea prea mult la viaţă pentru a putea vedea utilitatea numirii unui legatar.

— După părerea dumneavoastră, cine credeţi că ar urma să moştenească averea rămasă?

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează! N-am nevoie de bătaie de cap. Aici, la fratele meu, mă simt foarte bine.

— Domnule Stanciu, cînd v-aţi întîlnit ultima oară cu soţia dumneavoastră? am întrebat.

— Nu duminica asta... duminica cealaltă, adică acum vreo zece zile.

— V-a spus că a vîndut apartamentul de la etaj?

— Da. M-a consultat încă înainte de a-1 vinde. Am sfătuit-o să-l dea. Optzeci de mii de lei reprezintă un preţ bun.

— V-a spus ce intenţionează să facă cu. suma încasată?

— Mi-a spus că e tentată să-şi cumpere o maşină. Am povăţuit-o să-şi bage minţile în cap. De aceea, cînd mi-aţi vorbit despre... despre ce s-a întîmplat, m-am gîndit la un accident – a continuat el, după o scurtă ezitare.

Epuizasem întrebările de rutină şi trebuia s-o pun pe cea capitală, după părerea mea. Eram sigur că, după ce o voi formula, se va ridica în picioare, în chip de general în retragere, şi-mi va arăta uşa cu un gest fără echivoc. Dar n-aveam altă cale.

— Domnule Stanciu, ce ne puteţi spune despre temperamentul soţiei dumneavoastră? am tatonat.

— Nu înţeleg întrebarea – a zis, încruntîndu-şi sprîncenele albe şi stufoase.

— Noi nu excludem posibilitatea ca soţia dumneavoastră să fi avut un prieten intim – am spus repede.

Contrar aşteptărilor mele nu m-a poftit să închid uşa pe dinafară.

— Deşi femeile nu ne oferă niciodată o certitudine în această direcţie – a zis pe un ton neutru – în ceea ce o priveşte pe Marieta vă pot afirma cu certitudine că nu-i cazul să vă pierdeţi timpul căutînd o astfel de persoană.

Mi-am privit ceasul.

— Oooo!... S-a făcut deja zece! Din cauza noastră v-aţi pierdut întîlnirea – m-am scuzat, ridicîndu-mă din fotoliu.

— Faţă de vestea pe care mi-aţi adus-o, credeţi că asta mai prezintă vreo importanţă – a zis. clătinindu-şi capul cu tristeţe şi făcînd un gest de nepăsare. Mă duceam ca în fiecare seară la Capsa să-mi întîlnesc prietenii. Întrucît în ultimele două luni n-am avut nioi o absenţă, sper că se vor dovedi înţelegători – adăugă el, zîmbind cu amărăciune.

Conducîndu-ne spre uşă, şi-a exprimat dorinţa de a-şi vedea soţia. I-am dat îndrumările necesare. Cînd ne-am strîns mîinile l-am întrebat dacă ştie unde locuieşte Anica, femeia de serviciu. A răspuns negativ.

— Dăm o fugă pînă la Capsa? a întrebat Dan, cînd am ajuns lîngă maşină.

— Nu cred că-i cazul să-i verificăm alibiul'. Dacă se va ivi o astfel de necesitate, putem oricînd s-o facem.

Capitolul VI FEMEIA DE SERVICIU

A doua zi dimineaţa, cînd ne-am înfiinţat în faţa imobilului din strada General Demostene, subofiţerul care asigura paza casei ne-a informat că n-a încercat nimeni să intre sau să ceară relaţii despre locatari.

— Oare unde o fi chiriaşul de la mansardă? a întrebat Dan, în timp ce deschideam uşa şi intram în bucătăria apartamentului.

— Să mai aşteptăm. Bărbaţii tineri mai dorm cîteodată şi prin vecini.

— Şi dacă?...

— Fără dacă! N-avem nici: un motiv de suspectare. Numai prin faptul că dorim să-l audiem în calitate de martor, nu-i motiv să-i cerem reţinereaprin urmărirea generală – am spus, îndreptîndu-mă spre telefon.

L-am sunat pe comandantul secţiei de miliţie, care m-a informat că oamenii lui n-au reuşit să depisteze nici un martor interesant. S-a arătat totuşi optimist, deoarece nu fuseseră verificate decît o treime din casele străzii pe care era situat' imobilul unde se consumase drama ce o anchetam. Deşi nu l-am contrazis, aveam o opinie diferită. Astfel de cerce-_ ţări se pornesc de la vecinii cei mai apropiaţi de cîmpul infracţional şi se termină cu cei extremi. Dacă prima categorie, cunoscînd bine victimele, puteau remarca o prezenţă străină, ceilalţi arareori aveau această posibilitate.

Tocmai aşezam receptorul în furcă, cînd şi-a făcut apariţia subofiţerul care păzea casă:

— A venit o tovarăşă care vrea s-o vadă pe doamna Panaitescu – a raportat el.

— Ce i-ai spus?

Că facem o verificare pe linia evidenţei populaţiei.. **i**

— Perfect! Pofteşte-o înăuntru.

A intrat o femeie, 'în vîrstă aproximativ de cincizeci de arii, scundă şi dolofană. Era îmbrăcată modest, cu lucruri uzate şi în culori stridente.

— Bună ziua! a zis, intrînd în sufragerie şi privindu-ne surprinsă.

I-am răspuns înclinîndu-ne.

— Unde sînt doamnele? a întrebat, căutînd cu privirea în spatele nostru, spre uşile dormitoarelor.

— Cine sînteţi dumneavoastră?

— Dar dumneavoastră? mi-a întors-o ea.

— Nişte rude ale doamnelor – a replicat Dan.

Nu vă cunosc!

— Poate nu cunoaşteţi chiar toate rudele...

— Ba le cunosc! în cincisprezece ani, de cînd muncesc aici, am avut timp să văd toate rubedeniile doamnelor!

— Dumneavoastră sînteţi Anica, femeia de serviciu? am intervenit.

— Da, eu-s. Anica Traian. Da' ce s-a-ntîmplat aici?! Cine a devastat casa?! a exclamat ea, după ce a privit parchetul şi masa pe care se aflau caietele de teză.

— Cum adică? am tatonat.

— Cum, cum adică?! s-a înfuriat ea. Unde-i covoru' şi cine-a zvîrlit masa într-o parte?!...

N-am apucat să deschid gura, că a şi făcut stînga-mprejur, pornind glonţ spre vestibul.

— Unde plecaţi? am întrebat, văzînd că trage de clanţa uşii oare dădea accesul spre terasă.

— Cine a luat cheile din uşă? Vreau să chem miliţianu'! Aici nu-i lucru curat! a zis, cu hotărîre, răsucindu-se pe tocuri şi lansîndu-se spre uşa ce ducea la bucătărie.

— Nu vă mai osteniţi. Şi noi sîntem miliţieni – am anunţat-o pentru a o linişti.

A făcut din nou o manevră de întoarcere şi m-a întrebat, neliniştită:

— Unde-s doamnele? De ce nu-s aici? S-a întîmplat ceva cu dînsele?... Vai! Au fost călcate de hoţi!

Pentru a pune capăt întrebărilor ei, pe care le punea mai abitir ca un anchetator, i-am povestit ce s-a întîmplat.

A început să plîngă şi să se vaiete ca o bocitoare de profesie, cu deosebirea că o făcea simţit. Am aşezat-o pe un scaun şi am aşteptat.

— Veneaţi în fiecare zi aici? am întrebat-o, după ce s-a mai liniştit.

A aprobat.

— Se întîmpla să rămîneţi şi peste noapte?

— Nu. Niciodat’. Am şi eu gospodăria mea. La doamnele lucram numai pîn’ la amiază.

— Cînd le-aţi văzut ultima oară pe doamnele Panaitescu şi Stanciu?

— Joi după amiază... — zise ea, ţinîndu-şi capul plecat şi continuînd să-şi tamponeze ochii cu o batistă mototolită şi îmbibată de lacrimi.

— La ce oră?

— Ca de obicei, pe la două şi juma’, cînd mă duc la mine acas’...

— Cînd aţi plecat, ambele doamne erau de faţă?

— Doamna Stanciu nu venise încă de la şcoală. Era nurna’ doamna Panaitescu.

— Deci începînd de joi, ora două şi jumătate nu le-aţi mai văzut?

— Nu. Vineri dimineaţa, cînd am venit la lucru, n-am găsit pe nimeni acasă.

— De ce n-aţi intrat înăuntru? Doar aveaţi cheia de la uşă – blufă Dan.

— De unde s-am eu chei? Numai doamna Stanciu avea... Şi apoi ce-mi trebea mie chei, cînd doamna Panaitescu era totdeauna acas’?

— Casa avea un singur rînd de chei?

— Da, un singur rînd... Adică trei chei puse pe-un belciug de care atîrna o pisică neagră... din alea din cauciuc sau aşa ceva... De fapt, a mai existat o legătură în care erau prinse şi cheile de ia dulapuri, da’ s-au perdut.

— Cum s-au pierdut?

— Nu ştiu. N-au mai fost... şi atît!

— De multă vreme?

— Io ştiu?... Să tot fie la trei-patru săptămîni...

— Vineri, cînd aţi venit şi aţi văzut că nu vă răspunde nimeni, ce-aţi făcut.

— Ce puteam să fac? Am aşteptat cîteva ore, crezînd c-a eşit puţin prin oraş, da' văzînd că nu mai apare, m-am dus şi eu acas', să nu-mi pierd timpu' pe degeaba. Am venit însă a doua zi şi-n următoarele, da' nu-mi deschidea nimeni uşa.

— Nu vi s-a părut curios că doamna Panaitescu nu v-a deschis? Doar spuneaţi că stătea în permanenţă acasă.

— Ba mi s-a părut, da' ce puteam să fac? Că eu mi-am zis că poate a murit ruda dînselor de la Brăila, şi s-or fi dus acolo.

— Intrucît dumneavoastră veniţi de mult timp aici, vă rog să-mi spuneţi cine le vizita pe doamne – am cerut, convins fiind că, prin prezenţa ei cotidiană, era persoana cea mai calificată pentru a furniza numele persoanelor din anturajul victimelor.

— Păi, din cîte ştiu eu, cel mai des şi mai des venea doamna Cristina Damian... Cîteodată şi soţu'dînsei, da'mai rar.. Apop venea Iliuţă, un elev de-1 medita doamna Marieta... Mai venea şi domnu' Toni, ăl de locuieşte sus, la mansardă.

— Altcineva?

— Atît – a zis, ridicînd din umeri.

— Cu vechii chiriaşi „de la etajul întîi, erau în vizită?

— Mai-nainte de a se muta, mai dădeau p-aci, da rar. După aia, de cînd s-a mutat, n-au mai dat p-aici.

— Astea sînt toate persoanele pe care le-aţi văzut? am zis, simţind cum mă indispun.

— Da, doamnele trăiau foarte retrase.

— Domnul Stanciu venea des? a intrat pe fir şi Dan.

— După ce-a plecat d-aici, acu' fo doi ani, nu l-am mai văzut... Da' ştiu că doamna Marieta se mai ducea pe la

dînsu’.

— Ştiţi de ce s-au despărţit?

— Eu zic să din cauza lu’ doamna Mioara, că nu se aveau bine.

— Joi, cînd aţi văzut-o ultima dată pe doamna Panaitescu, v-a spus că aşteaptă pe cineva în-seara aceea? am întrebat.

— Mie nu mi-a zis nimic… Adică parcă mi-a zis ceva… Aha! Acu’ ştiu! Doamna a zis că vorbise cu doi dulgheri să vina după-amiază să facă nişte rafturi-n cămară.

— La ce oră trebuia să vină?

— După cinci, cînd se scula doamna Marieta din somn.

— Cine sînt şi unde locuiesc? se repezi Dan, plin de optimism, ca un anchetator stagiar, ceea ce, de fapt, nu prea era.

— Nu ştiu, că nu i-am văzut, niciodat’… Doamna Mioara zicea parcă că-s ţigani, da’ nu-s sigură.

— In fata uşii de la bucătărie, sînt nişte scînduri mi-am amintit. Erau **acolo şi cînd aţi plecat dumneavoastră?**

— Cînd am plecat, joi, nu erau. Da’ covoru’ şi răcitoru’ unde-s? zise brusc, căutînd cu privirea în jurul ei.

— Vreţi să spuneţi că de aici lipsesc un covor şi un frigider? am întrebat contrariat.

— Păi mai e vorbă?! Şi-apoi, ce-i talmeş-balmeşu’ ăsta?! Cînd am plecat eu totu’ era-n bună ordine şi acu’…?

— Vă rog să fiţi amabilă şi să ne însoţiţi prin locuinţă. Dacă remarcaţi că lucrurile sînt altfel decît ar trebui sau că lipsesc anumite obiecte, să ne atrageţi atenţia – m-am decis, ridicîndu-mă de pe scaun. Pentru început, unde se aflau frigiderul şi covorul care lipsesc.

— Covorul era pus aici, pe jos, iar răcitoru’ acolo – a arătat ea spre colţul format între peretele terasei şi cel al

dormitorului Mioarei Panaitescu.

— Ce marcă era?

— Asta nu ştiu, da' era mare şi frumos...

— Era în funcţiune? am întrebat, gîndindu-mă la chiftelele alterate.

— Nu, pentru că nu se potrivea corentul.

Am pornit spre dormitorul Marietei Stanciu şi am deschis uşa.

— A luat cineva rochiile din garderob! a exclamat.

— Erau multe?

— Cîte patru-cinci p-un umeraş. Doamna Marieta chiar glumea pe chestia asta, că zicea că-nainte n-avea ce pune pe umeraşe, iar acu' nu mai avea loc pe ele.

După ce a remarcat ca nefirească poziţia coborîtă a jaluzelelor şi a tablourilor scoase de pe pereţi, am dus-o în celălalt dormitor.

— Şi aici sînt coborîte jaluzelele!

— Altceva?

— Nu mai e aparatul de radio! a arătat ea spre o măsuţă din apropierea patului. A fost cumpărat odată cu răcitorul de care v-am spus.

— Lipsesc şi obiecte de îmbrăcăminte? am zis, privind spre garderobul prin ale cărui uşi deschise se vedeau atîrnînd cîteva umeraşe goale.

— Da, rochiile doamnei!

— Erau în duşmănie cu cineva? a întrebat Dan, cînd am revenit în sufragerie.

— Cu cin' să fie? Că doar erau pîinea lui Dumnezeu.

— Iliuţă, elevul pe care-l medita doamna Stancau, avea o zi precisă cînd venea la lecţii?

— La asta nu pot să vă răspund, că el venea după masă, cînd io nu mai eram aici.

— Toni şi mai cum se numeşte chiriaşul de la

mansardă?

— Costea.

— Cînd'l-aţi văzut pentru ultima oară?

— Joi dimineaţa. Cînd eu veneam la lucru, dînsu' pleca la serviei'.

— Le vizita des pe stăpînele dumitale?

— Aşa şi aşa... Venea mai mult cînd trebia să dea p-undeva telefon sau îl căuta cineva.

— Domnul Costea primea musafiri?

— Bărbaţi n-am prea văzut, da' domnişoare o puzderie. Cîte-odată veneau şi ele să vorbească la telefon, iar după ce plecau, doamnele rîdeau... Că ştiţi, ele le ziceau la părinţii lor că-s la o colegă, de se pregătesc de ezamene...

După ce-am rugat-o să ne lase adresa ei, am condus-o spre uşă.

— Sărăcuţele... Ce rău o să le pară la copiii mei cînd le-oi zice ce li s-a-ntîmplat la doamne...

— Aveţi mulţi copii? am întrebat, din politeţe.

— Patru, o fată şi trei băieţi.

— Mari?

— Păi fata, care-i mai mică, acu' termină liceu' Alţi doi sînt căsătoriţi şi au şi copii. Lucrează împreună la Fabrica de maşini electrice. Sînt fruntaşi în producţie... Sînt foarte mulţumită de ei. Atîta bucurie să am şi eu...

— Şi celălalt fiu? Parcă spuneaţi că aveţi trei băieţi? i-am reamintit, văzînd-o că oftează cu tristeţe.

— Şi Manole are suflet bun, da' e cam copilăros... Nu i-a plăcut să-nveţe carte...

— Unde lucrează?

— Încă nu lucrează nicăieri, că-i încă mic...

— Parcă aţi spus că fata-i_ cel mai mic copil?

— Păi şi el e mic. încă n-a împlinit, douăzeci şi unu de ani.

— E bolnav?

— De ce să fie bolnav? Eu am copii sănătoşi...

— Şi din ce trăieşte?

— Îi dau eu ce-i trebe! Ce, nu-s mama lui?

— Decît să lucraţi prin case străine, n-ar fi mai firesc să vă întreţină el? a continuat Dan.

— E încă foarte copilăros. Cînd o să-l ia în armată, o să se cuminţească. Eu am mai încercat să-i zic cîte ceva, dă' e şţrengar şi nu mă ascultă. Chiar şi doamnele au încercat să stea de vorbă cu el, da' neam să le asculte...

— Venea şi el pe aici? am intervenit.

— Mai venea cîteodat'.

— Locuieşte la aceeaşi adresă cu dumneavoastră?

După ce mi-a răspuns pozitiv, am lăsat-o să plece, rugînd-o să se mai gîndească dacă n-a omis vreo persoană din cele care frecventau locuinţa victimelor. în timp ce Dan a plecat s-o conducă, am reflectat la spusele Anicăi. Chestia cu „ştrengarul44 – care la douăzeci şi unu de ani este atît de copilăros, încît nu vrea să muncească –, nu mi-a plăcut. Chiar deloc! „Copilul44 făcea parte din categoria celor care ne dau cel mai mult de lucru. Mai întîi se complac în trîndăvie apoi, pe măsură ce exigenţele lor sporesc şi, firesc, nu pot fi satisfăcute din veniturile părinţilor, încep să caute alte surse, neortodoxe. La început prin potlogării nesemnificative, care, nefiind depistate la vreme, le creează impresia că sînt mai teribili decît Al Capone, Dillinger şi Arsene Lupin luaţi împreună. Acesta este punctul de răscruce al existenţei lor. Dacă au şansa să-i dibuim înainte de comiterea unor infracţiuni grave există posibilitatea de a-i pune pe linia de plutire. în caz contrar, devin clienţii noştri cei mai credincioşi.

I-am dat apoi telefon Cristinei Damian şi am rugat-o să-mi descrie bunurile achizionate în ultimul timp. Cu această

ocazie mi-a spus şi unde îşi ţineau victimele hîrtiile personale.

— Ce părere ai, şefu'? a zis Dan, după ee am depistat, într-un sertar al mesei din sufragerie, facturile frigiderului şi a aparatului de radio.

— În primul rînd, ţinînd seama de volumul şi greutatea lucrurilor jefuite, nu mai avem de-a face cu un asasin, ci cu o bandă compusă din două-trei persoane.

— Unul dintre ei menţinîndu-şi în continuare poziţia de cunoscut al victimelor – m-a aprobat Dan. Şi cele două rînduri de chei?

— Cu cele utilizate pînă în momentul comiterii omuciderilor, nu trebuie să ne batem capul. Le-au luat asasinii cu ei, pentru a întîrzia descoperirea fărădelegii lor. în schimb, cu celelalte, care au dispărut în urmă cu două-trei săptămîni, situaţia îmi pare diferită. Misterioasa lor pierdere poate indica şi faptul că jaful a fost premeditat cu multe zile înaintea comiterii lui...

— Ceea ce coincide şi cu perioada cînd s-a tranzacţionat vînzarea casei.

— Întocmai!... însă mai rezultă şi altceva... — am realizat eu. Bandiţii au ştiut de încasarea banilor, dar nu şi de cheltuirea lor.

— Ceea ce demonstrează că în săptămîna premergătoare dramei, n-au mai fost în contact cu victimele.

L-am asigurat că exact aşa văd şi eu lucrurile. Apoi, spunîndu-mi că a venit momentul să-mi fac meseria, m-am dus la telefon. Cînd am avut legătura cu dispeceratul nostru, mi-am rugat colegul să-şi noteze lista obiectelor furate. După aceea i-am spus s-o transmită tuturor lucrătorilor noştri, în vederea supravegherii eventualei lor tranzacţionări.

5 – Surprizele căpitanului Apostolescu în încheiere, mi-am exprimat dorinţa de a sta de vorbă cu şoferul unei. furgonete Getax, care ar putea să-mi dea niscaiva relaţii în legătură cu transportul obiectelor semnalate, în noaptea de joi spre vineri.

— Din chestiile astea n-o să iasă nimic – a remarcat Dan, cînd am închis telefonul.

— De ce?

— Pentru că au trecut şase zile de la comiterea jafului. Suficient interval pentru terminarea operaţiei de înstrăinare a produselor tîlhăriei.

— Sînt şi borfaşi care aşteaptă „răcirea mărfii41!

— Să sperăm – a admis el „sceptic. în ceea ce priveşte a doua pistă, am şi mai multe rezerve. Mise pare absurd ca nişte bandiţi experimentaţi – şi lipsa de urme dovedeşte că nu sînt ageamii – să apeleze la serviciile unui mijloc de transport atît de uşor depistabil.

Nu-mi spusese nici o noutate. însă în afacerile de care ne ocupăm n-ai voie să neglijezi nici o pistă, oricît ar fi ea de anemică, pentru că iepurele poate sări de oriunde. Şi cu predilecţie de acolo de unde te aştepţi cel mai puţin.

— Încercarea moarte n-are...

— Da’ nici nume bun – s-a grăbit să mă completeze.

— Vom vedea. Pînă una alta trebuie să stabilim ce hram poartă „copilaşul11 femeii de serviciu şi să facem cunoştinţă cu dulgherii care trebuiau să confecţioneze rastelul din cămară...

— Varianta „copilaşul” nu ridică probleme. Cu dulgherii n-o să fie însă chiar atît de simplu. Oare cîţi reprezentaţi o avea breasla lor în Bucureşti? mă întrebă el, cu candoare.

— Habar n-am – am admis. Dar, de fapt, de ce te interesează numărul acestora?

— Ca să pot aprecia anii de care avem nevoie pentru a-i depista, eventual, pe cei căutaţi. Sau întrevezi o metodă de scurtcircuitare? m-a întrebat, de astă dată cu interes.

— Din depoziţia Anicăi, a rezultat că bătrîna Panaitescu nu şi-a mai părăsit locuinţa în ultimul timp. In această situaţie, cum au putut totuşi face cunoştinţă?

— S-au prezentat singuri. Probabil trimişi de cineva.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar eu prefer să admit o altă posibilitate. Tot atît de plauzibilă. Mai cu seamă că-i mult mai expeditivă decît a ta...

— Adică?

— Cred că dulgherii lucrează în echipa care construieşte casa de peste drum, iar victima, ieşind-prin curte şi văzîndu-i cu ce se ocupă, i-a chemat şi le-a propus confecţionarea rastelului.

— Bună idee, dom'le! s-a entuziasmat el. Hai să-i căutăm!

— Uşurel! De treaba asta mă ocup eu. Tu îl prinzi în colimator pe „copilaşul11 Anicăi. Nu ne putem irosi amîndoi timpul pe aceeaşi pistă.

Hotărîrea mea nu i-a picat prea bine lunganului, dar a sfîrşit prin a-mi da dreptate.

Capitolul VII

NE LANSĂM PE DOUĂ PISTE

Dan s-a urcat în maşină şi a plecat cu Vartunian, iar eu am traversat strada. Am ocolit o bandă transportoare şi, strecurîndu-mă pe lîngă nişte saci cu ciment şi o stivă de scînduri, am supravegheat cu atenţie agitaţia muncitorilor de pe schela de lemn. în mod cert, precauţia mea nu era străină de zicala: „Prevederea-i mama înţelepciunii11.

Eram atît de concentrat asupra forfotei de deasupra mea, încît, dacă n-aş fi fost distras de o voce puternică, care a răcnit: „Costică, adu-mi mai repede graficul de

turnare a betonului!“, nimeream drept într-o groapă cu var. Întrucît n-aveam nici un motiv să consider că o baie de var ar fi putut contribui la sporirea bunei mele dispoziţii, am rămas recunoscător vocii salvatoare şi am vrut să-i cunosc tutorele. Privirea s-a oprit asupra unei barăci a cărei unică fereastră era văduvită de geamuri. Alături se afla o uşă pe care fusese ţintuită o bucată de carton. După ce am reuşit să descifrez literele vopsite pe ea, cu mult timp înainte de a fi fost spălate de ploaie şi decolorate de soare, miam spus că asamblarea lor ar putea să reprezinte şi avizul: „Şeful lotului1’. Cînd am deschis uşa şi am intrat, am fost încîntat de perspicacitatea mea. Nimerisem într-o încăpere al cărei aspect aducea cu traducerea ce-o făcusem. Tocmai începusem să-mi spun că Champollion n-ar fi avut nici o şansă să ajungă faimos dacă i-aş fi fost contemporan, cînd bărbatul care scria zorit pe o masă de bucătărie, plină cu desene şi grafice, mi-a întrerupt gîndurile.

— Ce dracu’ te moşmondeşti atî. ta, mă Costică?! a aruncat el, fără să-şi ridice nasul din hîrţoagele ce-1 preocupau.

Era un bărbat voinic, cu părul şaten şi creţ. Purta o cămaşă în carouri, ale cărei manşete, suflecate, lăsau să se vadă două braţe vînjoase şi păroase. Din cînd în cînd punea stiloul pe masă pentru a manevra cu dexteritate o riglă de calcul.

Probabil că imobilitatea mea l-a intrigat, deoarece s-a decis să-şi ridice faţa spre mine. Avea un nas de o construcţie ciudată. Ceva între un nas de mulatru şi cel de boxer încadrat de post de sparringpartener al unui challanger la titlul suprem al lumii.

— Dumneavoastră? s-a interesat, vădit indispus de prezenţa mea.

— Scuzaţi-mă pentru deranj – am zis, înclinîndu-mă. Aş vrea să ştiu dacă...

— Fiţi liniştit! Construcţia imobilului va fi terminată conform termenului contractual! m-a întrerupt el, cu o decizie ce dovedea că singura lui dorinţă ar fi să mă transform instantaneu în vestitul şi invizibilul personaj al lui H. C. Wells.

— Altceva m-ar fi interesat... — am început, zîmbindu-i prietenos.

— Vă ascult! mi-a scurtat-o, fără să ia în considerare atitudinea mea amicală.

— Cîteva relaţii cu privire la muncitorii dumneavoastră – am precizat, arătîndu-i legitimaţia.

Cîteva secunde m-a privit surprins, apoi s-a ridicat de la masă şi mi-a întins mîna.

— Inginerul Tudorache Zaharia... Am crezut că sînteţi vreunul din beneficiarii apartamentelor pe care le construim. Se-nvîrt pe aici toată ziua, încurcîndu-ne şi ţinîndu-ne de vorbă – s-a scuzat el, mai binevoitor, arătîndu-mi scaunul din faţa mesei de lucru.

Deşi eram grăbit, nu i-am respins invitaţia.

— Vă stau la dispoziţie – m-a anunţat, reocupîndu-şi scaunul şi încrucişîridu-şi braţele pe piept, ca un şcolar cuminte.

— Tovarăşe inginer, – sînt în căutarea a doi meseriaşi care au angajat o lucrare cu locatarii unei case situate vizavi de şantierul dumneavoastră. Mă puteţi ajuta să-i depistez?

— Cu plăcere. Cum se numesc?

— Nu le cunosc numele. Tot ce ştiu se rezumă la meseria lor. Sînt. dulgheri sau tîmplari..

— Am o duzină de tîmplari în subordine. De unde pot să ştiu cine sînt aceia pe care-i căutaţi? Sigura soluţie ar fi să-

i adun şi să discutaţi dumneavoastră cu ei... ’

Cred că un astfel’de demers mi-ar fi atras un succes teribil. Un succes care l-ar fi eclipsat în totalitate pe cel obişnuit de Louis de Funes, cînd o făcea pe jandarmul la New-York. —N-aveam decît. să apar în faţa frontului format din cei doisprezece tîmplari şi să le spun ce doresc, şi gata! Doi dintre ei ar fi făcut un pas înainte şi, recunoscîndu-şi fapta, m-ăr. fi rugat, cu ochii înecaţi în lacrimilepocăinţei, să-i arestez. După „gingăşia14 dovedită în uciderea victimelor, nu era posibilă altă reacţie din partea înduioşătoarei lor sensibilităţi.

Probabil că mi-am. exteriorizat gîndurile cu mult mai bine decît aş fi putut s-o fac prin grai.

— De. ce-i căutaţi? Au făcut o faptă rea? s-a interesat el.

I-am povestit în cîteva cuvinte despre ce era vorba.

— Dumnezeule! E posibilă comiterea unor astfel de fapte?! a exclamat, scuturîndu-şi înfiorat umerii.

In timp ce inginerul mă privea cu un amestec de groază şi uimire, îmi frămîntam creierii în căutarea unei soluţii pentru identificarea suspecţilor.

— Nu pot crede că printre oamenii mei • există astfel de canalii... E imposibil! a protestat el, încercînd parcă să respingă dezonoranta băuială ce plana asupra colectivului său de muncitori.

— S-ar putea – am admis, continuînd să caut o modalitate de a ocoli impasul în care nimerisem.

— De fapt...

Nu şi-a mai terminat fraza, deoarece a fost întrerupt -de intrarea în birou a unui constructor care purta pe cap1 o cască galbenă, de protecţie.

— Tovarăşe inginer, am adus situaţia turnării betonului —; a anunţat noul venit, întinzînd o foaie de hîrtie. *

— Bine, Costică – a. spus inginerul, luînd cu-un aer absent hîrtia adusă. Du-te şi verifică stadiul de pregătire a cofrajelor. Am impresia că nu se respectă graficul.

După plecarea tehnicianului, mi s-a adresat:

— De fapt, ce vă îndreptăţeşte să bănuiţi că doi dintre oamenii mei ar fi implicaţi în grozăvia despre care mi-aţi vorbit?

I-am povestit raţionamentul care m-a adus la. el.

— Bucureştiul e plin de şantiere de construcţii, respectivi de tîmplari... Dacă mai adăugaţi şi posibilitatea ca derbedeii căutaţi nici să nu fie încadraţi... — a remarcat el, parcă satisfăcut că infamia de care-i bănuiesc oamenii n-are nici o justificare.

— Scîndurile lăsate în locuinţa victimelor seamănă ou cele de pe şantierul dumneavoastră...

— Fleacuri! m-a oprit el, dispreţuitor. Cînd toată producţia de cherestea este tipizată, e şi firesc să semene.

— Vopseaua roşie trasată pe capătul scîndurilor de pe şantierul dumneavoastră, este similară cu cea de pe scîndurile din casa de peste drum – am insistat.

— Aş vrea să le văd şi eu —: m-a anunţat, cu vădita intenţie de a scăpa mai repede de mine.

Cînd am ajuns lîngă scîndurile de lîngă uşa bucătăriei, s-a oprit şi a examinat dunga roşie trasată pe capătul lor.

— Aveţi dreptate – a recunoscut el, nemulţumit. Atît vopseaua utilizată, cît şi dimensiunile pensulei folosite arată că provin de pe şantierul nostru. Dar cum le-or fi sustras, domn’le?... Probabil după ce-am lăsat lucrul... sub oblăduirea paznicului de noapte...

Tocmai îmi spuneam că se impune o discuţie cu omul însărcinat cu paza şantierului, cînd m-a întrebat:

— Ale oui sînt aceste scule? a arătat el spre tesla şi ferăstrăul aşezate pe scînduri.

— Presupun că ale celor care au adus şi scîndurile... La ce oră preia paznicul supravegherea şantierului? am' întrebat, privindu-mi ceasul pentru a vedea cîte ore mai am de aşteptat.

Fără a-mi răspunde, s-a dus şi a luat sculele. Le-a examinat cîteva clipe, apoi, luîndu-le ou el, s-a întors şi a început să coboare scara spre curte. Cînd am ajuns lingă el, mi-a revenit glasul. Tocmai deschideam gura să-l invit să nu le mîngîie prea insistent, deoarece mi-am amintit de posibilitatea identificării proprietarilor sculelor prin sfînta metodă a dactiloscopiei. Nu mi-a acordat însă timpul necesar de a-1 avertiza că-mi distruge amprentele de pe scule.

— Derbedeii dracului! Cum de nu m-am gîndit imediat la ei?! m-u consultat el, roşu la faţă de mînie.

Întrucît izbucnirea lui nu m-a ajutat să pricep ce vrea, m-am abţinut de la exprimarea vreunei opinii. Jumătate de minut mai tîrziu, a renunţat să mai spere în sprijinul ce-mi solicitase. Un rol determinant în luarea deciziei sale trebuie să-l fi avut şi aerul de inteligenţă ce-1 arboram, în încercarea de a mă dumiri asupra cauzei care l-a supărat.

— Uitaţi-vă! m-a invitat el, arătîndu-mi coada teslei.

M-am apropiat şi am privit-o. Am văzut cîteva semne cabalistice în lemnul minerului.

— Zgîrieturile astea vă spun ceva? m-am îndoit eu.

— Sigur! Muncitorii care lucrează în echipă obişnuiesc să-şi graveze numele pe scule, pentru a împiedica rătăcirea lor.

— Vă rog descifraţi numele înscris! m-am grăbit.

— Vasile Manga!

— Cunoaşteţi?

— Bineînţeles, din păcate... O puşlama care-şi bate joc de munca echipei unde-i încadrat. Cum ia leafa, cum

dispare pînă o termină la circiumă!

— De ce nu vă lipsiţi de serviciile lui?

— Îmi daţi dumneavoastră un alt om în loc?

Întrucît nu aveam la mine aşa ceva, ou toată binecunoscuta-mi binevoinţă, nu i-am putut, da un răspuns afirmativ.

— Cred că dacă aş conversa puţin cu Manga, aş putea afla şi numele celui de-al doilea personaj... — am gîndit eu, ou glas tare.

— Nu-i nevoie —'a spus inginerul; privind minerul ferăstrăului. Se numeşte Ghiţă Gogoaşă. E la fel de „serios“ ca şi Manga.

— Aş vrea să stau de vorbă, ou ei...

— Şi eu! Deocamdată, nu-i posibil. N-au dat de-o săptămînă pe şantier!

— Puteţi să-mi furnizaţi adresele lor? am întrebat, asounzîndu-mi decepţia.

A dat din oap aprobator şi* mi-a propus să reveniip la-biroul lui. *

— Puteţi preciza ziua din care au început să absenteze? am întrebat, după ce; mi-am notat adresele solicitate.

— Din condica de prezenţă, rezultă că ultima lor zi de lucru a fost joi – mi-a răspuns, după ce a răsfoit un caiet lunguieţ.,»

După ce--i-am mulţumit, am pornit spre" uşă.

— Pot să' recuperez materialul sustras? a întrebat, cînd am vrut să ies din cabană. ' s

— Numai şcîndurile. De scule s-ar putea. să mai am' nevoie., v. *f*

* *

' • * *. u.

Cînd am ajuns în stradă, am început să mă întreb ou ce autobuz aş putea să ajung în oartierul Lizeanu, unde

locuiau cei doi tîmplari. Spre norocul meu, n-a ’trebuit să-mi bat prea mult capul. Maşina noastră tocmai venea spre strada General Demostene.

— Ce-ai făcut, Dane? l-am chestionat, de îndată ce a deschis portiera.

— „Ştrengarul11 Anicăi e „niţel11 puşlama. A suferit două condamnări penale. Trei luni pentru huliganism şi şase luni pentru complicitate la furt din automobile. Din ultima condamnare n-a executat decît opt zile. Chestie de amnistiere.

— Interesant... — am apreciat. Ai reuşit să afli cum s-a distrat în noaptea de joi spre vineri?

— Eliberarea din pension a fost făcută acum două zile, adică luni dimineaţă.

Întrueît interesul ce-mi fusese strînit de investigaţiile lui s-a prăbuşit mai repede decît i-a trebuit pentru a se afirma, m-am suit în maşină şi i-am spus -lui Vartunian unde trebuie să mergem.

Pe parcursuldrumului, i-am povestit lui Dan cum m-am distrat în lipsa lui şi care este noua destinaţie.

Un sfert de oră mai tîrziu, am intrat pe strada Lizeaniu şi, după ce-am ajuns la calea ferată, am virat la dreapta. Am trecut prin faţa cimitirului Colentina şi am oprit aproape de strada Maşina de Pîine, pe dreapta, în faţa unei căsuţe neîngrijite. După ce-am intrat intr-o curte plină de buruieni şi băltoace stătute, în care se lăfăiau nişte raţe pricăjite, am fost întîmpinaţi de o puzderie de copii desculţi şi gălăgioşi. Erau tot atît de dichisiţi şi curaţi ca şi înaripatele care lipăiau prin noroiul blătoacelor.

Nici n-am apucat să-mi formulez întrebarea şi o jumătate de duzină de plozi şi-au sincronizat vocile pentru a ne asigura că „Nea Gogoaşă e roit“.

Pentru că în meseria mea se întîmplă destul de rar să

găseşti persoanele de oare ai urgentă nevoie, am reuşit să-mi stăpînesc dorinţa de a-mi manifesta nemulţumirea. Nu se făcea ca un reprezentant al legii să contribuie la sporirea erudiţiei unor copii, prin mărirea bagajului lor de înjurături. Mai cu seamă că routrişoarele lor îmi spuneau că la materia respectivă eu sîmt handicapatul.

— Nea Gogoaşă a plecat de mult? am întrebat.

— De dimineaţă, boierule! m-au anunţat ei, tot în cor.

— A spus unde se duce? s-a interesat Dan, încercînd marea cu degetul.

— Ţţţ! au făcut, olătinîndu-şi capetele tuciurii.

— Dacă-mi dai un ban să-mi iau ceva, îţi zic eu, boierule! Că l-am ginit unde-i... — mi-a propus o fetiţă de vreo cinci ani.

Sub privirile invidioase ale celorlalţi copii, am scos o monedă de trei lei şi i-arn înmînat-o. După ce a luat-o cu o îndemînare de prestidigitator şi a mUşoat-o de cîteva ori, probabil pentru a se asigura că are putere de circulaţie, s-a arătat satisfăcută.

— E la nea Mamga – a spus, arătîndu-mi cu o înclinare a capului spre o. căsuţă alăturată.

Am pornit spre locul indicat, spunîndu-mi amuzat că am făcut o investiţie nerentabilă, pentru că în orice caz n-aş fi plecat fără a-i face o vizită şi celuilalt tîmplar. Mai aveam cîţiva paşi pînă la poartă, cînd, în spatele meu s-a stîrnit hărmălaia. Mi-am continuat drumul fără să privesc îndărăt.

Le ce bun să mă conving că moneda mea era disputată ca un balon oval, la grămadă.

Faptul că cea de-a doua casă era complet lipsită de gard, mi-a permis să constat d intr-o privire că ansamblul nu-mi este necunoscut. Exceptînd lipsa copiilor şi raţelor, arhitectura, topografia şi atmosfera de abandon general erau similare cu cele văzute la locuinţa lui Gogoaşă.

Orientmdu-mă după poteca bătătorită care străbătea cîmpul de bălării, am ajuns în faţa unicei uşi a casei. N-a fost însă necesar să semnalez prezenţa noastră prin tradiţionala ciocănitură în tabliera ei, deoarece am auzit un zvon de glasuri dinspre latura ascunsă a casei. Am mai făcut cîţiva paşi şi am văzut doi bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi de nailon; una era de culoarea lămîii şi cealaltă a portocalei. Stăteau turceşte, faţă în faţă, dire. ct pe pămînt. Lingă ei se afla un scaun de bucătărie pe care se aflau două căni din lut smălţuit şi o sticlă de tescovină.

Erau atît de preooupaţi de activitatea lor, încît nu ne-au sesizat prezenţa. Cînd am ajuns în dreptul lor, cel cu cămaşa portocalie, imitînd gestul ce i s-a atribuit lui Iulius Cezar înainte de a decide traversarea Rubicondului, tocmai striga: „Merge, căduc!“.

— Bună ziua – am spus.

Au ridicat surprinşi ochii de pe zarurile aterizate printre cîteva bancnote soioase.

— Dumneavoastră sînteţi domnii Manga şi Gogoaşă? am continuat, întrebîndu-mă dacă sportul care-i captiva nu se numeşte cumva, barbut; o distracţie nesimpatizată de Codul penal.

— Noi sîntem, boierule!’ Aveţi ceva de lucru pentru noi? mi-a răspuns’ cu expansiviţate, cel care avea • între genunchi o grămadă mare de bani. Celălalt, oare îndrăgea culoarea, lărnîii, părea trist şi îngîndurat. Nici unul dintre ei nu depăşea treizeci de lînii. — Vă rog să vă ridicaţi, în picioare.. Avem ceva. de discutat ou dumneavoastră – a spus Dan.

— Sile, ăştia-s presari! a exclamat ’portocaliul, înhăţînd printr-un gest rapid banii din dreptul. lui. Coechipierul său, neavîrid ce; bani să adune, s-a rezumat numai la strîngerea zarurilor, iar cînd: a

. ajiuns în picioare şi le-a azvîrlit în. gură.

— Tovărăşeilor, acu’ n-aveţi ce ne face! ne-a asigurat el, înveselit, după ce în prealabil a tras o înghiţitură în sec.

Şi eu am înghiţit o dată, cînd eram copil, o amărîtă de piuliţă. Spre deosebire de „amie“, exerci— ţiul respectivnu numai că nu mi-a produs nici o bucurie, dar m-am şi speriat vîrtos; Cum reacţia lui a fost inversă de cea, pe’ oare am avut-o eu cîndva, mi-am permis-să cred că domnul în galben este un expert în treburi din astea, de ’ ascundere a corpurilor delicte.

Dacă mi-ar fi trecut prin cap că trebuie s’ă-i. îhvimuiesc pentru practicarea de. jocuri interzise, aş ’ fi avut grijă ca manevrele lor să nu poată depăşi • stadiul intenţiilor. Atît • eu, cît şi, Ban am rămas simpli spectatori, deoarece oricum era departe de noi gîndul de a ne ocupa de fleacuri,

— Să-ţi fie de bine!. i-a urat Dan, rîzînd amuzat. Vrei şi un şerveţel să te ştergi, la guriţă?

După felul în care s-au uitat unul la’ celălalt, era ’ clar că abia acum au început să se mire de impasibilitatea noastră.

— Da, ce doriţi de la sufleţelu’ nostru, tovărăşeilor? a vrut să afle purtătorul cămăşii galbene.

— Care dintre voi e Manga şi care-i Gogoaşă? s-a interesat Dan.

— Să trăiţi, eu-s Gogoaşă, – ne-a anunţat portocaliul, luînd poziţie de drepţi, ca la armată.

— Şi eu-s Ghiţă Manga – s-a grăbit şi celălalt să-i urmeze exemplul.

— Nu lucraţi nicăieri? am început eu.

— Ba cum să nu? Muncim p-am şantier, la construcţii... — mi-a replicat Gogoaşă.

— Şi acum de ce sînteţi acasă?

— Nu pot lucra-n fitece zi că-s bolnav – a intervenit

Manga, punîndu-şi mîna pe piept şi tuşind de cîteva ori, forţat.

— Şi dumneata eşti bolnav? l-a întrebat Dan pe celălalt.

— Eu am rămas aoas' ca să-mi îngrijesc pretenu' – a spus Gogoaşă, cu aplomb.

— Ieri aţi fost la lucru?

— Păi da' cum altfel?... Ce, credeţi că sîntem d-ăia care-şi încurcă tovarăşii de muncă – a declarat Manga, foarte jignit de insinuarea lui Dan.

— De ce lipsiţi de la lucru, de aproape o săptămînă? am zis.

Au fost gata să protesteze, ofensaţi, apoi au' renunţat.

— Ce, ne obligă cineva să muncim-n toate zilele? E dimocraţie şi lucrăm numai cînd vrem! a zis Gogoaşă, pufăind eu nepăsare din ţigară.

— Ce-aţi căutat în casa care-i peste drum de şantierul unde lucraţi? am întrebat, omiţînd să-i explic că democraţia se deosebeşte pe undeva, prin părţile esenţiale, de anarhie. La ce bun s-o mai fac cînd cei din tagma lor sînt ferm convinşi că asocierea dintre noţiunile demos şi kratos nu poate fi concepută, decît printr-o respingere a legilor şi normelor sociale?

— In ce casă? s-au mirat ei, intr-un glas.

— Cea din strada General Demostene 12 – a precizat Dan.

— Ai fost tu p-unde zice tovărăşelu', Sile? s-a adresat portocaliul prietenului său.

— Să-mi sar' ochii din cap dac-am fost. Asta-mi e crucea... — La asigurat' Manga, în timp ce-şi plimba cu viteză mina de-a lungul şi latul elegantei sale cămăşi.

— Vedeţi, n^am fost p-unde ziceţi – ne-a garantat Gogoaşă, cu candoare.

— Sînteţi siguri că n-aţi fost în casa de care v-am

vorbit? am insistat.

— Păi da'cum?! Ce, altfel nu vă ziceam, tovărăşeilor?

— S-ar putea să aibă dreptate – mi-a sugerat Dan înveselit.

— Deh... Nu-i exclus – am admis eu, făcînd-o pe dezorientatul. Pentru asta... ar trebui însă să fim convinşi...

— Puteţi să fiţi! a' sărit Manga, foarte persuasiv.

— ... Aşa că îi vom ruga să vină cu noi pentru a ne putea convinge pe de-a-ntregul că susţinerea lor e adevărată – am continuat către Dan.

— Ba nu venim! De ce să venim?! Noi sîntem tovărăşei cistiţi, rau manglitori! s-a supărat Gogoaşă.

— Pă noi n-aveţi voie să ne aristaţi, că sîntem şi-n sindicat, cu carnetu-n regulă... — s-a solidarizat şi Manga.

— Nu sînteţi arestaţi, ci numai convocaţi! le-am scurtat-o.

— Triomboneală! Zmecherii d-astea nu ţin la noi! Dacă puteaţi dovedi c-am dat la oase, mergea cu priponu', da'aşa... pă d-a moaca, nu ţine! Aotele vorbeşte! îmi rînji în nas Gogoaşă.

Trebuie să recunosc că băieţii aveau suficient haz, pentru a concura în condiţii onorabile giumbuşlucurile lui Stan şi Bran, dar, din păcate, eu nu mă aflam în faţa lor pentru a mă distra, ci prin natura meseriei mele.

— Perfect! m-ami decis eu, adoptînd o figură severă. Sînteţi învinuiţi de un furt comis în dauna avutului obştesc!...

— Ce furt bre?! s-a arătat uimit Manga.

— De scînduri! a aruncat Dan.

— Sanchi! altă vrăjeală! a replicat şi Gogoaşă, fără să clipească.

— Hai să mergem! am decis, pentru a nu-mi mai pierde timpul cu pălăvrăgelile lor.

— Fără noi! a decretat Manga.

— Fără voi nu se poate! N-ar avea haz – fam zis, punînd mîna pe umărul lui Gogoaşă.

— Aş vrea să văd cum ne săltaţi de aici, din cartierul nostru... — s-a arătat curios Manga, după ce şi-a lăsat şi Dan mîna pe umărul lud.

— Cum doriţi? Pe jos sau, dacă preferaţi, pe sus? i-am consultat.

81

6 – Surprizele căpitanului Apostolescu

Nu mi-au răspuns. Dealtfel de oum ne-au simţit mîinile pe umerii lor, s-au potolit. Probabil, realizînd că nu ne arde de glumă.

Am pomit spre stradă, însă, mai înainte' de a ajunge lîngă gard, mi-am dat seama că mai. există o problemă. Dacă o rezolvam pe loc, puteam să cîştig o porţie de timp; ceea ce nu pică niciodată rău cînd Jai de cercetat nişte presupuşi răufăcători.

— Aş vrea să-mi 'arunc o privire prin locuinţele voastre, dar n-am ordinul procuraturii. Prin urmare, curiozitatea-mi poate fi satisfăcută numai în oazul în care mă invitaţi voi. Consimţiţi?

Întrucît, aşa cum mă şi aşteptam, nu s-au. dovedit nişte amfitrioni prea binevoitori, am argumentat în continuare:

— Dacă vă menţineţi refuzul, înseamnă că aveţi motive serioase. In această situaţie, în timp ce colegul meu o să vă ţină de urît, eu am să dau o; fugă pînă la Proouratură, să iau o ordonanţă de percheziţie. Astfel, în maximum o jumătate de oră, nu veţi mai avea dreptul să ne refuzaţi controlul domiciliar. Consideraţi că această întîrziere v-ar putea fi de vreun folos?

— ' Mai întîi patalamaua, şi p-urmă vrăjeala! m-a anunţat Gogoaşă intransigent.

Dacă nu-şi dădeau acordul n-aveam ce *le face.* Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Dan ce are de făcut în lipsa mea, cînd am remarcat o ezitare la Manga.

— Oricum, colegul meuo să aibă grijă să nu se scoată nimic din. locuinţele voastre pînă la înapoierea mea – i-am prevenit.

— Mă, de fapt, ce perdem. de-i lăsăm? l-a consultat Manga pe Gogoaşă.

— Nu vreau!.E.bine?! a sosit răspurisul ultimului...

— Eşti un. ţigan prost! La ■ mine-n casă puteţi intra... că eu-s om cinstit:... Ce, -matale n-o să ţineţi seama că şi eu am fost băiat de comitet? a întors-o el, cu şiretenie.

Întrucît nu-mi doream o surpriză neplăcută „mai înainte de a purcede la percheziţie, l-am pus pe Manga să-şi dea acordul şi, în scris. După ce şi-a semnat consimţămîntul, a cedat şi Gogoaşă.

Cînd m-am apucat de treabă, am ştiut că frigiderul n-avea ce căuta în casele 'lor, deoarece uşile erau prea înguste pentru a permite introducerea obiectului respectiv. Un sfert de oră mai tîrziu, am putut trage concluzia că nici celelalte obiecte jefuite nu se' aflau în locuinţele lor.

In timp ce maşina se îndrepta spre inspectorat, m-am întrebat dacă lucrurile căutate n-au fost dosite la vreun vecin, al bănuiţilor. Prin cartierul lor 1 s-au mai folosit astfel de scheme.

Capitolul VIII

POVESTEA TIMPLARILOR '

Cînd am ajuns la destinaţie, l-am rugat pe subofiţerul de planton pe cuibar să aibă grijă de Gogoaşă, iar pe Manga l-am poftit în biroul nostru. — Domnule Manga – am început, după ce a luat loc pe scaunul din faţa mea –, vreau să-mi dai cîteva explicaţii...

— Sigur, tovărăşele, vă spun tot ce doriţi matale... — s-a

oferit el, cu o sinceritate de prostituată în exerciţiul profesiei.

— Te rog să nu mă mai întrerupi! Ce ai făcut joi după-amiază?

— Joi după-amiază...? a repetat, făcînd vădite eforturi de concentrare.

— Pentru a te ajuta, îţi amintesc că joi a fost ultima voastră zi de lucru pe şantier.

— Ah! Aau' mi-amintesc! Păi la şase seara, cînd am lăsat lucru', am plecat ou pretenu' meu Gogoaşă să bem o bere...

— Unde? a întrebat Dan, în calitatea sa de stenograf.

— La restaorantu' Mioriţa, ăla de-i • pă colţ cu strada Mîntuleasa şi bulivardu'...

— Cînd aţi ajuns şi cînd aţi plecat de la Mioriţa?

— Păi cred c-o fi fost şase juma cînd am ajuns... şi v-o opt cînd ne-am luat tălpăşiţa...

— V-aţi întîlnit cu vreo cunoştinţă, care ar putea să-ţi susţină declaraţia? '

— Eu ştiu...? Ah! Sigur... Ne e martor nea Mărin, chelneru' de ne-a servit... Că doar dînsu' ne-a dat afar'.

— De ce?

— Pen-că zicea că-i enterzis cîntatu-n stare de ibretate-n local.

— Asta s-a întîmplat la ora opt, da? am spus.

— Da, cam aşa ceva.

— Bine, continuă. Ce-aţi făcut după ce aţi pleoat de la Mioriţa?

— Ne-am dus la „Odobeşti44, restaurantu' de-i pe Calea Moşilor... că era-n drumu' nostru.

— La ce oră aţi ajuns acolo?

— Asta nu mai ştiu, că ne cam matolisem...

— Dacă erai băut, oum de-ţi aminteşti ora cînd ai plecat

de ia „Mioriţa11?

— Bine, da’ nu v-am spuns ezact... Am apriciat şi eu cum m-am preceput, ca să aibă şi tovărăşelu’ ce scrie...

M-am uitat înveselit spre „tovărăşelu’“ Dan şi am avut impresia că nu se simte prea recunoscător pentru „sprijinul44 ce i-1 oferise Manga.

— Reţin că după ce aţi fost daţi afară de la „Mioriţa44, v-aţi dus direct la „Odobeşti44. Aşa-i? trase concluzia Dan.

— Aşa-i!

— Pînă la ce oră aţi stat la „Odobeşti44? am spus.

— Cît am băut o sticlă de molan, că p-a doua n-am mai termenat-o... că ne-au unflat caralii... Vreau să spun că ne-au luat nişte tovărăşei de la secţea cincea...

— Pentru ce?

— Fiin-că le-a telefonat responzabilu’, că zicea că facem garagaţă-n local, da’ să moară mama dac-a fost aşa...

— Pînă la ce oră aţi fost reţinuţi la miliţie?

— Pînă vineri dimineaţa, cînd ne-au dat drumu’... spunînd că trebe să plătim cinci sute de marafeţi pentru ouliganism... Poate vorbiţi matale cu dînşii şi le ziceţi că sîntem oameni pîrliţi şi n-o să mai facem...

— Deci, una peste alta „după ce aţi părăsit şantierul, ’ la oră. şase după-amiaza, şi pînă aţi fost reţinuţi la miliţie, n-aţi fost-în locuinţa despre care

’ am vorbit. Aşa este? ’

— Să-mi sar’ ochi dacă-i alfel!...

— În acest paz, cum îţi explici. prezenţa unor • scînduri de pe şantierul ’vostru în locuinţa amintită?

— Păi da’ de ce să hexpiic eu şi nu ăia care le-au’ şutit? a exclamat el, cu promptitudine.’

— Odată cu scîndurile au fost aduse o teslă şi un ferăstrău, care – să vezi ce coincidenţă! — vă aparţin tocmai vouă. ■ • *

— 7Eu zic – a spus el, după. un moment de ezitare – că cine a1 şutit scîndurile, a şutit şi. sculele ca să ne compromiteze.

— Ştii ce, sînt alea amprente?

— Da, degete – a confirmat el..

— Cam aşa ceva – am admis. Pe scule au fost găsite numai amprentele voastre, ’ ceea ce înseam-. nă că n-a pus nimeni mîna pe ele, în afară de voi! am blufat, adoptînd o figură severă. ’

Şi-a pierdut aerul de şmecherie şi, evitîndu-mi privirea, a început să se foias. că pe scaun.

— Sînt nevinovat.... — a bîiguit el.

— Ai mai. suferit vreo condamnare? l-a întrebat Dan.

— Nu... — a răspuns el, atît de puţin convingător, încît Dan s-a ridicat de pe scaun şi a părăsit încăperea.

— De ce. le-aţi ucis pe cele două femei? am întrebat, deodată, cînd Dan a închis uşa după el.

— T Care femei?! a sărit eî, ou ochii’ măriţi de spaimă.

— Lasă teatrul! Ştii bine despre cine vorbesc! l-am repezit.

— Să mă trăznească Dumnezeu, dacă...

Cînd a intrat Dan şi-a tiurmat fraza. Am luat cele două fişe aduse de colaboratorul meu şi le-am privit. Atît Manga, cit şi Gogoaşă aveau un palmares bogat la evidenţa cazierului judiciar, dar numai din Categoria găinăriilor: escrocherii mărunte, „bişniţă“, furt de bicicletă şi jefuirea unei persoane în stare de ebrietate. ŢinSnd seama de evoluţia lor infracţională, am admis că şi din punct de vedere al antecedentelor Manga şi Gogoaşă ar fi putut comite delictul pentru care-i anchetam.

— Parcă spuneai că n-ai mai avut ’ de-a fae. e cu miliţia? a" spus. Dan, reooupîndu-şi scaunul.

Fiind o fire foarte sensibilă şi-a lăsat bărbia în piept,

ruşinat.

— Ştii cum se pedepseşte uciderea a două persoane? l-am consultat. — Felul în care a început să tremure şi să transpire demonstrau că nu-i erau străine bursele acordate, de justiţie.

— Vă jur că'n-^am nici o vină!... Nu le-am făcut. nimic.... N-am nici un amestec...

— Dar cine?. '

— Nu ştiu! a strigat deznădăjduit. Vă zic orice vreţi, da'asta nu! Nu-i adevărat!

— Hai s-o luăm metodic. Aţi fost ori nu în casa celor două. femei?

— Am fost – a-recunoscut el,

— Bine, povesteşte cum aţi ajuns la ele.

— Ne-a chemat baba. Lucram cu Ghiţă la nişte cufraje în faţa şantierului pe trotal, cînd baba ne-a strigat. S-a dus numai Ghiţă... Că noi ziceam că vrea să-i tăem vreo înaripată. Cînd Gihţă s-a-ntors, mi-a zis c-a aranjat ou baba să-i facem o lucrare, adică un raft... Da' mai întîi, cînd lăsăm treaba, să mergem să ne tocmim cu fiică-sa. Pă la cinci şi juma ne-am prizantat şi ne-am învoit să-i facem treaba pentru cinci sutari. Eu am cerut două sutare arvună, da'a sărit baba ş-a zis că să nu ne dea nimic, că p-urmă nu ne mai prinde p-acolo. Atunci baba mai tînără a zis că ne dă numai dacă aducem materialile şi sculile, ca să vadă că sîntem serioşi. Văzînd că altfel niu-i rost de marafeţi, ne-am întors pe şantier şi, în timp ce eu-1 ţineam de vorbă pe paznic, Ghiţă a zulit scîndurili. După ce le-am dus, ne-au dat banii şi-am plecat. Vă jur că d-atunci nu le-am mai văzut – a încheiat el, plîngînd destul de convingător.

— La ce oră aţi plecat de acolo? a întrebat Dan.

— Cred că era aproape de şase.

— Pe ce uşă aţi intrat în casă? am spus.

— Pă cea din spate.

— Dacă tot ce ne-ai spus acum e adevărat, de ce aţi negat că le cunoşteaţi pe cele două femei?

— Pen-că ne-am temut că ne -unflaţi c-am furat scînduri dă pă şantier.

— Nu-i adevărat! Dacă nu vrei să-ţi agravezi situaţia, spune tot. Dar absolut tot! am insistat eu, nu prea convins că teatrul ce ni-1 jucaseră bănuiţii putea fi motivat numai de teama condamnării pentru furtul cîtorva scînduri.

Felul în care şi-a decolat privirea de la mine, mi-a spus că intuisem bine.

— Ai de gînd să vorbeşti? a mîrîit Dan.

— Vă zic tot – s-a decis el. Că eu-s nevinovat! Ghiţă, ardel-ar focu' de ţigan, a manglit moara... Mie, mi-a arătat-o abea-n stradă...

— Unde se afla ceasul?

— În sofragerie, pă masă.

— Ce fel era?

— Dă mină... Ghiţă zicea că-i dă aor, da'era numa'aorit. Abia am luat două sutare pă el.

— În afara celor două femei, mai era cineva în casă?

— N-am ocservat.

— Mai ai ceva de adăugat la relatarea făcută?

— Că numai paragladina de Ghiţă e vinovat. Eu n-am furat nimic.

— Ajunge! Dane, scoate-1 afară şi adu-1 pe celălalt.

După ce am „conversat" o jumătate de oră cu Gogoaşă, am ajuns la concluzia că declaraţiile puşlamalelor coincideau, cu două excepţii. Prima, furtul ceasului fusese comis de Manga, fără ştirea lui Gogoaşă. A doua, care era importantă pentru noi, Gogoaşă şi-a amintit că în momentul cînd Manga a furat ceasul, din sufragerie, a

auzit un zbîrnîit scurt la soneria din bucătărie.

— Îi verificăm? a întrebat Dan, după trimiterea bănuiţilor la arestul preventiv.

Mi-am privit ceasul. Era ora două după-amiază.

— Cu ocazia asta şi mîncăm – l-am aprobat.

DOMNUL JOHNNY GH1ŢĂ

La ora trei şi un sfert eram edificaţi. Discuţiile avute la restaurantele Mioriţa şi Odobeşti, precum şi la secţia de miliţie ne-au convins că bănuiţii n-au avut timpul material necesar comiterii dublului asasinat.

— Iar ne aflăm ca la început – a comentat Dan, cînd ne-am urcat în maşină. N-ar fi cazul să discutăm şi cu domnul inginer Johnny Ghiţă, logodnicul secretarei?

— Aş vrea să discutăm numai cu el. Crezi că-1 mai găsim la serviciu?

— Pe încercate. Ce facem cu cei doi derbedei?

m-a consultat, după pornirea, maşinii spre' noua destinaţie.

— Dacă excludem jocul de barbut şi furtul cîtorva scînduri, ce mai rămîne?

— Furtul ceasului.

— Cine l-a reclamat?

. Pînă am ajuns la cooperativă, n-am mai discutat nimic.

Domnul Johnny Ghiţă, fiind încă la serviciu, a fost invitat la inspectorat pentru a ne furniza unele lămuriri. Deşi nu s-a arătat prea încîntat de aten. ţia ce-i acordam, n-a făcut nazuri.

*

* *

— Domnule Ghiţă – am spus, după ce ne-am instalat în biroul nostru –, pentru început, vă rog să-mi spuneţi de cînd locuiţi la doamna Damian.

— Ce, nu vă lasă inima să nu-mi ardeţi o amendă pentru

că n-am făcut mutaţia? a zîmbit el sarcastic.

— Nu mă ocup de contravenţii! Vă rog să răspundeţi la întrebare – am zis cu un ton oficial.

— De două săptămîni.

— Mai înainte unde aţi stat?

— La Ploieşti, la o rudă. Dar m-am săturat să ■tot fac naveta în fiecare zi…

— La ce adresă? am cerut, conştient fiind că depăşesc cadrul anchetei mele, dar filfizonul din faţa mea reuşise să-mi stîrnească interesul.

— Dar ce importanţă are asta?! s-a enervat dînsul.

— Noi punem întrebările! l-a anunţat Dan cu prea mult.

— Zău, Franţ? a aruncat sfidător.

— Buletinul de identitate, vă rog! am zis.

A intenţionat să se opună, dar s-a răzgîndit. Cu un gest de dispreţ, şi-a scos actul din portofel şi l-a aruncat spre mine, pe birou.

— Strada Republicii ’ 321 – am zis către Dan, punînd buletinul pe masa de lucru şi împreunîndu-mi palmele peste el. Domnule Ghiţă, vă rog să-mi spuneţi ce-aţi făcut joi după-amiază.

— Nu v-am spus ieri?

— O să ne mai spuneţi o dată şi azi!

— Ha, ha, ha!… Eterna poveste: Alibiul! a rîs el forţat, apoi, văzînd că nu mă ostenesc să-i ţin isonul, m-a consultat indignat. Doar nu mă bănuiţi şi pe mine..?

— Ba da! am recunoscut, cu sinceritate. Deosebit de faptul că eraţi la curent cu vînzarea apartamentului victimelor, făceaţi parte din persoanele admise în locuinţa lor.

— Asta-i bună! Da’ bănuiala dumneavoastră mă jigneşte!

— Reţinînd faptul că două persoane din anturajul

dumneavoastră au fost ucise, cred că nu este cazul să vă formalizaţi... Dacă sînteţi nevinovat.

— Bineînţeles că sînt nevinovat!

— Asta şi vrem să stabilim, dar permanenta dumneavoastră obstrucţionare ne împiedică. Dacă continuaţi să vă menţineţi poziţia, vom prelungi discuţia noastră atît cit va fi necesar pentru a ne edifica... In pofida aparenţelor, noi sîntem cu mult mai puţin zoriţi decît vă imaginaţi – am zis, gîndind contrariul.

M-a ascultat cotrobăind nervos prin portofelul care-i rămăsese în mină.

— Eu nu sînt plătit să-mi pierd timpul ^degeaba, ca alţii' – a zis, ridicîndu-şi privirea spre mine. Epuizaţi-vă mai repede întrebările, deoarece mai am şi alte treburi.

— Ce-aţi făcut după terminarea serviciului?

— Aşa cum vi s-a mai spus, la ora patru am plecat cu Cristina să mîncăm la restaurantul „Pescarul". După ce-am luat masa, ne-am dus şi am văzut filmul de la Scala...

— La ce oră aţi ieşit de la „Pescarul" şi la ce oră aţi intrat la cinematograful „Scala"? l-a întrerupt Dan.

Şi-a coborît din nou privirea spre portofel, de parcă acolo s-ar fi aflat precizările cerute de colaboratorul meu.

— De la „Pescarul" am ieşit la şase seara... — s-a decis el.

— Şi la „Scala" cînd aţi intrat?

— Nu-mi mai amintesc...

— V-aţi mai oprit undeva?

— Nu! Am plecat direct spre cinematograf.

— Cum distanţa dintre „Pescarul" şi „Scala" este de cel mult cincisprezece minute, la pas de plimbare, înseamnă că aţi intrat să vedeţi penultimul spectacol, cel de şase şi jumătate. Nu? l-a ispitit Dan.

— Da cred că aveţi dreptate.

— Ce film aţi văzut? l-am luat eu în primire.

— Şi ce completare? m-a susţinut şi Dan.

Domnul Ghiţă a deschis şi închis gura de cîteva ori, ca un peşte scos din apă, şi concomitent şi-a plimbat ochii de la mine la Dan, apoi şi-a concentrat din nou atenţia asupra portofelului său. îl frămînta cu degetele atît de nervos, încît m-am simţit înduioşat de soarta lui. Am fost sigur că, dacă nu întreprind ceva, în următoarele minute îi vor ceda toate cusăturile.

— Vom chestiona personalul restaurantului „Pescarul" în legătură cu prezenţa dumneavoastră în local, în ziua şi orele care ne interesează – am zis, fără vreo adresă precisă.

— N-am fost nici la restaurant, nici la cinema... — a îngăimat el, ridicînd privirea spre mine şi punînd pe birou obiectul milei mele. Avea ochii congestionaţi şi rugători.

— Dar unde? am zis, în timp ce aduceam portofelul spre mine.

— Cu o doamnă...

N-am izbucnit în rîs. M-am stăpînit, deoarece seriozitatea instituţiei pe care o reprezint mă obligă să nu-mi exteriorizez sentimentele. Din doi bănuiţi audiaţi asupra modului în care şi-au petrecut timpul la un moment dat, cel puţin unul se simte obligat să ne plaseze pastila cu o doamnă. O doam-, nă a cărei identitate, bineînţeles, nu poate fi divulgată. Chestie de onoare-şi cavalerism.

— Numele şi adresa doamnei – am cerut, deşi cunoşteam răspunsul.

— Nu le ştiu.

— Cum aşa? m-am prefăcut contrariat, deşi, în realitate replica lui m-a bucurat. Nu se putea să nu remarc că de la banalul „nu pot să vă spun" şi pînă la „nu ştiu" era un salt calitativ important, faţă de răspunsul monoton pe care-1

scontam.

— Era căsătorită şi n-a vrut să-mi spună decît numele de botez: Gina.

— Aha!... — am zis cu înţelegere. Unde aţi cunoscut-o?

— Pe stradă, cînd am ieşit de la serviciu.

— Era frumoasă? m-am prefăcut eu interesat în anecdotica legendei ce mi-o servea.

— Un exemplar deosebit – m-a asigurat el, cu o trufie de conchistador – ... O adevărată doamnă.

— Şi cum a fost pînă la urmă? intră în joc şi Dan.

— Ce să vă spun? Ne-am distrat grozav. — ne-a anunţat, ridicîndu-şi privirea spre tavan şi zîmbind fericit, probabil cu gîndul la party-ul de dare-i amintisem.

— Aţi dus-o acasă la vreun prieten de-al dumneavoastră? am început eu să-l ghidonez.

— Nu, am fost la dînsa.

— Nu-i rău să rămîi o noapte întreagă cu o astfel de femeie – a făcut-o Dan pe invidiosul.

— Din păcate, a trebuit să plec înainte de miezul nopţii. Pe de-o parte ne temeam să nu se înapoieze soţul ei din delegaţie... Deşi trebuia să vină abia a doua zi, în treburi de-astea nu poţi să ai niciodată o certitudine. Pe de altă parte, nu puteam nici eu să-mi creez probleme cu logodnica mea. Ce să-i faci? Aşa-i viaţa! Orice sărbătoare trebuie să aibă şi un sfîrşit! a conchis el, cu un gest de filozofică resemnare.

— Înainte de a vă duce la dînsa acasă, aţi intrat în vreun restaurant? m-am interesat, pe un ton care trebuia să-i demonstreze că mă amuză grozav intriga lui amoroasă.

Felul în care s-a uitat în ochii mei, pentru o fracţiune de secundă, m-a avertizat că-şi menţine garda ridicată.

— Eu am invitat-o, dar n-a vrut să meargă. Ştiţi, starea ei civilă nu-i permitea să se afişeze cu un străin... Astfel, a

trebuit să ne mulţumim cu ce-am găsit de băut la magazinul cu autoservire „ITnic“. Ceea ce, după cum vă spuneam, n-a influenţat cu nimic plăcerea de a ne fi cunoscut.

Faptul că domnul Ghiţă ocolise cursa cu restaurantul, preferind un magazin cu autoservire, unde, datorită marei afluenţe de cumpărători, n-ar fi fost posibilă verificarea prezenţei sale, nu m-a mîhnit prea mult.

— Şi n-a rămas să vă mai întîlniţi? Dacă v-aţi • simţit atît de bine împreună, era firesc să vă doriţi o nouă revedere.

— Am decis ca prima noastră întîlnire să fie şi ultima. Aceste aventuri, de tip scurtcircuit; sînt cu mult mai frumoase decît celelalte, care, devenind legături, se transformă într-o cruntă plictiseală. De altfel, oricum, combinaţia ar fi fost complet lipsită de perspective. Gina e măritată, iar eu mă căsătoresc peste cîteva zile – mi-a reamintit el sentenţios.

— Intrucît aţi fost la doamna despre care ne vorbiţi, înseamnă că ştiţi şi unde locuieşte – am zis, mîngîind portofelul abandonat de domnul Ghiţă.

— Tot ce pot să vă spun este că locuieşte în cartierul Drumul Taberei. Toate blocurile fiind la fel, mi-e imposibil să precizez în care dintre ele am intrat.

— Nu vă amintiţi nimic? Scară, etaj sau apartament?

— Numai de etaj sînt sigur. După ce ne-am urcat în lift, am văzut cînd Gina a apăsat pe butonul de la etajul şase. In rest, am fost tot timpul, parcă, hipnotizat de ochii ei. Erau albaştri şi magnifici ca un ocean.

— Dacă v-aţi dus cu autobuzul sau troleibuzul, ar trebui să vă amintiţi staţia la care aţi coborît – mi-am dat eu cu presupusul.

M-a fulgerat din nou cu o privire scurtă, iscoditoare,

apoi mi-a spus, confidenţial:

— În treburi din astea, dacă nu lucrezi repede, ai toate şansele ca partenera să se răzgîndească.

Am apelat la. serviciile unui taximetru, iar adresa, cum era şi firesc, a indicat-o Gina.

— Evident, datorită splendorii ochilor doamnei, n-aţi fost atent la ce i-a spus şoferului – a oftat Dan, dar nu de amărăciune.

— In astfel de situaţii, lipsa vigilenţei, cum se spune, e scuzabilă! a confirmat el cu o ironie ascunsă.

Filfizonul era bucuros că ne-a turnat un basm frumos şi complet neverificabil. Numai că încercînd să-mi ocolească cursele, reuşise să pice în cea mai mare.

— Ţinînd seama de faptul că aţi fost în compania doamnei Gina aproape opt ore, sînt sigur că o să-i puteţi face o descriere completă. Nu?

— Mai cu seamă că o femeie cu adevărat frumoasă, după cum aţi apreciat dumneavoastră – care, fără îndoială, sînteţi un expert în materie –, nu poate trece prin viaţa unui bărbat fără a lăsa urme adînci, mă refer la memorie! s-a simţit Dan obligat să arunce gaz pe foc.

— Nu înţeleg... La ce vă poate folosi descrierea Ginei, dacă nu ştiţi unde locuieşte? Doar jumătate din locuitorii Bucureştiului sînt femei?

— Şoferii de taximetre au o memorie vizuală extraordinară. Dacă furnizăm Getax-ului semnalmentele doamnei Gina şi ale dumneavoastră, neîndoielnic că vom afla unde v-aţi petrecut seara de joi spre vineri – am spus, privind distrat hîrtiile din portofelul ce-1 tot suceam între degete.

Mi-a atras atenţia o hîrtie lucioasă. Am scos-o uşor de un colţ şi am văzut că este o fotografie tip Pollaroid. Am extras-o complet şi m-am uitat la ea.

7 – Surprizele căpitanului Apostolescu

— Pînă acum aţi încercat de două ori să ne induceţi în eroare.... ca să nu spun altfel. Vreţi să ne spuneţi adevărul sau preferaţi să vă reţin sub învinuirea de dublu asasinat? i-am sondat opinia, în timp ce continuam să privesc distrat fotografia.

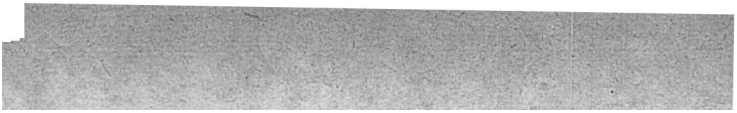

Interlocutorul meu avea braţul sting petrecut peste umerii unei necunoscute şi cu cel drept ţinea un copilaş, de vreo trei ani.

— N-am nici o legătură cu... omorurile... Dar nu pot să vă spun unde am fost!

Am răsucit fotografia şi am citit dedicaţia de pe verso: „Tăticu, mămica şi Cornel11. Era datată cu şase zile mai înainte şi fusese făcută în localitatea Ploieşti.

Am lăsat fotografia şi am luat buletinul de identitate, care rămăsese pe birou, şi m-am uitat iar la pagina unde sînt menţionate schimbările de adresă.

— Domnule Ghiţă, dacă sînteţi născut în judeţul Neamţ, cum aţi obţinut schimbarea domiciliului în localitatea Ploieşti? am zis, ridicîndu-mi privirea spre el.

Se uita la mine ca un înecat înainte de a se da la fund.

— Prin căsătorie, nu?

M-a aprobat cu privirea rătăcită. Impecabilul guler al impecabilei sale căznăşi era înmuiat de o transpiraţie impecabilă.

— Aţi divorţat de doamna? am întrebat, arătînd cu degetul spre fotografia de pe birou.

— Nu... — a bîiguit el sleit de puteri.

— Atunci cum aţi vrut să contractaţi onouă căsătorie?

am încercat să-l pricep.

— Trebuia neapărat să obţin mutaţia în Bucureşti... Altă cale nu exista. \

— Şi cu soţia şi copilul dumneavoastră, lăsaţi la Ploieşti, ce se întîmpla? ’

— După ce mă stabileam şi-mi luam un serviciu aici, găseam eu o modalitate să-i aduc şi pe ei.

— Şi ou Cristina Damian ce făceaţi?

— Aş fi divorţat – m-a anunţat, reluîndu-şi surîsul trufaş. Probabil că era mîndru de inteligenta sa combinaţie...

M-aum uitat cu luare-aminte la el. Vroiam să reţin bine chipul celui mai mare imbecil care a stat pînă acum în faţa mea.

— Ştiţi că „aranjamentul11 dumneavoastră reprezintă infracţiunea de bigamie şi se pedepseşte cu pînă la cinci ani de închisoare? m-am interesat, pentru a stabili dacă nivelul inconştienţei sale are vreo limită.

— Se poate, dar n-aveţi ce-mi face. Intenţia nu se pedepseşte – mi-a comunicat el rînjind sarcastic.

M-am întors spre colaboratorul meu, oare rămăsese uimit de stupiditatea clientului nostru, şi i-am spus:

— Dacă căsătoria urma să^e oficieze peste cîteva zile, înseamnă că actele au fost deja depuse. Mîine dimineaţă te duci la primăria sectorului patru, în raza căreia domiciliază Cristina Damian, şi ceri reţinerea lor, pentru a proba infracţiunea.

— Intenţia...

— Tentativă, domnule Ghiţă! Şi tentativa se pedepseşte ca şi infracţiunea – am blufat eu.

După ultima mea precizare; n-a mai fost în stare să-şi menţină aerul de superioritate. Cuprins de panică, a început să-şi umezească buzele cu cadenţa unui ştergător

de parbriz şi să respire eu opinteli, ca un bolnav de astmă.

— De ce v-a acoperit Cristina Damian, spunînd că aţi fost împreună cu ea?

— Joi după-amiază, cînd am plecat la Ploieşti, i-am spus că mă duc la un şpriţ cu -o persoană influentă, capabilă să mă ajute în obţinerea unui post bun... — a spus cu o voce cavernoasă, în timp ce-şi. ştergea cu batista transpiraţia.

— Nu era mai bine să vă prezentaţi la locul de muncă unde aţi fost repartizat?

— N-am vrut să mă duc la ţară.... — a oftat, făcînd un gest de resemnare.

— Atunci de ce v-aţi – înscris la un institut, care, prin profilul ce-1 are, pregăteşte specialişti numai pentru mediul rural? De ce aţi ocupat locul unui candidat care, iubindu-şi meseria, ar fi vrut să-şi desfăşoare activitatea acolo unde era necesară?

— Dă-i doamne rumînului mintea de pe urmă... — a oftat el din nou şi a început să-şi frîngă cu desperare mîinile.

Deşi n-aş putea spune că deznădejdea ce-1 cuprinsese m-a înduioşft prea mult, mi-am spus că trimiterea lui la închisoare nu reprezintă cea mai ideală soluţie.

— Domnule Ghiţă, în ciuda prevederilor, legii, sînt dispus să vă dau. o şansă.

— Vă ascult – s-a repezit el, uitîndu-se la mine ca un. bolnav de inimă la doctorul Cristian Barnard, pe vremea cînd se mai credea în eficienţa grefelor cardiace.

— Vă acord, şaptezeci şi două de ore pentru a vă prezenta la locul de muncă unde aţi fost repartizat de Institutul pe care l-aţi absolvitDacă în acest interval de timp primesc prin. poştă confirmarea angajării dumneavoastră, vă trimit actele depuse la primărie şi uit că ne-am întîlnit vreodată.

— Sînt de acord! s-a luminat el la faţă. Vă mulţumesc din suflet pentru...

— În caz contrar, trimit dosarul de urmărire penală la Procuratură! am continuat cu severitate.

— N-o să fie cazul! O să vedeţi...

— Puteţi pleca – l-am concediat, întinzîndu-i buletinul de identitate şi portofelul.

— Ce să-i spun Cristinei? m-a întrebat el, slugarnic, în timp ce se ploconea de zor, ca un mahomedan la ora rugăciunilor.

— Asta-i treaba dumneavoastră! în orice caz, decît să i se desfacă căsătoria din oficiu, iar soţul să-i fie. închis pentru bigamie, e de preferat un logodnic care, răzgîndindu-se, dă bir cu fugiţii. Oricum, ultima situaţie e mai frecventă:

A dat din cap aprobator şi mi-a întins mina cu timiditate. Se temea că n-am să i-o remarc. Dar n-a fost cazul, deşi ar fi meritat.

— Un moment, domnule Ghiţă! am zis, cînd să iasă din birou. Trebuie să vă fac o precizare. Maşinaţia pe care aţi pus-o la cale ar fi fost depistată şi independent de incidentul care ne-a adus faţă în faţă. Primăria în care aţi oficiat căsătoria cu Cristina Damian era obligată să anunţe primăria unde s-a înregistrat naşterea dumneavoastră. Astfel se constata imediat că aţi contractat o a doua - căsătorie şi, douăzeci şi patru de 'ore'-mai tîrziu, eraţi pus sub urmărire judiciară. în consecinţă, consideraţi-vă un om norocos – l-am prevenit, pentru a nu-i-lăsa impresia că planul său a fost dejucat de o întîmplare, de faptul că incidental am dat peste el în timp ce căutam cu totul altceva.

Capitolul X

VERIFIC O NOUĂ IPOTEZĂ

— Şefule, nu te-ai pripit? a spus Dan, cîrid am rămas singuri.

— Ghiţă nu poate fi amestecat în omoruri. Datorită poziţiei pe care o avea faţă de Cristina Damian, trebuia să ştie că victimele nu mai aveau bani lichizi în casă. Iar felul în care a fost răvăşită casa dovedeşte, cu prisosinţă, că autorii omorurilor ignorau cumpărăturile ce s-au făcut în ultimele zile premergătoare agresiunii.

— Dacă nu mă înşel, iar ne aflăm la cota zero – a constatat, după ce s-a declarat de acord cu disculparea lui Ghiţă.

In loc să-i răspund, am întrebat:

— Cum spuneai că e cu băiatul femeii de serviciu?

— In problema noastră, e curat ca un sugaci adăpostit la sînul mamei. Cînd s-a comis agresiunea, medita în dosul gratiilor.

— Cînd a fost închis?

— Cu opt zile mai înainte.

— Foarte interesant... Ce-ar fi dacă am sta de vorbă un pic ou ei?

— Crezi că..?

— Sîntem în faza în care putem admite orice ipoteză. Tu ai discutat ou el?

— Ţinînd seama de precizările băieţilor de la secţie, n-am mai considerat necesar.

— Atunci, ou atît mai mult, merită să facem cunoştinţă cu el – am decis, ridicîndu-mă de pe scaun.

*

❖ *

Maşina a rulat spre şosea, a lăsat în urmă lacul Herăstrău şi ştrandul Florească. A intrat pe şoseaua Pipera şi, virînd la stingă am continuat oursa pe strada Zăgazului. După vreo sută de metri, ne-am oprit în faţa unei căsuţe

bine întreţinute. în dosul gardului din lemn, văruit de curînd, se vedeau flori şi o vegetaţie luxuriantă de care se ocupa o mînă de gospodar.

Cînd am vrut să deschid poarta, m-am răzgîndit. Am remarcat o tăbliţă pe care scria: Cîine rău! Deşi îmi plac grozav patrupezii lătrători, trebuia să admit că în cadrul speciei respective puteau exista şi indivizi periculoşi. în consecinţă, am bătut în poartă, gîndindu-mă că n-am nici un motiv să risc integritatea costumului meu, proprietate personală.

— Bună seara! ne-a urat Anica, cîteva clipe mai tîrziu, deschizînd poarta. Vă rog să poftiţi înăuntru.

— E legat? a întrebat Dan, precaut, arătînd spre tăbliţa prinsă de poartă.

— Cine?... Ah! a priceput ea. Nu, că-i cuminte săracu' – a zis, arătîndu-ne un baset pipernicit, care, dînd cu ochii de noi, s-a grăbit să fugă ca din calea potopului lui tata Noel

— Am putea sta de vorbă ou băiatul dumneavoastră cel mic? am întrebat, cînd am ajuns în faţa verandei.

— Noima" de n-o fi plecat, maică... Ionel, Ionel! a strigat ea spre uşa deschisă.

— Acu', acu'... — s-a auzit o voce groasă dinspre interior.

— Da' ce-aveţi cu el, maică? Iar a 'mai făcut v-o ştrengărie? s-a îngrijorat ea, după ce ne-am oprit în încăperea care urma verandei.

— Nimic deosebit. Dorim să-i cerem cîteva informaţii – am liniştit-o, încercînd să stabilesc destinaţia camerei în oare ne oprisem. Dar mi-a fost imposibil. — Mobila era atît de variată, ca stil, culori şi destinaţie, încît aveam impresia că am nimerit într-un magazin de consignaţie. Chiar şi cele patru scaune, oare înconjurau masa rotundă din mijlocul

încăperii, erau diferite; de la un scaun alb, din trestie împletită, pînă la jilţul sculptat şi tapiţat cu mătase roşie Henri IV.

Nu m-am gîndit la o lipsă de gust, ci la mijloacele reduse ale Ani căi, care o obligaseră să-şi mobileze camera în timp şi în funcţie de reformările operate de vechii proprietari. V __

După ce ne-am aşezat pe scaune, am vrut să-mi bag nasul în liliacul alb ce se, afla în vaza aşezată pe masă, dar nu mi s-a oferit răgazul.

— Bună seara! ne-a urat un bărbat înalt şi ou figura de adolescent.

În' conformitate cu ultima modă, purta un pantalon atît de evazat, încît aveam impresia că-i îmbrăcat cu două rochii de seară. Urma un tricou de bumbac, aproximativ alb, de pe pieptul căruia, sub inscripţia „Jimi Hendrix", mă privea un troglodit cu părul mare şi ţepos. Deşi tipul părea a fi un contemporan al strămoşului nostru din Neanderthal, dacă l-aş fi întîlnit noaptea pe stradă, sînt sigur că primu-mi gest iar fi debutat prin aruncarea pistolului din toc. Chestie de tactică, deoarece în acest fel aş fi putut alerga mai repede, spre mama, urlînd îngrozit după ajutor. Spre a-mi evita cîteva luni de coşmaruri, mi-am mutat grăbit privirea spre chipul interlocutorului. Avea trăsături şterse, ochii verzui-spălăcit şi era blond. Cred că obişnuia să se tundă cu un ceaun pe cap. Bretonul îi plonja pe frunte, pînă la sprîncene, iar urechile, admiţînd că le purta cu el, îşi păstrau anonimatul îndărătul unei clăi de păr care rupsese de multişor relaţiile diplomatice cu pieptănul.

— Ionele, domnii sînt de la miliţie şi vor să vorbească ou tine – l-a anunţat Ani ca.

S-a uitat mirat la noi, apoi s-a înclinat, respectuos.

— Să ştiţi că mDam ţinut angajamentul luat la eliberare. De două zile lucrez la întreprinderea unde am fost repartizat... De aici-ncolo – nu mai aveţi probleme cu mine! ne-^a asigurat, ducîndu-şi mina spre buzunarul de la spate al blugilor. Gata, băiatu' a treout pă bune! zise, arătîndu-ne cu mîhdrie o legitimaţie de serviciu, cu un gest î la locotenentul Columbo, un coleg de meserie, oare, ştiind de la începutul anchetelor cine-i criminalul, îşi concentrează inteligenţa numai în direcţia acumulării probelor de', incriminare ale vinovatului. într-o zi; dacă o să am timp, am să-l rog să-mi împărtăşească şi mie tracul pe care-1 foloseşte.

— În regulă, Ionele. Ia loc – am spus, dînd mina cu el. Am venit pentru a te ruga să ne dai cîteva informaţii.

— Băiatu' e salon şi ciripeşte tot ce vreţi – s-a oferit el surîzător.

— Cînd ai fost ultima oară în casa doamnelor Panaitescu şi Staneiu?

— Cu vreo trei zile înainte de a fi priponit... — a zis, parcă pierzînd din siguranţa de pînă atunci. Doar nu credeţi că eu...?

L-am liniştit printr-o clătinare a capului.

— Deci erai la curent cu vînzarea apartamentului de la etaj?

— Sigur! Chiar doamna Stanciu mi-a spus, cînd am fost împreună în oraş şi mi-a cumpărat cliftu' ăsta – a zis, arătînd spre superbul său pantalon.

— Perfect! Acum, dacă într-adevăr, doreşti să devenim prieteni, trebuie să fii sincer ou mine. Vreau să-mi spui toate persoanele cărora le-ai vorbit despre doamnele unde a lucrat mama ta.

— N-am vorbit ou nimeni despre dînsele... De 'ce aş fi făcut-o? s-a mirat el, coborîndu-şi bretonul sub nivelul

sprîncenelor, ceea ce m-a făcut să cred că-şi încruntase fruntea.

— Ionele, te rog să. te gîndeşti bine – am insistat. De răspunsul tău ar putea să depindă arestarea criminalilor...

— Zi-le, băieţelu' meu – a intervenit Anica. Doară ştii oum te iubea doamna profesoară, de ţi-a luat şi haine...

— Da' ce să spun, mamă, dacă n-am vorbit cu nimeni despre dînsele? a răspuns el cu un glas tremurat, de parcă se pregătea să plîngă.

Eram convins că nu încearcă să ascundă adevărul. Spunîndu-mi că supoziţia mea a fost falsă, m-am ridicat de pe scaun. Mi-au urmat ou toţii exemplul. Am pornit spre uşă, dar, mai înainte de a-i trece pragul, m-am răzgîndit. Mişcarea-mi de întoarcere a fost atît de scurtă, încît Dan, care venea după mine, era să mă răstoarne.

— Ionele, cu cine ai fost vecin de celulă în cele opt zile de detenţiune?

— Păi în primele trei zile am stat cu Gică Gaură, un spărgător, apoi, după ce a evadat l-a adus pe nea Mitică, un factor care măsluia mandatele poştale.

— Pe Gică Gaură cînd l-au adus înapoi?

— Nu ştiu. Pînă la eliberarea mea, nu-1 harponaseră încă.

— Şi celălalt, factorul, a rămas în celulă?

— Da, că mai avea trei ani de executat.

— Eşti sigur că n-ai discutat nimic despre vînzarea apartamentului cu Gică Gaură?

— Nu!... Adică nu ştiu... — a început el să şovăie. Ştiţi, fiind toată ziua nas-n nas, am discutat despre multe... Nu-mi amintesc să-i fi povestit ceva... De ce să vorbesc cu păcate?

— Gică şi mai cum se numea?

N-a putut să-mi spună şi am plecat.

— Vă duc acasă, tovarăşe căpitan? s-a interesat Vartunian, cînd m-am aşezat pe locul din dreapta lui.'

Fără să-i răspund, am pus mina pe receptorul radiotelefonului. Am cerut dispeceratului să-mi comunice tot ce ştiu despre un oarecare Gică Gaură. Mi-au spus că este vorba de recidivistul Gheorghe Samoilă, evadat în ziua de 13 aprilie. Dacă doream date de ultima oră, mi se recomanda să iau legătura cu maiorul Ciocîrdel, anchetatorul care se ocupa de cazul respectivului.

— E ora nouă seara – mi-a atras atenţia Dan, văzînd că vreau să manevrez iar staţia radio.

— Vă duc acasă, tovarăşe căpitan? a repetat Vartunian, cu un glas, probabil, tot atît de ispititor ca al şarpelui care. a sedus prima doamnă a Terrei.

— Mergem în strada General Demostene! Dane – am continuat –, s-ar părea că am picat bine.

— Nici că se putea mai bine! E profesionist, ştia că în locuinţa victimelor sînt bani şi-a evadat exact cu două zile înaintea comiterii jafului! s-a entuziasmat el.

— Ce faci, Vartunian! l-am întrebat, remarcînd că tot moşmondeşte comenzile, darnu demarează.

— Nu ştiu ce are... Nu vrea să pornească. Cred că ar trebui s-o. duc la garaj, să-i fac o revizie...

— *Altădată!* Acum mergem unde ţi-am spus!

— N-ar fi mai bine să cereţi altă maşină?

— Cel mai bine ar fi să pornească asta. Altfel, trec eu la volan şi tu o împingi pînă la destinaţie!

Cîteva secunde mai tîrziu, maşina s-a urnit din loc. Probabil că nu se putuse edifica dacă glumesc ori ba. Am întors capul spre Dan şi l-am văzut zîmbind amuzat. Amîndoi pricepusem intenţia şoferului. Să stai treisprezece ore -la volan -nu-io treabă uşoară, dar n-aveam ce-i face. — Meseria noastră încă n-a fost normată!

— De fapt, ce mai căutăm acolo? s-a interesat Dan, ridicînd fereastra portierei.

— Trebuie să mai verificăm o ipoteză... Vreau să fiu sigur că nu ni se-ntoarce căciula-jn cap!.

Cînd am -ajuns la destinaţie, i-am spus lui Vart-unian să vină ou tr-usa de lăcătuş şi ne-am l-ua-t lanternele.

— Tovarăşe căpitan – ne-a întîmpinat subofiţerul de pază –, tovarăşul comandant al secţiei mi-a ordonat. să vă raportez că doreşte să discute ou dumneavoastră mîine dimineaţă.

— Altceva?

— Nimic. Celălalt locatar al imobilului încă nu şi-a făcut apariţia.

— Mîine va trebui să ne ocupăm şi de acest dispărui; – i-am zis lui Dan, cînd am pornit spre intrarea de serviciu.

Am trecut pe lingă uşa de -la bucătăria victimelor şi am continuat să urcăm pînă am ajuns la etajul întîi.

— Vreau să deschizi uşa – i-am spus lui V-artunian.

— Pentru treaba asta n-am fi avut nevoie şi de asistenţa unui procuror? a spus Dan, din spatele meu, î-n timp ce Vartunian îşi scotea instrumentele din trusă.

— Pentru ce? —,

— Violare de domiciliu.

— Fără exagerări! De îndată ce nu locuieşte nimeni în apartament, n-avem de a face cu ceea ce caracterizează un domiciliu...

Cînd Vartunian a descuiat uşa, am intrat. în casă şi am vizitat-o la lumina lanternelor. Apartamentul avea aceeaşi împărţire cu cel de jos. Deosebit de faptul că pereţii erau zugrăviţi, lemnăria vopsită şi parchetul raşchetat de ourînd, locuinţa era complet goală. După ce-am ieşit şi am încuiat uşa, ne-am continuat ascensiunea spre mansardă. Pe palier se aflau două uşi. întrucît pe una din ele se afla

cartea de vizită a profesorului de educaţie fizică Anton Costea, m-am dus direct către a doua. Nu era încuiată. Am privit din prag interiorul. Era înţesat ou tot felul de obiecte vechi şi inutile. Am coborît fasciculul lanternei pe duşumea. Praful gros, care se depusese pe scînduri de-a lungul anilor, mi-a garantat că acest pod nu mai fusese vizitat de multă vreme.

Am închis uşa la loc şi am pornit spre scară. Nu m-am oprit la parter, ci am continuat să cohpr. Am deschis pe rînd cele două uşi de la subsol. O pivniţă era goală, iar în cealaltă am văzut lemne de foc, o buturugă de spart lemne pe care se afla un topor şi un butoi ou murături. Atît!

— Ce-ai căutat? *Obiectele* furate? a întrebat Dan, după ce Vartunian a pornit maşina.

— Da. Mi-am amintit că asasinii, profitînd de existenţa apartamentului nelocuit, ar fi avut un loc grozav pentru dosirea lucrurilor. Abia peste cîteva luni, cînd s-ar fi înapoiat locatarul, am fi aflat că jaful a fost simulat pentru a ni se deraia ancheta.

— Acum te-ai convins că mobilul e corect?

— Corect?... Nu, Dane, este absurd! Nişte minţi sănătoase nu pot fura obiecte atît de compromiţătoare, cum ar fi un colos de frigider...

— Dacă n-au găsit banii căutaţi, s-au mulţumit cu ce~au avut la îndemînă!

— Dacă n-au găsit banii, trebuiau să se resemneze şi să dispară cit mai repede. Numărul şi volumul obiectelor jefuite cereau timp pentru a fi scoase şi transportate. Cum de nu s-au temut că pot fi văzuţi? De unde au găsit resurse pentru asumarea unui astfel de risc?

— Şi totuşi, n-au fost văzuţi!

— Dar au riscat! Dacă adaugi şi sadismul ce l-au dovedit la suprimarea victimelor, ajungi imediat la

concluzia că avem de a face cu nişte descreieraţi complet lipsiţi de simţăminte omeneşti, nişte maşini de ucis. Dacă nu-i depistăm în cel mai scurt timp posibil, mă tem că ar putea să-şi continue activitatea distructivă.

— Mîine va trebui să ne mişcăm mai repede – m-a aprobat Dan, eu amărăciune.

Cîteva clipe mai tîrziu, maşina a oprit în faţa casei mele şi am coborît.

Capitolul XI

EPILOGUL UNEI EVADĂRI.

La ora şapte dimineaţa, cînd am ajuns_ la inspectorat, m-am dus întins spre biroul maiorului Ciocîrdel. Am deschis uşa, fără să mai bat. îndă-

m

rătul biroului, înconjurat de un nor de fum de ţigară; gm distins o chelie ca un genunchi rotund de femeie cu picioare frumoase. Cînd şi-a ridicat nasul din hîrtiile pe care le citea, ochii săi, albaştri şi limpezi, m-au privit surprinşi.

— Ce-i cu tine atît de matinal? a vrut să ştie.

— Dar cu tine?

— Am treabă.

— Şi eu.

— Atunci ce cauţi aici? a aruncat cu asprimea lui obişnuită, de mucalit.

— Ce ştii despre Gheorghe Samoilă, zis şi Gică Gaură?

— Ce-ai cu el?

— Cred că e amestecat într-o afacere de care mă ocup – am răspuns, aşezîndu-mă pe un colţ al biroului.

— N-aş crede – m-a anunţat, schiţînd, un zîmbet misterios, după ce am zis că aş vrea să aflu ce-a făcut bănuitul în noaptea de 18 spre 19 aprilie.

— N-am venit să-ţi sondez opinia! l-am repezit. Ştiu că a

evadat. L-ai prins?

— Ce părere ai?

— Fanică, fără bancuri! Sînt în urmărirea unor criminali deosebit de periculoşi! l-am avertizat.

— Bine, ascultă – s-a decis, probabil convingîndu-se că n-am o mină prea veselă. A evadat în seara de 13 aprilie, pe cînd se întorcea de la muncă, şi patru zile mai tîrziu l-am arestat în locuinţa concubinei lui...

M-am ridicat de pe scaun.

— Cînd ai să fii mai bine dispus, treci pe la 112

mine să mai stăm de vorbă – a zis, în timp ce deschideam uşa.

Am ieşit, fără să-i răspund.

— Dane, —' am spus, irîtrînd în biroul nostru, – pista care a pornit de la băiatul Anicăi nu e bună; trebuie să căutăm altceva. Hai să facem o plimbare!

* *

Maşina a oprit în faţa Liceului „I. L. Caragrale". Am urcat treptele late din marmură şi am ajuns la parter. înaintea noastră soara se continua spre etaje, iar la stingă şi dreapta se formau două culoare. Pentru a nu mai pierde timpul, Dan s-a adresat unui elev şi cîteva secunde mai tîrziu ne aflam în faţa unei uşi duble, din stejar masiv, pe care era prinsă o tăbliţă din metal emailat, ce înştiinţa că îndărătul ei se află „Secretariatul11.

Dan a bătut în uşor, apoi, văzînd că nu răspunde nimeni, şi-a repetat gestul mai energic. în sfîrşit, s-a auzit invitaţia unei voci feminine şi am intrat.

Înăuntru se aflau două femei. Una bătea la o maşină de scris lingă fereastră, prin care tocmai se zărea un tramvai hodorogindu-şi tinichelele pe Calea Dorobanţilor, iar cealaltă, stînd cu spatele spre uşă şi ţinînd o foaie de hîrtie în mină, dicta ceva dactilografei.

Mai întîi se uită dactilografa spre uşă, apoi îi urmă exemplul şi cea oare stătea în picioare. Ultima era secretara Cristina Damian.

Recunoscîndu-ne, ne veni în întîmpinare.

— Ceva nou, domnule căpitan? zise, invitîndu-ne printr-un gest să luăm loc pe scaunele înşirate lingă pereţi.

— Nimic deosebit – am zis, refuzînd invitaţia. Am venit pentru a vă cere două informaţii.

— Vă rog. Sînt la dispoziţia dumneavoastră – s-a oferit, în timp ce remarcam că e trasă la faţă şi are cearcăne îin jurul ochilor.

— Aţi putea să ne spuneţi la ce şcoală funcţionează domnul Anton Costea, chiriaşul de la mansarda profesoarei Stanciu? am spus, gîndindu-mă că după toate probabilităţile Johnny Ghiţă şi-a ţinut angajamentul luat.

— Da. La Şcoala sportivă doi, din strada Doctor Staicovici.

L-am lăsat pe Dan să-şi noteze precizarea şi am continuat:

— Am putea discuta cu elevul care era meditat de profesoara Stanciu?

— Numai o clipă...'— a zis, luînd o condică de pe masă şi apuoîndu-se s-o răsfoiască. Da, are cursuri dimineaţa.

A privit ceasul de deasupra uşii şi s-a adresat dactilografei:

— Elena, mai întrîzie cîteva minute sunatul pentru intrarea la clase. Dacă ne grăbim îl prindem în pauză – ne-a spus, pornind spre uşă.

Cînd am ajuns pe palierul etajului întîi, şi-a aruncat privirea spre cele două sensuri ale culoarului. A ales partea dreaptă şi s-a îndreptat spre un grup de elevi oare vorbeau şi gesticulau. Cîţiva paşi mai departe se vedea o uşă pe care scria: „Cancelaria profesorilor11.

— Iliuţă, vrei să vii puţin? se adresă ea spre grup.

Un tînăr îşi întoarse capul spre ea şi, desprinzîndu-se de ceilalţi, porni spre noi.

Era înalt, slăbuţ şi brunet, ou părul tuns sourt şi pieptănat cu o cărare foarte aproximativă. Purta ochelari medicinali şi era îmbrăoat în uniforma bleumarin a liceenilor.

Cînd ne-am recomandat, n-a părut surprins aflînd unde lucrăm.

— Vă aşteptam încă de ieri, cînd am auzit ce i s-a întîmplat doamnei Stanciu – a afirmat cu o voce nesigură, de adolescent.

— Mai bine mai tîrziu, decît deloc, – am glumit. —

— Desigur – a zis, controlîndu-şi ceasul. Numai că, din păcate, acum nu m-aţi prins prea bine. Trebuie să intru la clasă... Mă întreb chiar de ce-o fi întîrziind să sune – a privit el spre însoţitoarea noastră.

Doamna Damian n-a mai avut cînd să-i răspundă. S-a auzit ţîrîitul soneriei şi elevii au început să se. îmbulzească la uşile claselor.

— Ce oră ai acum? l-a întrebat Cristina Damian.

— Franceza, cu doamna Angela Colomei.

Secretara a dat din cap şi m-a privit întrebător.

Am făcut un gest de confirmare.

Intre timp culoarul se golise. Din cancelarie au început să iasă' femei şi bărbaţi cu cataloage sub braţ. Din cînd în cînd mai apăreau cîte un elev sau o elevă întîrziaţi, care, în pas alergător, se grăbeau să intre în clase înaintea profesorilor.

— Doamna Colomei – atrase atenţia secretara

Unei femei-. blonde, în -jur de treizeci de ani, cu faţa ovală, care trecea pe lingă noi. — . După ce ne-a făcut cunoştinţă cu ea, i-am expus rugămintea mea.

Şi-a dat imediat asentimentul, adăugind cu amărăciune':. —■• • •

: Sărmanele femei... — Cine şi-ar fi putut imagina un sfîrşit a-tît de tragic? f – Eraţi în relaţii strînse?

— N-am avut cînd să ne împrietenim. Am fost numită în această şcoală numai de două luni... Iar orele noastre nu coincideau. De două-trei ori, am schimbat cîteva cuvinte în cadrul şedinţelor profesionale.

Deşi era o femeie frumuşică, precizarea ei mi-a redus la: zero interesul ce mă pregăteam să i-1 acord. • »; • ;

:: Cînd s-a îndepărtat de noi, i-am admirat o fracţiune, de secundă silueta legănată armonios şi gleznele fine, apoi m-am adresat însoţitoarei noastre:

— Doamnă Damian, există vreo încăpere unde am putea discuta cu tînărul Porumbaru?

— Pentru ce-a mai rămas din cincizeci de minute puteţi sta aici – a zis, pornind spre uşa cancelariei, unde ne-a invitat să' luăm loc în jurul unei mese mari, ca de biliard, împresurată de scaune.

— N-ai părut prea surprins de prezenţa noastră – i-am spus lui Porumbaru, după ce secretara ne-a lăsat singuri.

.. — Ar fi trebuit să fiu? mi-o întoarse el zîmbitor.

Eu ştiu?... Poate că da, deoarece presupun că nu eşti căutat chiar în fiecare zi de reprezentanţii miliţiei.

— E adevărat ce spuneţi. Ultimul contact cu miliţia 1-arri avut în urmă oupatru ani... cînd am primit Buletinul de identitate.

— Atunci? întrebă Dan.

— Am citit suficiente romane poliţiste, pentru a şti că în cazul unei infracţiuni grave sînt căutate toate persoanele care ar putea da informaţii utile anchetatorilor. Nu-i adevărat?

— Şi crezi că ai putea să ne dai astfel de informaţii? am

întrebat.

— Nu. Dar dumneavoastră n-aveaţi de unde să ştiţi, aşa că trebuia să luaţi legătura cu mine.

Cînd am ştiut că voi avea de a face ou un elev eminent, m-am gîndit imediat la uri alt premiant, care mi-a fost cîndva coleg de clasă. Fostul meu coleg cunoştea materia predată cu atîta precizie, încît era oricînd gata să citeze pe de rost fraze întregi, in di cînd manualul, autorul, pagina şi rîndul. Iar dacă i se cerea, putea să adauge anul tipăririi şi preţul cărţii. în rest, era complet aerian. Dacă subiectul unei discuţii ar fi depăşit cadrul materiei şcolare, devenea tot atît de inocent ca un nou născut. Ilie Porumbaru era un alt soi. Un soi oare-mi plăcea foarte mult.

— Optimismul e un capital pe cît de rar, pe atît de preţios, aşa că te rog să nu-1 desfiinţezi mai' înainte de-a mă bucura de efemerica sa prezenţă! Dam avertizat glumind.

— Vă cer scuze. Nu mi-am dat seama că faceţi parte din categoria celor care se hrănesc cu iluzii deşarte – a răspuns el pe acelaşi ton.

— Nu-i vorba atît de iluzii, cît de faptul că niciodată nu se ştie de unde sare iepurele. • ::

— Zicala e adevărată, dar numai în ceea ce-1 priveşte pe vînător, deoarece iepurele, prin natura lucrurilor, îşi cunoaşte intenţiile şi, în cazul nostru, mai ales, posibilităţile.

— De acord, cu o remarcă! Vînătonul, datorită profesiei sale, nu se poate 'mulţumi numai cu afirmaţii, motiv pentru care-1 roagă pe iepuraş să spună tot ce ştie despre fosta sa profesoară. Pentru început este rugat să spună. ce alţi elevi mai medita Marieta Stanciu!

— Nu ştiu să mai fi predat lecţii acasă şi altor elevi... In tot cazul, din şcoala noastră n-avea pe nimeni.

— Cum se face că te bucurai de un regim preferenţial? a întrebat Dan.

— Mă cunoştea încă din prima clasă de liceu şi, din afirmaţiile făcute faţă de alţi profesori, aprecia că voi ajunge departe... Ceva în genul lui Nobel sau Einstein.

— Consideri exagerat pronosticul ei? l-am încercat.

— Nu. E corect— a spus el cu un aer detaşat.

— Poftim?! a sărit Dan.

— Aprecierea doamnei Stanciu s-a dovedit mai mult decît bună... Pot continua sau să mă abţin? zise ironic.

Am aprobat, în timp ce-mi spuneam că l-am supraapreciat.

— Dacă în fiecare liceu există cîte un elev care învaţă la fel oa mine, rezultă – ţinînd seama de numărul acestui gen de şcoli – că în fiecare an ar trebui să fie livraţi societăţii mii de genii. Cînd spun mii, mă refer numai la nivelul ţării noastre.

1X8

Pentru oa socoteala să fie bună, trebuie să ţinem seama însă şi de alte ţări de pe mapamond. Astfel s-ar putea ajunge la o producţie medie anuală de aproximativ o jumătate de milion de genii. Ah! Să nu uităm... — spuse lovindu-se cu degetul arătător pe frunte. Midimedia de viaţă a unui geniu, după ungerea sa ca atare, este de treizeci de ani... aşa că în orice moment societatea omenească poate folosi serviciile a cincisprezece milioane de astfel de vîrfuri. Oare poate?

— Pînă acum, după ştirea mea, nu s-a remarcat o invazie de acest gen... genial – am constatat amuzat.

— Firesc! Deoarece minţile cu adevărat superioare – printre care mă număr şi eu – îşi dau seama că e mai bine să nu participe la invadarea planetei...

— Crezi că o explozie de savanţi ar putea determina un

dezechilibru ecologic?

— N-ar fi exclus, dacă-l luăm în serios pe Alvin Ţoffler, cel care a scris „Şocul viitorului14.

— Şi-l luăm?

— Eu nu. Istoria dezvoltării societăţii arată că omul a ştiut întotdeauna să se adapteze la mediu şi nu văd de ce n-ar face-o în continuare. Revenind însă la tema principală, cred că veţi fi de acord cu mine că Fundaţia Nobel nu va mîi putea face faţă invaziei de genii şi va da faliment, ceea ce înseamnă că nimeni nu-şi va mai putea omologa genialitatea! In consecinţă, decît. să ajung un geniu fără diplomă şi premiu, am decis că-i mai bine să mă rezum la absolvirea cursurilor Facultăţii de Medicină.

Profitînd de faptul că nu spun nimic, a adăugat:

— Dacă consideraţi că expunerea mea n-a demonstrat suficient cit şîn-t de genial, renunţînd să ajung geniu, sînt gata s-o iau de la început – a rîs el.

— Asta, nu! am protestat, prefăcîndu-mă îngrozit. Dacă află şefii mei cu ce savantlîcuri mă ocup în timpul unei anchete, s-a zis cu speranţele mele de avansare. Şi n-aş vrea, deoarece şi aşa sînt „cel mai bătrîn“ căpitan din miliţia Republicii.

— Dar nu sînteţi cu mult mîi mare decît mine – s-a mirat el.

— Intrucît am de două ori vîrsta ta, s-ar părea că totuşi sînt „niţel“ mai bătrîn decît tine. Acum însă să revenim la un subiect mai trist. Frecventai des casa profesoarei taie?

— În ultimul timp, de“două ori pe săptămînă.

— În ce zile?

— Marţea şi joia.

Am tresărit şi am devenit atent. Joi seară fuseseră ucise victimele.

— Există o oră anumită sau după cum conveneaţi?

— În principiu aveam stabilită ora opt.

Cînd intervenea ceva ne anunţam.

— Joia trecută, cînd te-ai dus la meditaţie, cine ţi-a deschis uşa? a întrebat Dan ou un aer de indiferenţă.

— Asta-i o cursă detectivistă, nu? a răspuns el, izbucnind într-un rîs zglobiu, tineresc. Mai întîi o discuţie cu un subiect cît mai îndepărtat de la tema principală, pentru ca inculpatul să nu-şi mai – ţină garda ridicată, apoi,. din cînd în cînd, strecurarea unei şopîrle.

— Consideri că te afli în situaţia de inculpat?

— După întrebarea încuietoare ce mi s-a pus, n-am curajul să exclud faptul că dumneavoastră luaţi în considerare şi o astfel de posibilitate. Corect?

— Nu tocmai, Iliuţă. Inculpatul este un individ a cărei vinovăţie este dovedită în mod indubitabil, prin' probe materiale. în ceea ce te priveşte, nu te pot considera nici măcar suspect. Pentru noi eşti numai un martor. Adică o persoană care, prin relatările ei, poate ajuta la îndeplinirea unui act de justiţie. Din păcate, apar şi situaţii în care martorii, în loc să ajute, mai mult încurcă lucrurile. Fie datorită unor confuzii, fie din rea-voinţă. Deoarece şi dintr-un caz şi din celălalt pot apare nişte încurcături nedorite, sîntem obligaţi să utilizăm nişte întrebări de control. întrebări prin care putem stabili gradul de subiectivitate a martorului – l-am lămurit prieteneşte.

— Deci pentru dumneavoastră nu sînt decît un prăpădit de martor... M-aţi deziluzionat, domnule „detectiv“ – a zis, făcînd-o pe bosumflatul.

— Sînt căpitan...

— Lăsaţi detectiv, sună mai frumos.

— Dacă îţi place mai mult aşa, fie... Dar să revenim la problema noastră. Ce s-a întîmplat joi seară, cînd trebuia să te duci la meditaţie?

— Mama nu s-a simţit bine şi a trebuit să rămîn cu ea. In consecinţă, am dat un telefon pentru a anunţa situaţia intervenită.

— Cînd ai dat telefon?

— La ora şase – şase şi un sfert.

— A răspuns cineva?

— Da, mama doamnei Stanciu.

— Ce-aţi-discutat?

— Am cerut-o pe doamna profesoară, dar mi-a spus că nu poate veni la telefon. Atunci am rugat-o să transmită mesajul meu.

— Ţi-a spus de ce?

— Parcă mi-a spus că e bolnavă – a zis, încruntîndu-se gînditor. Da, aşa este! exclamă el triumfător. Mi-a spus că nu poate veni la telefon deoarece îşi face frecţie.

— Altceva?

— La atît s-a limitat discuţia noastră.

— Eşti sigur că n-ai greşit numărul de telefon?

— Credeţi că după aproape opt ani, de cînd frecventez casa profesoarei mele, aş mai putea confunda vocea doamnei Panaitescu cu o alta?

— Nu trebuie să te simţi ofensat de întrebarea mea – am zis, văzînd că mă priveşte mustrător. Ai vreo idee dacă aştepta pe cineva în ziua cînd ai absentat la meditaţie?

— Nu mi s-a spus nimic. Dealtfel nici nu văd de ce m-ar fi ţinut la curent cu vizitele pe care urmau să le primească.

— Fii amabil şi spune-mi, cine sînt persoanele pe care le-ai întîlnit în casa doamnei Stanciu?

Precizarea lui n-a depăşit cadrul listei stabilite cu martorii audiaţi anterior.

Cînd ne-am ridicat de pe scaune, pentru a ne lua la revedere, soneria şcolii tocmai anunţa recreaţia.

Mai înainte de a părăsi şcoala, am mai trecut o dată pe

la Cristina Damian şi relatîndu-i ce-mi spusese Iliuţă, am rugat-o să-mi răspundă la două întrebări. La prima a răspuns că Marieta Stanciu nu i s-a plîns că ar fi bolnavă, iar la a doua că n-are habar de faptul că prietena ei ar avea un medic de casă.

Capitolul XII

AFLU CUM SE POATE ClŞTIGA LA LOTO.

Dănuţ – am zis, după ce ne-am urcat în maşină –, pe mine mă laşi la secţia de miliţie, iar tu îţi continui cursa. Vreau să ştiu dacă victimele au făcut apel la serviciile vreunui medie. Te interesezi la circumscripţia sanitară, policlinica de cartier si la Salvare. Deplasările medicilor la domiciliul pacienţilor sînt întotdeauna consemnate.

— Felul în care au fost suprimate victimele nu prea aduce a ispravă de medic.

— Adu-ţi aminte că am cercetat cîndva un medic oare comisese nişte isprăvi. şi mai urîte! Apoi, după ce te lămureşti, dă o fugă şi la şcoala unde lucrează chiriaşul de la mansardă. Prelungirea absentării sale începe să pară suspectă.

— Nu rezultă de nicăieri că nu-şi făcea singură frecţia de care ne-a vorbit puştiul.

— Dar nici că nu i-o făcea altcineva!... Aşa că-i mai bine să cercetăm şi această posibilitate – am zis, coborînd din maşină in faţa secţiei.

❖

* *

— Ai ceva pentru mine, Tudorică? i-am zis lui Udrea, comandantul secţiei, un bărbat voinic şi cu tenul măsliniu.

Şi-a Înclinat capul prevăzut în proporţii egale cu fire de păr negre şi albe, tunse scurt, ca o perie.

— Oamenii mei au depistat cîteva persoane, printre vecinii de stradă a victimelor, oare s-ar părea că au văzut

cîte ceva... — a zis, întinzîndu-mi patru file.

Le-am răsfoit cîteva clipe. Cuprindeau nişte declaraţii succinte şi adresele celor oare le dăduseră.

— S-a discutat cu toată lumea? am întrebat, ridicîndu-mă de pe fotoliu.

— Nu. Au mai rămas încă persoane neaudiate. Doar ştii cum e eu martorii? Exact atunci cînd ai nevoie de ei, sînt plecaţi de-acasă. Dacă mai. dibuim ceva, te anunţ. în ce stadiu te afli ou investigaţia?

— În cel de început. Alerg pe toate pistele oare-mi apar în faţă... şi nu sînt puţine! în rest, nimic concret —am zis plictisit, întinzîndu-i mîna peste birou.

*

$ îjc

. *r*

După ce maşina de serviciu a secţiei m-a lăsat pe strada General Demostene, am început să caut adresele primite de la căpitanul Udrea.

Persoana care era înscrisă pe prima declaraţie plecase după cumpărături. I-am lăsat vorbă unei vecine că voi reveni şi am plecat la adresa următoare. -

Mi-a deschis uşa un bărbat scund, care-şi adăpostea ochii, vioi şi pătrunzători, îndărătul unor oche-, ^ lari medicinali cu rame de baga. Nu părea să aibă* mai mult de patruzeci şi cinci-de-ani, dar din diseu4 ţie a rezultat că trecuse de şaizeci şiera pensionar.;

După ce m-a invitat să iau loc într-un salon cu linii cubiste, m-a îmbiat cu un pahar de Cotnari veritabil. Am refuzat.

— Domnule Vintilă – am zis –, cunoaşteţi bine vecinele de la numărul 12?

— Numai din vedere. Cînd ne întîlneam pe stradă ne salutam.

— Aţi declarat colegilor mei că în urmă cu o săptămînă, adică joi seara, aţi văzut o persoană ieşind din curtea vecinelor dumneavoastră. Vă' rog să aveţi amabilitatea de a repeta tot ce-aţi remarcat atunci.

— Veneam de la fata mea care s-a măritat de curînd...

— Puteţi aprecia ce oră era?

— Cu o abatere de cîteva minute, era zece şi jumătate. Cînd am trecut prin faţa casei de care vă interesaţi, am văzut ieşind din curte un bărbat. Ducea în braţe un aparat de radio.

— Ieşea din curte sau numai se îndrepta spre poartă?

— A ieşit în stradă.

— În ce direcţie a pornit? Spre Academia Militară?

— Nu. A mers în acelaşi sens cu mine. în josul străzii, spre Grădina Botanică.

— Deci oareoum aţi mers alături de. el? m-am bucurat.

— Nu. Eu mă aflam pe trotuarul de vizavi.

— Aţi putea să mi-1 descrieţi?

Şi-a clătinat capul cu regret.

— Nu, n-aş vrea să vă derutez. Deosebit de faptul că l-am privit în mod mecanic, nici strada nu-i luminată cine ştie ce... Îmi amintesc însă că n-a mers prea mult pe strada noastră. După vreo zececincisprezece metri a pornit spre dreapta, adică pe strada Doctor Petrescu. Din acel moment l-am depăşit, aşa că l-am pierdut din vedere.

— Aţi reţinut dacă ferestrele casei de unde ieşise erau luminate?

S-a încruntat, lăsînd ochelarii să alunece spre vîrful nasului.

— Nu. Nu erau. în schimb, îmi amintesc cu certitudine că era întredeschisă uşa care dă spre terasă – a zis el, ou convingere, cîteva clipe mai tîrziu.

Deşi se părea că a spus tot ce ştia, proverbiala lăcomie

de informaţii a anchetatorului m-a îndemnat să mai insist.

— Era un bărbat înalt, nu? l-am provocat la întîmplare.

— Nici gînd de aşa ceva! Era scund, aşa ca mine... dar mult mai slab.

— Cum era îmbrăcat? purta un trencicot alb?

A lăsat din nou ochelarii să-i alunece pe pîrtia nasului şi s-a încruntat.

— Nu ştiu... Numii amintesc decît faptul că purta o bască... Chiar mi-am zis că un om serios nu umblă cu flecuşteţe de acest soi pe cap.

Următoarele două adrese se aflau pe strada Doctor Petrescu, în acelaşi imobil, dar la nivele diferite. Martorele erau tinere; una elevă şi cealaltă studentă.

Ambele văzuseră, în jurul orei zece şi jumătate, un autocamion staţionînd în faţa casei lor, adică la cîţiva metri de colţul ce-1 forma cu strada General Demostene. Nu au putut preciza pînă la ce oră a rămas maşina în locul respectiv' şi n-au remarcat nici o vietate în preajma ei. în lipsă de ceva mai bun, le-am cerut să facă o descriere a autovehiculului. Eleva a susţinut că era un autocamion verde, probabil un Ford Mustang. Studenta a apreciat că era roşu şi, considerîndu-se foarte pricepută în materie de automobile, a declarat, fără să clipească, că era vorba de un Cadillac.

Întrucît declaraţiile contradictorii făcute asupra culorii autovehiculului nu mi-au plăcut, am urcat şi am coborît de cîteva ori etajul care le despărţea. După ce-am stabilit că nu suferă de daltonism, le-am invitat să-mi arate fereastra prin care au văzut maşina şi locul exact unde staţionase aceasta.

Am plecat convins că în noaptea de joi spre vineri a Staţionat un autocamion în apropierea locuinţei victimelor. Cum nu prea cred în coincidenţe, mai ales atunci cînd îmi

fac meseria, mi-am spus că martorele văzuseră vehiculul care a transportat obiectele jefuite. în ceea ce priveşte culoarea pe care a avut-o caroseria şi mai ales marca fabricii am preferat să nu-mi notez nimic. Ar fi fost păcat de cerneala consumată.

*

* *

Revenind spre cea de-a patra martoră, m-am întrebat dacă s-o fi înapoiat de la piaţă. După ce-am sunat, am constatat că n-am fost complet abandonat de noroc.

Doamna care mi-a deschis uşa părea să aibă vreo şaizeci de ani şi era ambalată intr-o rochie atît de înflorată, incit şi cea mai pretenţioasă sorcovă ar fi leşinat de invidie, dacă şi-ar fi văzut concurenta. Era stafidită şi poseda o figură numai bună pentru a interpreta rolul de soacră: buze subţiri, nas ascuţit, ochii mici şi severi, iar părul îl purta strîns pe creştetul capului, în coc.

După ce i-am povestit cine sînt şi ce vreau de la ea, m-a poftit să intru. Apoi, explicîndu-mi că are ceva pe foc, m-a invitat pentru o clipă în bucătărie. M-am declarat de acord şi m-am trezit pe un scăunel în faţa unei maşini de gătit pe care fierbeau tot felul de oale, ulcele şi crătiţi.

— Doamna Covrig – am început, dornic să scap cit mai repede din mirosul de usturoi, carne prăjită şi aburi de varză murată –, vă rog să aveţi amabilitatea de a-mi relata ce-aţi văzut în casa situată peste drum.

— Cu plăcere – a declarat, zîmbindu-mi cu atîta satisfacţie încît am priceput că i-ar face plăcere să converseze cu. mine cîteva ore, pînă termină de gătit. Ce spuneţi, domnule, de această tragedie?... Şi ce femei cumsecade erau...

— Le-aţi cunoscut? Eraţi în relaţii de prietenie?

— Nu. Nu le-am cunoscut personal... îmi imaginez însă

că erau două femei foarte de treabă. Dealtfel e lucru cunoscut că bandiţii îi atacă numai pe oamenii buni şi cinstiţi... Mai bine s-ar lovi între ei, ca să nu mai rămînă nici unul...

— Aţi declarat că joia trecută se aflau doi necunoscuţi în curtea vecinelor dumneavoastră – am zis, pentru a o împiedica să mă potopească cu teoriile ei. La ce oră i-aţi văzut?

— Să tot fi fost ora şase... Şase fără ceva, şase şi ceva. Fiind o după-amiază foarte plăcută, mă aflam la fereastră pentru a simţi mai bine mireasma liliacului care începuse să înflorească. Ştiţi, mirosea atît de plăcut şi pătrunzător incit nu-mi venea să mai plec de acolo... L me a zis cine a zis că liliacul exală un parfum minunat, dumnezeesc... E adevărat că şi mirosul trandafirilor...

— Ce făceau cînd i-aţi privit? am întrerupt-o, fără să-mi regret lipsa de politeţe. Cu toată amabilitatea pe care aş fi vrut s-o arăt, n-am găsit resursele de răbdare ce-mi solicita flecăreala ei. îmi vorbea despre parfumul liliacului şi trandafirilor, în timp ce mă sufoca cu miasme de varză şi usturoi.

— Cum adică ce făceau? s-a indispus ea, străfulgerîndu-mă cu o privire severă.

— Veneau sau plecau?

— Coborau treptele terasei! a zis pe un ton înţepat.

Nu-mi păsa că se simţea ofensată. Provocîndu-i susceptibilitatea, consideram că m-am pus la adăpost de digresiunile ei.

— ... Şi cînd au ieşit în stradă – a continuat ea, reîncepînd să surîdă –, s-au urcat într-o maşină...

— În ce fel de maşină?! am sărit mirat. Informaţia era atît de neaşteptată, incit nici n-am oftat cînd am văzut că i-a revenit buna dispoziţie.

— Într-o dubiţă... Adică o furgonetă care-i aştepta în faţa porţii.

Dacă pînă să-ini vorbească de furgonetă o ascultam fără prea mult interes, considerînd că-mi relatează vizita dulgherilor, acum lucrurile stăteau complet diferit.

— Aţi putea să-i descrieţi? am întrebat, pentru a înlătura echivocul.

N-a trebuit s-o îndemn de două ori. Cîteva minute mai tîrziu, cînd totuşi a trebuit s-o întrerup, am ştiut că bărbaţii despre care-mi vorbise trebuiau identificaţi în viteză.

— Aţi reţinut culoarea maşinii? am spus, hotărît să n-o consult asupra mărcii de fabricaţie. N-aveam chef să-mi spună că era un Porsche sau un 'RollsRoyce. Mai auzisem eu o bazaconie similară la fetele chestionate puţin mai înainte..

— Pentru ce aveţi nevoie de culoarea maşinii? mi-a surîs angelic. Doriţi să aflaţi cui îi aparţine?

— Da, cam la asta mă gîndeam – am mărturisit, fără să roşesc.

— Nu-i nevoie să vă mai osteniţi. Eu am un spirit de observaţie foarte dezvoltat. Nu-mi scapă nimic... dar mai ales mojiciile – a zis privindu-mă cu insistenţă.

M-am făcut că nu pricep aluzia-i transparentă.

— Notaţi-vă numărul maşinii! a zis cu o toleranţă imperială.

— Vă. felicit! Cum se face că aţi reţinut cu atîta exactitate numărul maşinii? am zis privind-o ca pe Mona Lisa, în original, la Louvre.

De fapt, eram sigur că dacă o mai pun o dată să spună numărul maşinii, mă trezesc cu alte cifre.

— E foarte simplu, domnule, joc cu perseverenţă '

la loto! a zis. cu mîndrie, de parcă mă anunţa că joacă

în reprezentativa naţionalei de fotbal.

— Nu pricep ce legătură este între pasiunea dumneavoastră şi maşina de care mi-aţi vorbit – am mărturisit, aproape ruşinat.

— Dar e simplu, domnule! Eu îmi completez buletinele de joc prin combinarea cifrelor înscrise pe numărul primei maşini pe care o văd în ziua premergătoare tragerii. Vă recomand şi dumneavoastră acest sistem. Este infailibil. Am cîştigat de multe ori prin această metodă.

Metoda pe care mi-a recomandat-o mi s-a părut atît de bună, incit am apelat tot la cele vechi, profesionale.

— Cum se face că v-aţi notat atît de tîrziu numerele de la maşina ce trebuia să vă poarte noroc? Probabil că aţi mai văzut şi alte maşini în ziua aceea, dar aţi uitat că e joi, nu?

— Nu, domnule, eu nu uit nimic! în ziua aceea n-am ieşit din casă, deoarece am fost ţintuită în pat de o criză de lumbago. Cînd m-au mai lăsat durerile, spre seară, m-am uitat să văd maşina care trebuia să-mi aducă norocul...

Fiind convins că relatarea ce mi-o făcuse putea fi considerată cit se poate de corectă, i-am mulţumit şi m-am retras. M-am retras atît de repede, incit, eu, mojicul, nici n-am avut timp s-o întreb dacă verificata-i metodă reuşise din nou să devalizeze visteria întreprinderii Loto-Pronosport.

Abia cînd am ajuns în aerul curat al străzii, am realizat cît de îmbîcsit eram de mirosul bucatelor doamnei Covrig. Din punct de vedere olfactiv, aş fi putut rivaliza chiar şi cu cel mai conştiincios bucătar şef de cantină uzinală. Am fost tentat să dau o fugă pînă acasă, pentru a face' un duş şi | a-mi schimba hainele, dar am renunţat. Pista pe care nimerisem era prea tentantă pentru a-i putea amina explorarea. Am văzut un taxi şi i-am făcut Isemn să

oprească.

Capitolul XIII CHERCHEZ LA FEMME

Cînd am ajuns la inspectorat, m-am dus direct la Circulaţie. Le-am dat numărul mineralogic primit de la doamna Covrig şi i-am rugat să-mi dea datele necesare pentru a putea face cunoştinţă cu proprietarul furgonetei. în timp ce unul dintre băieţi verifica în evidenţa înmatriculării, am format numărul de telefon al biroului meu. Întrucît nu mi-a răspuns nimeni, mi-am zis că Dan ori nu-şi terminase misiunea, ori mă aştepta în strada General Demostene. Cum nici una din ipoteze nu mă aranja, de îndată ce am obţinut adresa solicitată, am coborît să caut. o maşină de serviciu.

❖

**

— Întreprinderea de aprovizionare a unităţilor comerciale se afla pe lingă Bariera Vergului. Portarul mi-a explicat cum pot ajunge la serviciul care mă interesa. După ce m-am strecurat prin nenumărate culoare şi am mai apelat la bunăvoinţa cîtorva salariaţi întîlniţi în drum, în sfîrşit, am ajuns la destinaţie. Uşa din faţa mea era prevăzută cu firma „Şeful Serviciului transporturi".

Am bătut în tablieră şi am aşteptat. N-a răspuns nimeni. Deşi mi-am repetat gestul, mai insistent, situaţia nu s-a modificat. M-am gîndit că. poate n-o fi nimeni îndărătul uşii şi am încercat clanţa. Un bărbat, de statură potrivită, stătea cu coatele proptite pe pervazul ferestrei deschise şi admira circulaţia şoselei Mihai Bravu. Am dat bună ziua, dar tot nu m-a auzit. Am simţit cum prin uşa deschisă s-a format un curent şi am lăsat-o să se închidă singură. Bufnitura care a urmat şi-a făcut efectul scontat. A tresărit şi s-a întors cu faţa spre mine. Avea tenul de meridional iar

fruntea îi era prelungită de un început de chelie. Sub urechile clăpăuge, părul, netuns de multişor, era încărunţit. Cred că avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Costumul său bleumamarin era ponosit şi pătat, iar cravata îi atîrna neglijent sub gulerul descheiat al cămăşii.

— Ce doreşti? s-a răstit.

Avea ochii şi pleoapele atît de roşii, încît l-am compătimit pentru conjunctivita ce-1 supăra.

— Miliţia – am zis, arătîndu-i legitimaţia. Am nevoie de o informaţie.

— Cu multă plăcere, domn'e! Sigur, domn'e... — a îngăimat cu o voce alterată, apropiindu-se de mine cu mişcări şovăite. N-am probleme domn'e! La mine totu-i-n regulă... ca la carte! m-a asigurat, în timp ce-mi oferea o mînă transpirată.

Deşi ne aflam la o depărtare' de un metru, mi-am dat seama că n-am şanse să ajung un bun diagnostician. La indispoziţia ce mi-o provocase mirosul de varză de la doamna Covrig, nu lipsea decît duhoarea de beţiv a tipului din faţa mea.

— Dumneata eşti şeful transporturilor? am întrebat, întorcînd capul într-o parte.

— Eu, domn'e! m-a anunţat cu îngîmfarea lui Cassius Clay, înainte de meciul cu George Foreman. Ce vreţi să ştiţi, domn'e?

— Cine este adjunctul dumitale?

— Poftim? s-a arătat surprins.

— Cine ar putea să-mi dea nişte informaţii privitoare la activitatea transporturilor în această întreprindere?

— Cum cine?!... Eu, că doar sînt şefu'...

— Cu dumneata nu se poate sta de vorbă! Eşti beat!

— Cum îţi permiţi..?

— Vrei să mă duc la director? i-am retezat-o scîrbit.

A început să deschidă gura ca un peşte aruncat în iarbă, a plecat privirea şi a pornit bălăbănindu-se spre uşă.

Cîteva minute mai tîrziu, s-a deschis uşa şi a intrat un bărbat îmbrăcat într-um halat albastru. Era blond şi avea o figură de adolescent.

— 'Bună ziua! Mi s-a spus că doriţi să staţi de vorbă cu şeful garajului; – a zis, rămînînd lîngă uşă.

Din precauţie, m-am apropiat de el şi i-am dat mîna. Nu mirosea a băutură.

— Cine este şofer pe furgoneta cu acest număr? am întrebat, după ce m-am recomandat şi i-am înmînat numărul de înmatriculare primit de la doamna care mă ţinuse în bucătărie.

— Petre Petre... Dar ce-i cu el? A făcut vreo poznă? s-a îngrijorat el.

— Asta aş vrea să aflu şi eu. E în întreprindere?

— Da. Doriţi să-l chem?

Am aprobat şi a ieşit.

Cînd a revenit era însoţit de un bărbat, de vreo cincizeci de _ani, scund şi gras. Pe cap, rotund ca o bilă de biliard, avea (cocoţată o pălăriuţă verde, de vînător.

— Eu sînt Petre Petre —a zis, privindu-mă speriat.

— Să stăm jos – am propus, arătînd spre scaunele care se aflau în faţa biroului tipului pe care-1 trimisesem să se aerisească.

— Ce-aţi făcut pe strada General Demostene? l-am luat repede.

Mai întîi a făcut ochii mari, părînd că nu mă pricepe, apoi obrajii săi, de tip sanguin, s-au înroşit şi mai mult.

— Strada General Demostene..? Ce să caut eu pe acolo? s-a mirat el.

— Nu încercaţi să negaţi! Nu mă aflu aici intimplător. Aţi fost văzut de mai mulţi martori – am exagerat niţel,

ceea ce, în meseria mea, se mai întîmplă.

Şi-a coborît privirea şi a început să se agite pe scaun, de parcă ar fi stat pe pioneze.

— Strada asta e pe lingă Academia Militară? s-a interesat, admirîndu-şi genunchii.

— Cam aşa ceva – am confirmat.

— Sînt om sărac... Dacă vreţi să mă amendaţi, amendaţi-mă! s-a decis el, ridicîndu-şi resemnat privirea spre mine.

— Aştept să-mi spuneţi ce-aţi căutat la numărul 12? ’

— Ce puteam să caut?... Am făcut un ciubuc şi gata! M-aţi prins, m-aţi prins... Acu’ ce să mai zic...

— Cum aţi ajuns acolo?

— Am dus nişte stofă de mobilă la „Căminul14, în piaţa Amzei. Cînd am terminat de predat marfa, o cunoştinţă de-a mea mi-a propus să duc un covor la adresa care aţi spus-o. Tot era maşina goală...

— Cine v-a propus să transportaţi covorul?

— Nae, o cunoştinţă...

— Nae şi mai cum?

— Nu cunosc restul numelui... Lucrează în echipa de muncitori care ajută la transporturile de mobilă.

— Cine v-a însoţit după ce-aţi luat covorul?

— Doamna eare-1 cumpărase, Nae şi un alt coleg de-al lui.

— Ce-aţi făcut după ce-aţi ajuns la destinaţie.

— Păi ce să fac? Am aşteptat pîn-au transportat băieţii covorul în casă... După aceea i-am dus înapoi, în piaţa Amzei şi m-am întors la întreprindere.

— Dumneavoastră n-aţi intrat cu ei în casă?

— N-aveam ce să caut. Ajungeau doi oameni pentru căratul unui covor, deşi era foarte mare.

Chestia cu covorul nu-mi pica prea bine. Dacă Anica

remarcase lipsa covorului din sufragerie, rezultă că acesta se afla în casa victimelor cu cel puţin o zi înainte de consumarea fărădelegii. Iar ceea ce susţine şoferul tindea să demonstreze că femeia de serviciu n-avea de unde să ştie de existenţa covorului. Mi-am zis că această nepotrivire merită clarificată.

— La ce oră aţi transportat covorul? am întrebat.

— N-aş putea să vă spun cu precizie... Cred că era între cinci şi şase seara.

Răspunsul m-a încurcat şi mai mult. Admisesem posibilitatea ca doamna Covrig să fi făcut o confuzie între orele de seară şi cele dinaintea amiezii. Dar n-o făcuse.

— În ce zi aţi luat covorul de la „Căminul11? am încercat s-o iau altfel.

— Păi, staţi să vedem... — a început el, numărîndu-şi îngîndurat degetele. Dacă miercuri mi-a intrat maşina în revizie... Marţi... Da! Marţi am fost acolo cu Nae.

Am întors capul spre şeful garajului, care ne asistase în tăcere.

— Pînă cînd a stat furgoneta în revizie?

— Stă şi acum. I s-a stricat pompa de ulei şi n-avem alta s-o înlocuim. _

— Deci joi n-a ieşit din garaj.

— N-avea cum. Pompa-i demontată de miercuri dimineaţă.

Mă lămurisem. Doamna vete-tot, aude-tot şi spune-tot reuşise să mă deruteze. Ceea ce credea ea că se petrecuse joi, de fapt avusese loc cu două zile mai înainte.

Ştiţi cumva în ce zi are loc tragerea la pronoexpres? I-am întrebat pe şeful garajului.

— Miercuri... — a zis privindu-mă suspicios, probabil temîndu-se să nu fi suferit vreo avarie la creier.

m

— Iar buletinele, firesc, se completează marţi... — am adăugat, pricepînd că martora, participînd atît la tragerea de miercuri cit şi la cea de vineri, încurcase zilele.

Tocmai îmi explicam că ar fi cazul să-mi las interlocutorii să-şi vadă de treburile lor, cînd m-am trezit că am şi fabricat o nouă ipoteză. Dacă oamenii care au transportat covorul au uitat, să zicem, o şapcă în locuinţa victimelor? Nu era firesc să revină după ea?

— Vreau să stau de vorbă cu Nae, amicul despre care mi-aţi vorbit – l-am anunţat pe şofer. Vă rog să veniţi cu mine şi să mi-1 arătaţi.

*

* *

Cînd am ajuns în piaţa Amzei, şoferul furgonetei mi-a arătat, în faţa agenţiei CEC, cinci-şase bărbaţi care se desfătau, jucînd o bîză îndrăcită. Cînd maşina s-a apropiat de ei, mi-a arătat pe – cei care-1 însoţiseră la locuinţa victimelor. Am coborît singur şi m-am apropiat de grupul lor. Toţi aveau petrecute peste piept, în diagonală, nişte frînghii. De departe semănau cu cartuşierele lui Old Shatterhand. Cînd m-am apropiat de ei, şi-au întrerupt amuzamentul şi, curtenitori, s-au interesat dacă am de făcut vreo mutare.

Am arătat legitimaţia şi le-am povestit celor care mă interesau că vreau să discut cu ei. Ceilalţi, profitînd că nu le acord atenţie, au dispărut nici nu ştiu cînd. Probabil că intervenţia mea i-a decis să dea bîza pe v-aţi ascunselea.

Pe şoferul furgonetei l-am lăsat acolo, în piaţă, iar pe noii mei clienţi i-am luat în maşina de serviciu.

*

* *

După ce i-am dus la inspectorat şi am stat de vorbă cu

ei zece minute, le-am propus să facem împreună o plimbare la persoana care trebuia să le ateste nevinovăţia.

O oră mai tîrziu, eram edificat. Joia trecută, între orele cinci şi zece seara, participaseră la mutarea unui cetăţean în cartierul Baba Novac. Intrucît familia care le-a atestat alibiul prezenta suficiente garanţii morale, n-am mai avut motive să-i reţin ca suspecţi.

La ora trei am ajuns acasă. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă dezbrac şi să mă bag sub duş. Speram că în acest fel voi reuşi să spăl sila ce-o acumulasem în ultimele trei zile. Trei zile în care nu obţinusem nimic altceva decît o sporire a sentimentului de anxietate, a senzaţiei că ineficienţa mea profesională va permite criminalilor să dea iar frîu liber demenţei ce-i stăpînea.

Cînd am realizat că nu prin jetul de apă fierbinte voi reuşi să-mi înlătur dezgustul, am închis robinetul duşului. Abia atunci am auzit telefonul. N-am mai zăbovit să-mi caut papucii. Mi-am luat din mers halatul de baie şi am alergat să răspund.

Era Dan. Voia să ştie ce mai fac. Mi-am privit picioarele goale şi băltoaca de apă ce se forma în jurul lor, pe mochetă.

— Duş! l-am informat.

— Te invidiez.

— Ai făcut ceva? ’

— In zece minute sînt la tine.

Am lăsat receptorul în furcă şi m-am înapoiat în baie. Cînd a sunat Dan, eram îmbrăcat.

— Ei? am întrebat, cînd am deschis uşa.

— În ziua care ne interesează, nici un medic n-a fost chemat la locuinţa victimelor.

— Şi pentru a stabili asta ai avut nevoie de o zi întreagă?

— Aş! Chestia asta nu mi-a luat mai mult de-o oră!

M-am uitat întrebător şi a continuat cu nonşalanţă.

— Plecînd de la ideea că solda-mi merge oricum, mi-am spus că n-ar fi rău dacă aş încerca să-mi lărgesc orizontul cunoştinţelor folositoare.

— Grăbeşte-te, Dane! l-am zorit.

— Cum spuneam – a continuat impasibil –, dacă tot aveam sub nas evidenţa apelurilor primite de Salvare, şi cel care mă interesa nu se evidenţia, m-am uitat la celelalte. Apropo! Ştii ce-am constatat cu această ocazie?

Am tăcut şi l-am privit. L-am privit în aşa fel, încît a început imediat să turuie.

— În ziua crimei, la ora opt seara, s-a înregistrat o chemare în strada General Demostene 10... Adică casa din dreapta celei care ne interesează. Mi-am spus că n-ar fi rău dacă m-aş conversa puţin cu medicul care s-a deplasat acolo. Nu -era de serviciu şi l-am depistat foarte greu.

— Ce-a spus? am întrebat stîrnit.

MO

— Că pacientul era un copilaş de cinci ani, care se căptuşise cu o gripă. Mi-a povestit că deşi gripa-i un fleac, la copii poate da complicaţii foarte grave* motiv pentiu care s-a învîrtit aproape o oră pe lingă ţine...

— Ţi-a mai spus şi altceva? l-am întrebat.

— Nu. N-a remarcat nimic din ceea ce ne-ar fi putut interesa pe noi.

Am pus mina pe braţele fotoliului, dar mi-a făcut semn să nu mă ridic.

— Dealtfel, nici nu-i de mirare. Doar a stat tot timpul lingă micuţul său pacient, în casă...

— Şoferul ambulanţei?! mi s-a luminat mintea.

— Exact! Asta-i concluzia la care am ajuns şi eu. M-am întors la Salvare şi l-am căutat. Nu l-am găsit. Lucrase ieri

noapte şi azi era liber. Am cerut adresa lui şi l-am căutat acasă. Dormea şi n-a avut nici o bucurie cînd 1-a-m trezit... Dar, pînă la urmă, rie-am despărţit prieteneşte...

— Ce a spus, Dane?! m-am enervat.

— În timp ce aştepta înapoierea medicului, a văzut o femeie ieşind din curtea victimelor...

— Ora?

— Aproximativ opt şi jumătate. A ieşit cudouă geamantane şi a pornit spre dreapta. Întrucît i-a întors spatele, n-a putut să-i vadă trăsăturile. Tot ce-a reţinut este că femeia era îmbrăcată în negru şi geamantanele păreau a fi foarte grele. Asta-i tot ce-am putut scoate de la el. Deci, ca de obicei, cherchez la femme! Tu ce-ai făcut? m-a întrebat.

I-am povestit cum mi-am pierdut ziua degeaba.

— Deci femeia cu geamantanele a pornit spre autocamionul care o aştepta – a zis, cînd mi-am terminat repertoriul.

— Pînă la ce oră a staţionat ambulanţa?

— A plecat pe la nouă, nouă şi ceva.

— Nu prea se leagă.

— De ce?

— Pentru că şoferul n-a văzut-o revenind, deşi drumul pînă la autocamion nu-i lua mai mult de două minute. Sau te gîndeşti că?

— Bineînţeles! A preferat să rămînă la adăpostul colţului pînă a plecat ambulanţa. După măsurile de siguranţă ce şi le-au luat, de ce ar fi riscat să se lase văzuţi de şoferul unei ambulanţe?

Am ridicat din umeri şi i-am propus să mergem să mîncăm. Mai înainte de a-şi da asentimentul, a început să sune telefonul.

Era dispeceratul nostru. Mă anunţau că s-a primit un

mesaj, pentru mine. Subofiţerul care păzea casa victimelor raportase prin emiţătorul portativ revenirea la domiciliu a chiriaşului de la mansardă.

Capitolul XIV

PROFESORUL TONY COSTEA

— E sus? l-am întrebat pe subofiţer, cînd am intrat în curte.

— Da. I-am spus că un superior de-al meu doreşte să-i ceară cîteva informaţii.

— Ştie ce s-a întîmplat?

— Mirat că-1 legitimez, a vrut să afle ce caut aici. I-am spus că va afla de la dumneavoastră.

— Bine. La ce oră a venit?

— Acum vreo oră... Adică pe la ora trei – a precizat privindu-şi ceasul.

Am pornit spre scara de serviciu. Gînd am ajuns la ultimul palier, am trecut pe lingă uşa podului şi mi-am oprit elanul în faţa celei de-a doua.

Uşa s-a deschis mai înainte de-a avea răgazul să ciocănesc în ea. Nu m-am mirat. Treptele din lemn ale scării aveau o rezonanţă de tobă sub paşii noştri.

— Cred că am să vă amendez! m-a anunţat un bărbat pînă în treizeci de ani. Avea o figură prelungă, puternic bronzată, părul şaten, ochii căprui şi trăsăturile aspre, de sportiv. Era puţin mai înalt decît mine şi-mi surîdea cu buzele îndepărtate, probabil pentru a se lăuda cu incisivii săi din aur. Apoi, văzînd că restul dentiţiei este puternică şi sănătoasă, m-am gîndit că înlocuirea inventarului natural n-o fi fost impus de capriciile modei, ci mai degrabă de o lovitură de pumn bine ţintită. O influenţă decisivă î>n formarea acestei păreri, a avut-o nasul lui. Un nas văduvit de cartilaje şi tot atît de proeminent ca şi o monedă de trei lei pusă orizontal.

— De ce vreţi să mă amendaţi? am zis, în timp ce, urmare a gestului său, treceam pragul uşii.

— Pentru că cerberul dumneavoastră, fără a mă consulta, dacă sînt un simpatizant al metodei lui Ghandi, de autoînfometare, m-a sechestrat în casă – a rîs, clătinîndu-şi capul mustrător.

— Îmi pare rău. Am să fac tot posibilul să nu vă reţin mai mult decît este necesar – m-am angajat, spunîndu-mi că de fapt şi mie îmi este foame.

După ce ne-am recomandat, a luat de pe şifonier două taburete şi le-a pus lingă masă.

— E cam strimt la mine —s-a scuzat, trecîndu-şi cu un gest, rapid degetul gros al mîinii drepte peste nas, în timp ce suflă în el ca Louis Armstrong în trompetă. Vă rog să luaţi loc.

Nu exagera. Toată încăperea se limita la cel mult şase metri pătraţi, iar garderobul şi studioul nu mai lăsaseră loc decît pentru masa în jurul căreia poposisem. Cînd taburetele erau aşezate lîngă masă, circulaţia prin încăpere devenea imposibilă. Cu toate că spaţiul disponibil nu-1 depăşea pe cel oferit de autobuzele I.T.B.-ului în orele de maximă solicitare, aspectul şi amplasamentul mobilei făceau ca încăperea să fie aproximativ cochetă.

— Intr-adevăr, s-ar părea că nu îndepliniţi chiar toate condiţiile necesare pentru organizarea unor baluri – am glumit, în timp ce el, strecurat pe somiera studioului, încerca să-şi vîre picioarele pe sub masă.

— Şi totuşi, nu de puţine ori, organizez aici cîte o serată dansantă. Desigur, redusă la strictul necesar... eu şi partenera de dans – a zis, închizîndu-şi un ochi cu complicitate.

— Întrucît m-am angajat să văreţin cît mai puţin posibil, vă propun să trecem la obiectul vizitei noastre.

S-a. declarat de acord şi, în cîteva cuvinte, i-am spus, fără ocolişuri, ce s-a întîmplat în locuinţa propietăreselor sale. în timp ce-i relatam evenimentul, l-am privit aşa cum examinează entomologii fluturii rari, prin lupă. Surîsul i-a îngheţat, a lăsat gura să se deschidă la cota-i maximă şi, deşi tăcusem de multişor, continua să se uite la mine de parcă nu spusesem nimic.

— Vorbiţi serios?: a întrebat cu vocea şoptită, după ce şi-a mîngîiat nasul şi ou degetul gros al mîini stingi.

Am aprobat.

— Dumnezeii mamii lor de bandiţi! a izbucnit. Au pîndit plecarea mea de acasă pentru a-şi putea face de cap!... Dacă eram aici îi nimiceam! a zis, începînd să lovească furios cu pumnul drept în palma stingă. Ii mîncam... Auziţi, îi mîncam! a şuierat, ameninţător, printre dinţi.

— Unde aţi fost? a intervenit Dan.

— La Sibiu. Ah!... N-am fost eu acasă!...

— Cînd aţi plecat?

— Vineri dimineaţa. Crucea mamii lor! Dacă-mi cădeau-n mînă, nici în batistă nu-i mai adunaţi!

— Aţi fost în vacanţă?

— Nu, domnule. Sînt boxer – a zis, uitîndu-se urît la Dan, probabil nemulţumit de întrebările cu care-1 hărţuia, împiedicîndu-1 să-şi dezlănţuie furia.

— Da’ tîmpiţii ăia de jos ce-au făcut? m-a întrebat.

— Care tîmpiţi? m-am mirat.

— Cum care?! Aia care s-au mutat la etajul întîi!

— Vă referiţi la familia care a cumpărat apartamentul de jos? am încercat să-l pricep.

— Da’ la cine credeţi?

— Încă nu s-au mutat,

— Ei!... Asta-i bună! Cînd eu îi văd cărîndu-şi boarfele, dumneata, care nici nu locuieşti aici, sus-

10 – Surprizele căpitanului Apostolescu ţii contrariul! Cum vine asta?! a zis, ’pufăind iar pe nas în timp ce-şi astupa alternativ narinele cu degetele groase.

Devenise atît de livid, încît mi-am zis că dacă nu-1 iau cu binişorul, se va simţi ispitit să îmi aducă nasul la acelaşi numitor cu al lui; perspectivă care nu mă tentă.

— Domnule Costea, vă reamintesc că sîntem ofiţeri de miliţie, că ne aflăm aici în exerciţiul funcţiunii şi că este departe de noi intenţia de a ne certa cu dumneavoastră! Întrucît, urmare a experienţei mele, am constatat că răufăcătorii pot fi prinşi numai cu tact, vă propun o discuţie calmă, prietenească – am zis, cînd l-am văzut că reîncepe să-şi lovească furios palma stingă cu pumnul mîinii drepte.

A oprit masacrarea exercitată asupra palmei şi, împreunîndu-şi mîinile, s-a apucat să-şi trozneasca degetele cu mişcări repezi. Cînd le-a epuizat rezerva de pocnituri, a spus privindu-mă stingherit:

— Vă rog să mă scuzaţi. Mi-am pierdut cumpătul... M-a revoltat indiferenţa tîmpiţilor’ de jos...

— Vă propun s-o luăm metodic! l-am întrerupt, cu intenţia de a-1 împiedica să-şi deterioreze din nou buna dispoziţie. Acuzaţia de indiferenţă formulată la adresa locatarilor de la etajul întîi este tot atît de valabilă şi pentru dumneavoastră.

— Nu este adevărat! In timp ce eu mă aflam la cîteva sute de kilometri de locul tragediei, ei erau numai la cîţiva metri. Distanţă de la care nu se putea să nu-i audă pe hoţi. Chiar dacă le-a fost frică să intervină, din laşitate, să fi avut barem elementarul simţ civic de-a anunţa miliţia!... Dar lor puţin le-a păsat...

— Domnule Costea, n-aţi vrea să ne spuneţi şi nouă de

unde ştiţi că noii locatari se aflau în imobil în momentul consumării tragediei? am zis, pentru a pricepe de ce tot bate cîmpii.

— Pentru că i-am văzut mutîndu-se! a spus cu impulsivitate, apoi, brusc, a continuat şovăielnic: Vreţi să spuneţi, că şi-au adus mobila, dar nu s-au instalat?

— Cînd i-aţi văzut venind cu mobila? am întrebat intrigat.

— În urmă cu vreo săptămînă. Adică joi, în ajunul plecării mele la Sibiu.

— Aţi putea preciza în ce parte a zilei i-aţi văzut pe noii locatari?

— Sigur! Seara, în jurul orei zece şi jumătate, cînd m-am înapoiat de la antrenament – m-a anunţat, reîncepînd să-şi treacă degetele peste nas.

— Relataţi-ne împrejurarea în care i-aţi văzut – am cerut, pe un ton neutru, deşi mă simţeam încordat ca un resort comprimat la maximum.

— După ce-am intrat în curte, mi-am căutat inelul de chei pentru a încuia poarta. Datorită faptului că o mînă îmi era ocupată cu sacul de sport, am mai întîrziat puţin. Tocmai alesesem din legătură cheia care-mi trebuia, cînd a oprit în faţa porţii un autocamion. Nu i-am acordat atenţie şi am vîrît cheia în broască. în clipa cînd o răsuceam, s-a precipitat o doamnă din cabina autocamionului şi a împins în poartă! Am întrebat-o dacă doreşte s-o descui şi mi-a răspuns afirmativ. După ce am descuiat, am pornit spre intrarea de serviciu şi m-am urcat la mine.

— Şi doamna?

— A urcat treptele terasei. Deci ştiu ce vorbesc cînd susţin că noul locatar şi-a adus lucrurile.

— Nu înţeleg. De ce consideraţi că persoana pe care aţi văzut-oîl reprezenta pe noul locatar? Oare ar fi exclus’ să fi

fost un membru al bandei care v-au ucis proprietăresele?

— Bineînţeles că-i exclus!’ Bătrinele au fost ucise după plecarea mea.

— Cum de sînteţi atît de sigur? Aţi stat de vorbă cu ele cînd aţi venit de la antrenament?

— Nu, dar lumina era aprinsă în apartamentul lor. Şi, apoi dacă ar fi fost călcate de hoţi joi seară, nu se putea să n-aud. Deosebit de faptul că am un somn uşor, de cum începe primăvara dorm ou ferestra deschisă – m-a anunţat, reluîndu-şi figura cu trecerea degetelor peste nas.

— In urma verificării făcute, în apartamentul de la etajul întîi n-a fost adusă nici o mobilă.

— Vreţi să spuneţi că mîrşăvia s-a petrecut în seara aceea... cu mine-n casă? Iar femeia pe care am văzut-o...?

— Era o complice. în ceea ce priveşte agresiunea, aceasta era deja făptuită cînd aţi venit acasă. Acum, după precizarea făcută, sînt sigur că realizaţi cit de important este s-o identificăm pe femeia care a intrat încurte după dumneavoastră?

— De-aş fi ştiut..! mîrîii el, scrîşnind din maxilare.

— Vă rog să ne-o descrieţi.

— Era de statură potrivită, slăbuţă... Purta pe ea ceva negru... Da, acum ştiu! Era un impermeabil din relon... Cînd a intrat în curte, am auzit fîşîitul caracteristic. Avea capul acoperit cu un batic de culoare închisă... Cred că era brunetă sau şatenă.

— Cum arăta la faţă?

— Nu. ştiu... Nu reţin. Dealtfel era şi întuneric.

— Ce vîrstă credeţi că putea avea?

— Eu ştiu?... Mi-e greu să precizez. Poate douăzeci şi cinci, poate patruzeci... Efectiv, nu m-am uitat la ea.

— Ce puteţi să ne spuneţi despre autocamion? In afară de şofer mai era cineva în cabină?

— Nu ştiu, nu i-am acordat nici o atenţie.

— Puteţi preciza marca autocamionului?

— Cred că era un „Carpaţi“... culoarea n-am reţinut-o.

Am privit spre Dan şi am suspinat. A priceput că bîjbîiala răspunsurilor primite mă dăduseră gata şi a preluat chestionarea. A început prin a-1 întreba cît de des îşi vizita proprietăresele şi a terminat cerînd numele persoanelor întîlnite în casa lor.

N-a adăugat nici un nume nou la lista stabilită cu ceilalţi martori.

În timp ce Dan îi cerea relaţii asupra deplasării şale la Sibiu, m-am gîndit să-i invit la inspectorat şi să-i arăt albumele noastre cu fotografii, dar am renunţat. După cît părea de sonat de la pumnii ce-i încasase, ar fi fost în stare să mă deruteze şi mai mult, susţinînd că două treimi din miile noastre de „artiste11 corespund ca înfăţişare cu femeia îmbrăcată în negru.

*

* *

— Deci pentru a doua oră auzim vorbindu-se de femeia îmbrăcată în negru – a spus Dan, cînd am ajuns în stradă şi ne-am oprit lîngă maşină.

— Mda... E interesant, deşi nu pricep unde o fi fost timp de două ore... Ce naiba o fi făcut din momentul în care şoferul ambulanţei o vede plecînd şi boxerul nostru înapoindu-se?...

— V-a căutat tovarăşul căpitan Maier – mi-a întrerupt gîndurile Vartunian, spoţîndu-şi capul prin fereastra portierei.

— Ce-a vrut?

— V-a rugat să-l căutaţi, la inspectorat.

Capitolul XV

SUPOZIŢIA CĂPITANULUI MAIER – Ai ceva pentru

mine?

— Nu cine ştie ce, dar s-ar putea să iasă ceva.. — mi-a răspuns Maier.

— Dă-i drumul! l-am îndemnat, crezînd, după cît era de zîmbitor, că-i pus pe obişnuitele lui bancuri.

— N-am relevat nici o amprentă străină de ale victimelor şi femeii de serviciu...

— Foarte interesant! Din asta precis că poate ieşi ceva – i-am surîs mînzeşte.

— Iţi aminteşti de fructieră?... Era pe o noptieră din dormitor – a completat el.

— Ce-i cu ea?

— Înăuntru se afla şi un măr muşcat.

— Urme? am devenit curios.

— Da, o impresiune digitală. Este incompletă, dar sper s-o pot descifra.

— Cînd apreciezi că ne-o poţi livra?

— În patruzeci şi opt de ore, dacă reuşeşte tratamentul de relevare.

— Acesta-i intervalul de care ai nevoie pentru a mă anunţa că amprenta aparţine uneia dintre victime? am glumit cu amărăciune.

— Nu aparţine nici victimelor, nici femeii de serviciu!

— Ai început s-o faci pe astrologul?! De unde ştii, dacă n-ai reconstituit' încă desenul papilar? m-am răstit la el.

— Băiete – s-a întors el către Dan –, de ce nu-i reaminteşti sheriffului tău să-şi ia doza zilnică de carbaxin?

Văzînd că nici Dan n-are chef de glumă a continuat:

— Amprenta lăsată de muşcătura dinţilor n-aparţine victimelor... Şi nici Anicăi! Pricepi?

Pricepusem... Unul dintre participanţi la masacru a ignorat legenda expulzării lui Adam şi Eva din rai. Dacă vream să-1 dibuiesc pe cel ce se lăsase ispitit de „fructul

oprit”, n-aveam decît să trec la o selectare a persoanelor care au studiat biblia superficial, adică fără conspecte bine întocmite.

— Asta ar însemna că mai întîi îi prindem şi pe urmă aflăm cine a fost pofticiosul. Nu s-ar putea invers? am întrebat, pentru a-i dovedi că sînt spiritual.

Bineînţeles că nu mi-a sesizat subtilitatea. M-a privit cu indiferenţă şi, extrăgîndu-şi voluminosul abdomen dindărătul biroului, s-a ridicat de pe scaun. Mi-a arătat spatele şi a deschis uşile dulapului de lingă perete.

— Ştii, Eugen, nu cred că pentru „preţioasele11 tale indicaţii era nevoie să mă cauţi prin dispecerat! am zis, pornind spre uşă.

— Uşurel! m-a strigat. Ce ţi-am spus pînă acum a fost doar un preambul.

M-am răsucit şi am rămas lingă uşă.

— Cunoşti chestia asta? a zis, punînd pe birou arma crimei.

— Oarecum – am admis.

— Felicitări pentru perspicacitate. Apropie-te. Am ajuns la concluzia că toporul a fost adus de criminali’ – a continuat, cînd am ajuns lingă el.

— Aţi recitit de curînd „Crimă şi pedeapsă11? l-a ironizat Dan.

— Nici gînd! Dostoievski nu m-a atras niciodată. Nici cînd eram tînăr şi ageamiu ca dumneata, locotenent! răspunse acid Maier.

— Explică-te, Eugen – am intervenit, pentru a împiedica o discuţie generatoare de timp pierdut.

— Uită-te la asta – a spus, înmînîndu-mi cîteva fotografii color.

— Ce reprezintă? am întrebat, după ce le-am privit. Insulele japoneze fotografiate din Skylab?

— Sînt fotografiile mărite ale acestei porţiuni – a zis, indicîndu-mi cu degetul vîrful tăietor al lamei toporului. Unele indică petele de rugină existente în momentul examinării toporului şi altele acelaşi lucru astăzi, adică patruzeci şi opt de ore mai tîrziu.

— Da, s-au extins considerabil – am admis.

A scos dintr-un sertar al biroului un topor fără coadă şi mi l-a înmînat. L-am luat şi l-am privit. Vîrful tăietor era de asemenea pătat de rugină, dar într-o măsură mai redusă ca cel de la arma crimei.

— Am luat o lamă de topor şi, după ce am ascuţit-o, am băgat-o în apă. Rezultatul experimentului judiciar este că oxidarea s-a instalat numai pe suprafaţa proaspăt ascuţită.

Străduindu-mă să pricep ce vrea, am reînceput să examinez fotografiile şi lamele celor două topoare.

— Deci arma crimei a fost ascuţită cu puţin timp înainte de comiterea omorurilor —am reuşit, în sfîrşit, să-l înţeleg.

— După felul în care a evoluat procesul de oxidare al lamei experimentate, cred că ascuţirea s-a făcut chiar în ziua cînd toporul a fost utilizat ca armă de agresiune.

— Această constatare nu conduce în mod obliga’ toriu la concluzia că toporul a fost adus de criminali – a zis Dan din spatele meu.

— Cînd a început să se contureze ideea pe care ţi-am expus-o – a spus Maier, părînd să ignore remarca lui Dan –, am dat o fugă la locuinţa victimelor. M-am dus în pivniţă şi am examinat toporul de spart lemne. Nu mai fusese ascuţit, probabil, de cînd fusese cumpărat. Adică de cîteva decenii.

L-am ascultat şi mi-am spus că are perfectă dreptate. Dacă arma crimei ar fi aparţinut victimelor, în mod obligatoriu, trebuia să fie ascuţit şi toporul din pivniţă. Mai cu seamă că ultimul, prin utilizarea sa zilnică la spartul

lemnelor, impunea cu prioritate o astfel de intervenţie.

— În regulă, Eugen! Ai dreptate. Dar, din păcate, constatarea ta la fel ca şi amprenta muşcăturii de pe măr, n-au aplicabilitate imediată... — am admis cu regret.

— Aş! Dacă eşti băiat deştept are. Ascuţirea a fost făcută cu polizorul de un expert.

Mi s-au încălzit lămpile instantaneu.

— Dane – am spus privindu-mi ceasul –, mai avem o oră la dispoziţie. Să profităm de ea!

Mai înainte de a o zbughi pe uşa biroului, am avut timp să remarc zîmbetul de satisfacţie ce-1 arbora figura grăsanului meu colaborator.

*

* *

Am colindat în viteză trei ateliere de tocilărie, fără a fi găsit ce căutam. La ora opt fără zece minute am ajuns pe Calea Griviţei, vizavi' de cinematograful „Feroviar11, şi am oprit în faţa celui de-al patrulea atelier de ascuţit obiecte tăioase.

Am încercat să deschid uşa, dar n-am reuşit. Era încuiată. M-am uitat prin vitrină şi am văzut un bărbat tî. năr stînd cu spatele la mine. îşi potrivea nodul cravatei într-un ciob de oglindă.

Am bătut în geam, dar a făcut-o pe artileristul. După ce mi-am repetat gestul, mai insistent, a făcut un semn de negaţie cu degetul arătător, fără să ne privească.

Am bătut atît de tare, incit l-am convins să se întoarcă spre noi şi să se apropie de cealaltă parte a uşii.

— Mîine! Mîine! mi-a strigat, în timp ce arăta spre orarul de funcţionare al atelierului.

— Azi! Azi! a replicat Dan, din spatele meu, în timp ce-şi proptea legitimaţia de geamul uşii.

— Nu este încă opt – am spus, după ce s-a grăbit să

descuie uşa.

— Oricum nu vă mai pot lucra nimic în minutele care au mai rămas... Dar dacă tot aţi venit, spune-ţi-mi ce doriţi – a admis el faptul împlinit, cu resemnare.

Avea în jur de 25 de ani, era brunet, suplu şi de statură mică. De sub nas se pornea o mustaţă neagră şi stufoasă ce-i înconjura gura pentru a face joncţiune cu ciocul din vîrful bărbiei, care, la rîndu-i, se prelungea, prin două şuviţe, pe lingă maxilarul inferior, pînă la înălţimea perciunilor. Am încercat să pricep cum reuşeşte să manevreze aparatul de ras prin meandrele ce le forma combinaţia bărbii şi mustăţii sale, ’ dar n-am reuşit. Cum întîmplător era grăbit, am amînat pe altă dată rezolvarea acestui mister.

— N-avem nimic de lucru. Dorim numai să vă întrebăm ceva – Dam liniştit.

— Vă ascult. Ştiţi, am o întîlnire la ora opt – s-a scuzat, cînd a văzut că-i surprind privirea aruncată pe cadranul ceasului.

— Aţi mai văzut vreodată acest obiect? am zis, scoţînd toporul din sacoşa din masă plastică în care-1 vîrîsem.

L-a luat, s-a uitat la el şi, plimbîndu-şi degetul pe tăiş, a zis cu înfumurare:

— Ce părere aveţi, mai există cineva în Bucureşti capabil să aşcută aşa... ca mine?

— Dumneavoastră l-aţi ascuţit? am vrut să fiu sigur.

— Eu nu fac cîrpăceală ţigănească! Puneţi mîna pe tăiş şi vă veţi convinge. Asta-i artă, nu treabă de mîntuială! O astfel de meserie nu se învaţă peste noapte, ci este rodul experienţei acumulate de-a lungul multor generaţii. Poate aţi auzit de italianul Declesis, celebrul ascuţitor de la fabrica Willdnson, producătorul celor mai bune săbii din lume... Ei bine, acest om minunat a fost străbunicul meu!

îmi permiteţi să mă recomand – a zis, luînd poziţie de drepţi şi pocnindu-şi călcîiele după cele mai severe canoane prusace –, Rino Declesis.

M-a luat atît de repede, încît m-am temut să-l mai opresc. Mi-am zis că trebuie să fie „un pic“ scrîntit şi e de preferat să-mi fac meseria pe alte meleaguri. Tocmai mă pregăteam, cu precauţie, să-mi redobîndesc toporul, cînd m-a anunţat că se trage dintr-o familie de italieni. Această precizare mi-a anulat intenţia de a da bir cu fugiţii. Dacă avea în vine şi sînge italienesc, volubilitatea se justifica aprioric. Iar în ceea ce priveşte periculozitatea, nu mai aveam de ce mă teme; obîrşia lui era o garanţie.

— Căpitanul Apostolescu – am spus, strîngîndu-i mîna. Dacă sînteţi sigur că dumneavoastră aţi ascuţit acest topor, vă rog să-mi spuneţi cine vi l-a adus – l-am luat repede, pentru a-1 împiedica să-mi mai tragă o prelegere despre magnificul său arbore genealogic.

— Dar ce s-a întîmplat?! Clientul meu s-a declarat nemulţumit de calitatea lucrării făcute? Nu se poate! Este exclus! în ultimele două secole n-au existat astfel de reclamaţii la adresa celebrei mele familii...

— Cu toporul ascuţit de dumneavoastră domnule Declesis, s-a comis un omor! l-am întrerupt, spre a-1 împiedica să deraieze din nou.

Am constatat că mi-am atins scopul. Chiar mai bine decît aş fi vrut. Brusc, s-a îngălbenit şi-a încremenit mai abitir ca un pensionar din Muzeul figurilor de ceară al doamnei Tussaud.

— Cine a venit cu acest topor, domnule, Declesis? am întrebat din nou, pentru a-1 readuce pe pămînt.

A continuat să se holbeze la mine şi să tacă.

— Cînd l-aţi ascuţit? am insistat.

— S-săptămîna t-trecută... — a bîiguit absent, de parcă

ar fi fost un mediu căzut în transă.

— Vă rog să vă reamintiţi, cine a fost persoana care v-a adus toporul la ascuţit? am revenit la întrebarea anterioară.

— O doamnă... adică o femeie...

— Cum arăta? s-a grăbit Dan.

— Avea vreo patruzeci de ani şi era îmbi'ăcată cu un fulgarin negru, din fîş – a spus, reîncepînd să-şi capete culoarea iniţială, măslinie.

Dan m-a privit semnificativ. Supoziţia căpitanului Maier se dovedise corectă.

— Cum arăta la faţă? încercaţi să ne-o descrieţi – l-am îndemnat.

— Nu ştiu. N-am reţinut... Avea o figură din acelea pe care le uiţi imediat.

— Ochii, părul? am încercat să-l canalizez.-

— Ochii erau negri sau căprui, iar părul, parcă, şaten... Nu mi-am putut da seama deoarece purta un batic...

— Negru?

— Da, din acelaşi material ca şi fulgarinul.

— Nas, gură, frunte? a cerut Dan.

— Nu ştiu... zău, nu ştiu. Nu-mi amintesc. şi pace.

— Dacă aţi mai vedea-o, credeţi că aţi putea s-o recunoaşteţi? am zis.

După cum a aprobat cu capul, simultan cu înălţarea umerilor spre urechi, am ştiut că rezultatul unei eventuale confruntări ar fi, îri cazul cel mai fericit, la fel de cert ca şi o prognoză meteorologică.

— Era înaltă? aperseverat colaboratorul meu.

— Da... Cam cît mine.

— Corpolentă, slabă? am insistat.

— Aş spune mai mult slabă.

— Aţi putea preciza ziua cînd a fost la dumneavoastră?

— A fost de două ori. O dată miercuri, cînd l-a adus, şi a doua zi, joi, cînd a venit să-l ia.

— Ce-aţi discutat cu ea?

— Păi ce să discut?... Miercuri, cînd a venit cu toporul, a insistat să i-1 ascut pe loc. I-am spus că am angajate şi alte lucrări pentru ziua respectivă şi nu-mi pot încurca clienţii... Ştiţi, unui Declesis pe unde-i iese vorba-i iese şi sufletul...

— Şi joi? am întrebat repede-, pentru a-1 împiedica să-l concureze pe strămoşul său Cicero.

— Joi, pe la ora zece, a venit şi l-a luat.

Cu toate tentativele mele şi ale lui Dan, n-am mai putut scoate nimic de la el.

*

* *

— Du-ne undeva să mîncăm, Vartunian – am zis, după ce ne-am aşezat pe bancheta din spate a maşinii.

— Avem un portret vorbit a-ntîia! a constatat Dan, cu amărăciune. Trei oameni în toată firea dau nas în nas cu ea şi nu sînt în stare s-o descrie!

Avea dreptate. Tot ce ştiam despre complicea criminalilor era că este, probabil, şatenă sau brunetă şi avea înălţimea de circa un metru şi şaizeci. Chiar dacă adăugăm şi faptul că obişnuia să poarte un fiş negru, tot nu se întruneau elementele pentru declanşarea unei urmăriri pe bază de semnalmente.

Am început să mă gîndesc, fără prea mult entuziasm, la friptura care mă aştepta. Deşi nu mîncasem nimic toată ziua, mă simţeam prea coclit pentru a avea chef să mă înfrupt. Dar trebuia s-o fac. De trei zile mă hrăneam numai ca să nu zic că n-am făcut-o.

Capitolul XVI

CRISTINA DAMIAN ARE CEVA DE ADĂUGAT

Era vineri dimineaţă şi, în pofida faptului că făcusem tot ce poate să facă un om de meseria mea, trebuia să constat că mă aflam ca la începutul anchetei. Cele patru-cinci persoane care aveau acces la locuinţa victimelor, deci singurele în stare să comită abominabila fărădelege, erau în afara bănuielilor...

Urcînd scara spre biroul meu, mi-am spus că, în ciuda aparenţelor, tot una dintre persoanele care frecventau locuinţa victimelor trebuie să fie impli – cată în agresiune. Doar constatările indicau fără echivocuri că bandiţii cunoşteau foarte bine locuinţa victimelor şi obiceiurile acestora. Cînd am deschis uşa, eram decis să trec imediat la o reexaminare a alibiurilor prezentate de persoanele din anturajul victimelor. N-am mai avut însă cînd să-mi materializez intenţia. Cum am intrat în birou, Dan m-a şi luat în primire:

— Şefu', acum cîteva minute a sunat doamna Damian. Şi-a exprimat dorinţa de a te vedea.

— În ce problemă?

— N-a precizat. Iar eu, fiind un tip cu mult mai discret decît discreţia personificată, n-am intrat pe fir.

— Dă-mi numărul ei de telefon – am zis, punînd mînă pe aparat.

După ce-am ţinut receptorul la ureche cîteva minute, l-am repus în furcă. N-avea ton.

— Hai s-o vizităm! am propus.

— Cam presupun eu cu ce rimează apelul ei – a spus, extrăgîndu-se dindărătul biroului său.

— Cu ce?

— Cu o reclamaţie privind dispariţia misterioasă a unui domn logodnic.

Am pornit spre uşă zîmbind. Ar fi fost amuzam ca Dan să aibă dreptate. Doar eu îi pusesem pe goană

„logodnicul”.

*

* *

— Ştiţi – a început secretara liceului, după ce ne-am instalat pe scaunele oferite –, m-am tot gîndit la întrebarea dumneavoastră cu privire la răceala Marietei...

N-am lăsat să mi se vadă deziluzia şi am rugat-o să continuie. Dacă ieri considerasem interesant subiectul, deoarece legam de el posibilitatea vizitării victimelor de către un medic, astăzi, după verificările întreprinse de Dan în această direcţie, mă lăsa indiferent. Nu vedeam cu ce m-ar putea ajuta să ştiu cu precizie dacă una dintre victime fusese răcită ori ba cînd s-au comis omuciderile.

— ... Cred că undeva s^a produs o. confuzie. Ori Iiie Porumbaru n-a reţinut bine ce i-a spus la telefon mama Marietei, ori aceasta s-a exprimat greşit.

— Adică? am zis pentru a o încuraja, deşi eu aveam mai multă nevoie decît ea de o astfel de stimulare.

— Cred că era vorba de masaj, nu de frecţie, cum a reţinut Ilie.

— Vedeţi vreo diferenţă esenţială între aceste două noţiuni – am zis, strîngînd picioarele sub scaun pentru a mă ridica.

— Nu eu trebuie să apreciez deosebirea, ci dumneavoastră! replică ea pe un ton înţepat. Eu, în calitate de martor, sînt obligată să spun tot ce ştiu. In

ÎŞI

11 – Surprizele căpitanului Apostole$cu rest, dacă este ori nu interesant ceea ce vă spun, e -treaba dumneavoastră! — La început m-a surprins iritarea ei, apoi am înţeles. Dispariţia logodnicului însumată cu dezinteresul pe care, fără voia mea, îl exteriorizasem, îi explica pe deplin supărarea.

— Doamnă Damian – am spus, clipind cu un aer de autentică timiditate –, vă mărturisesc că nu văd cu ce ne poate afecta făptui că prietena dumneavoastră îşi făcea un masaj sau o frecţie. Vă rog să fiţi mai explicită.

— Nu mi-aţi cerut dumneavoastră să vă precizez ţoale persoanele care intrau în casa Marietei?

— Aţi omis pe cineva? am tresărit.

— Asta şi încerc să vă spun. Cînd, urmare a discuţiei ce am avut ieri, am început să mă întreb ce i-o fi venit Marietei, aşa tam-nisam, să-şi facă o frecţie, mi-am spus că ar fi fost mai plauzibil un masaj…

— De ce? am zorit-o, cu curiozitatea aţîţată.

— Pentru că Marieta mi-aspus mai de mult că are o femeie care-i face masaje…

— Cînd v-a vorbit de maseză? De mult? m-am ambalat eu.

— Cu vreo şase luni în urmă.

— In ce împrejurări?

— Am întrebat-o ce face în după amiaza acelei zile şi mi-a spus, printre altele, că trebuie să-i vină maseza acasă. Intrebînd-o dacă e pricepută, mi-a răspuns afirmativ. Nu ştiu ce mi-a venit atunci, pentru că eu n-am nevoie de masaje – a zis, privindu-şi admirativ bustul –, dar m-am trezit rugînd-o să mi-o recomande şi mie…

— Oum arată? a intervenit Dan grăbit.

— N-ani văzut-o niciodată la faţă. Marieta mi-a spus in ziua următoare că maseza a respins cererea mea, deoarece avea prea multe cliente pentru a se putea ocupa şi de mine. A rămas să mai discutăm această problemă, dar am uitat. Probabil şi datorită faptului că, efectiv, n-aveam nevoie de serviciile ei – a spus, măsurîndu-şi din nou corpul cu încîntare.

Nu ştiu cum se face, dar picioarele nu mi se mai aflau

strînse sub scaun, ci destinse pe sub masă. N-am mai simţit dorinţa de a mă evacua repede din secretariat. Trebuia să recunosc că precizarea interlocutoarei mele reuşise să mă facă ţăndări. Nici nu se putea altfel! Aveam senzaţia că mi s-a luat o pînză de pe ochi. Printr-o străfulgerare, am revăzut-o pe Marieta Stanciu în pat. aşa cum o descoperisem. Numai prezenţa unei maseze ar fi putut explica poziţia, şi îmbrăcămintea sumară în care se afla victima. Iar eu, sărman ageamiu, îmi lăsasem imaginaţia să zburde aiurea.

— Doamnă Damian, apreciez relatarea dumneavoastră despre maseză ca deosebit de importantă. Vă rog să încercaţi să vă reamintiţi tot ce vi s-a povestit despre această femeie – am rugat-o.

— Marieta mi-a spus că a cunoscut-o ia mare, cu vreo doi ani în urmă, şi este foarte mulţumită de iscusinţa şi destoinicia ei, calităţi care ar fi explicat şi clientela ei aleasă pe sprinceană.

— V-a spus cum arată sau pe unde locuieşte? a insistat Dan.

A răspuns negativ.

*

sjc *

— Maseza a reprezentat’ capul de pod al bandei. Cu ajutorul ei criminalii s-au’ strecurat în locuinţă pe nesimţite. Poziţiile în care au fost găsite victimele nu lasă nici un dubiu că agresiunea s-a produs prin surprindere. După ce-o identificăm, arestarea complicilor ei se va face în doi timpi şi trei mişcări! se entuziasmă Dan, în timp ce Vartunian ne ducea spre adresa ce-i indicasem.

Am aprobat. Spre deosebire de persoanele bănuite pînă atunci, maseza, prin profesia şi relaţiile ei cu victimele, satisfăcea în mod simultan toate elementele primordiale

ale afacerii.

Cînd maşina a oprit în faţa casei, am coborît şi am intrat în curte, fără a mai ţine seama de tăbliţa care anunţa prezenţa unui cîine rău.

Anica Traian se afla lingă verandă şi spălă rufe într-o albie. I-am dat bună ziua şi am intrat în subiect.

— Am aflat că la doamna Stanciu venea şi o maseză. Ce ştiţi despre ea?

— Oh! Cum Dumnezeu am uitat de ea?!... îmi pare rău...:.

— Nu-i nimic, se mai întîmplă. Vă rog să • ne spuneţi cum arată? am întrerupt-o, dornic să aflu dacă semnalmentele furnizate de ceilalţi martori i se potrivesc.

— Nu ştiu. N-am văzut-o niciodată... Ştiţi, eu plecam • întotdeauna la ora trei, iar ea venea spre seară... aşa că n-am întîlnit-o niciodată.

— Atunci de unde ştiţi de existenţa ei?

— Le-am auzit pe doamne vorbind între ele...

— Ce spuneau?

— Că-i o femeie pricepută şi foarte de treabă.

/ – .

Doamna Panaitescu mi-a spus că fata ei a fost într-o zi acasă la maseză şi a rămas impresionată de curăţenia în care trăieşte.

— Pe unde locuieşte?

— Asta nu mDa spus.

— V-a spus care-i situaţia ei civilă? E căsătorită, are copii?.

— Da, e căsătorită şi pare-mi-se. că doamna Panaitescu mi-a zis că are şi un copil... da' nu-s sigură.

— Aţi reţinut numele ei?

— Nu.

— Vă mai amintiţi şi alte amănunte rezultate din

discuţiile despre maseză?

— Nu... Adică, ba da! Doamna Stanciu spunea că mai-nainte de-a se ţine de masaje, fusese negustorească.

— Ce fel de „negustoreîsă“? Ce comerţ făcea?

— Asta nu ştiu, că nu-mi amintesc să fi zis...

— Cam ce vîrstă putea să aibă?

— Doamna Panaitescu zicea că-i o femeie tînără.

— Venea des să facă masaje?

— O dată pe săptămînă, joia, spre seară.

Cum nu mai aveam ce scoate de la ea, am rostit formula clasică: „Dacă vă mai amintiţi ceva, vă rugăm să ne anunţaţi14.

*

Cînd am ajuns în faţa apartamentului 23, am sunat.

— Pe cine căutaţi? s-a interesat o fetişcană de vreo douăzeci de ani, cu părul blond, revărsat ca o cascadă peste un pulovăr negru, şi ochii mări, albaştri.

— Pe domnul Stanciu, dacă este acasă – am zis, admirîndu-i ovalul perfect al feţei şi năsucul atît de săltat în vînt, incit aveam impresia că mă fotografiază cu narinele.

— E acasă. Vă rog să aşteptaţi cîteva clipe – a spus cu o voce melodioasă şi a zîmbit, peste umerii mei, către -Dan.

Ne-a invitat să intrăm ’ în holul pe care-1 cunoşteam de la prima noastră vizită şi ne-a arătat fotoliile de lingă perete. Cînd ne-a întors spatele şi a pornit spre una din uşi, i-am admirat pantalonii. Erau albi şi atît de strînşi, incit nu trebuia să-ţi forţezi imaginaţia pentru a-ţi da seama că are un corp a la Raquel Welch. Cu toate că şi în biblie scrie că nu-i frumos să-ţi pizmuieşti aproapele, recunosc că am fost gelos pentru surîsul ce i-1 oferise lui Dan.

— Unchiule, te caută doi domni! i-am auzit vocea –

melodioasă, după ce a tras uşa după ea.

— Dacă ştiam că dau peste o astfel de minunăţie, veneam singur! i-am şoptit lui Dan.

— Şi eu... Chiar în afara serviciului! m-a asigurat, făcîndu-mi amuzat cu ochiul.

Cîteva clipe mai tîrziu, îşi făcu apariţia şi cel căutat. Era îmbrăcat într-un halat de casă şi învîrtea în mîini o pereche de ochelari.

— Ceva noutăţi? a zis, pe cînd ne strîngeam mîinile.

— Aproximativ.

— Dar de ce nu luaţi loc?

— Vă mulţumim pentru amabilitate, dar n-avem timp. Dealtfel, am venit numai penru o singură întrebare. Aveţi cunoştinţă de faptul că doamna Stanciu primea acasă o masează?

— Da.

— Aţi văzut-o cum arată? am întrebat plin de speranţă.

— Nu, niciodată. Marieta a angajat-o după plecarea mea de acolo.

— Ce v-a povestit fosta dumneavoastră soţie despre ea?

— Aveţi impresia că este implicată în... în ce s-a întîmplat? m-a întrebat, probabil intrigat de insistenţa mea.

— Nu excludem această posibilitate.

— Înţeleg. Doriţi s-o găsiţi, dar, din păcate, eu nu vă pot ajuta... Habar n-am cine-i această femeie.

— Nu-i nimic. O găsim noi oricum – mi-am ascuns eu nemulţumirea. Ceea ce vă cerem este să ne ajutaţi s-o depistăm.

— Vă stau la dispoziţie, dar nu văd cum vă pot fi de folos...

— Simplu. încercaţi să ne redaţi tot ce aţi discutat cu Marieta Stanciu despre maseza ei.

— Mi-a spus că este foarte mulţumită de ea... Că îi plăteşte douăzeci şi cinci de lei de şedinţă... Şedinţele au loc în fiecare joi la ora şase după amiază... Cam asta e tot ce am reţinut.

Am apreciat că reţinuse prea puţin şi am început să-l ajut.

— V-a povestit despre vizita pe care a făcut-o la locuinţa masezei?

— Nu! Nu mi-a spus nimic despre aşa ceva...

— V-a spus cum se numeşte?.

— Nu-mi amintesc.

— Nu a citat numele vreuneia din clientele masezei?

— S-ar putea, dar nvi-mi amintesc. Tot ceea ce reţin este că avea multe cliente printre actriţe, pare-mi-se de la „Savoy“.

I-am mulţumit şi am pornit spre ieşire.’

Capitolul XVII ÎNCEPEM SA TATONĂM

Maşina trecu prin intersecţia bulevardului Magheru, rulă prin faţa Universităţii, viră la dreapta pe strada Academiei şi strecurîndu-se la stingă, printr-un pasaj, opri în faţa teatrului Comedia.

După ce-am coborît, am traversat Calea Victoriei şi ne-am îndreptat spre sala Savoy. Cîteva minute mai tîrziu ne aflam în biroul directorului teatrului.

— Aţi nimerit şi bine şi rău – ne comunică el, cînd am explicatce dorim. Bine, pentru că în cel mult cinci minute se termină repetiţia şi rău deoarece astăzi, avînd numai o repetiţie parţială, sînt prezente numai o parte din actriţe.

— Nu-i nimic. Ne vom rezuma numai cu cele prezente, iar la nevoie o să vă mai facem o vizită.

O jumătate de oră mai tîrziu făceam calea întoarsă spre pasajul Comedia. Intrucît o parte din actriţele chestionate utilizau, cîte două trei, serviciile aceleiaşi maseze,

audierea se soldase numai cu patru adrese.

— Dane, dă-i lui Vartunian adresa cea mai apropiată – am zis, cînd m-am lăsat pe pernele moi ale maşinii.

A citit o adresă din notes, apoi, strîmbînd din nas, s-a întors către mine:

— Am impresia că ne pierdem timpul. Semnalmentele femeii pe care o căutăm sînt atît de vagi, încît chiar dacă o să ajungă în faţa noastră, tot n-o să ne dăm seama că'am nimerit-o! Adaugă la asta şi faptul că n-am discutat decît cu o parte a actriţelor de la Teatrul de revistă şi salata-i gata.

— Deşi nu vreau să te indispun, trebuie să-ţi spun că nici indicaţia domnului Stanciu, referitoare la faptul că maseza „noastră14 ar număra printre clientele ei actriţe de la Savoy, nu trebuie considerată ca riguros exactă. In aceste condiţiuni, de totală relativitate, noi trebuie totuşi să ajungem la suspectă. Iar pentru a satisface acest deziderat, n-avem altă cale decît aceea a extinderii ariei de investigaţii,

— Cum?

— Simplu. Plecînd de la ideea că membrii aceleiaşi bresle se pot cunoaşte între ei, pe măsură ce vom audia masezele a căror adrese le avem, le vom ruga să ne furnizeze indicaţii despre alte colege de meserie. Şi aşa mai departe...

— Asta înseamnă cănumărul acestora -va creşte în progresie geometrică, iar noi, rămînînd la acelaşi numitor, vom intra în criză de timp.

— In cazul în oare temerea ta se va adeveri, o să facem apel la sprijinul colegilor noştri. Intrucît n-avem altă alternativă, trebuie să considerăm că aceasta este cea mai bună cale pentru a ajunge la suspectă.

— Deci trebuie să ne aşteptăm la o alergătură

cîinească. Iar eficienţa... Să nu mai discutăm! a oftat cu năduf.

— Am omis o pistă mai bună?

Nu mi-a mai răspuns.

*

* +

Maşina a părăsit şoseaua Mihai Bravu şi a virat la dreapta, pe o stradă desfundată şi plină cu resturi de materiale de construcţii. Strada Ilarie Chendi era aproape desfiinţată de blocurile cu zece etaje care o brăzdau.

Am coborît în faţa. unei case gen vagon, numai cu parter. Cîndva trebuie să fi fost foarte arătoasă, acum însă, stînd înghesuită de uriaşele blocuri ce o împresurau, se armoniza cu mediul la fel de bine ca şi un căţel pechinez rătăcit printre picioarele unei turme de elefanţi, gata să fie strivit.

După ce am sunat, uşa a fost deschisă chiar de persoana căutată. Era de statură potrivită, subţirică, cu părul şaten şi ochii adăpostiţi îndărătul unei perechi de ochelari cu lentile bifocale.

I-ăm povestit care ne este meseria şi ne-a condus, printr-un culoar întunecos, într-o cameră cu fereastra la stradă.

— Cu ce vă pot fi de folos? ne-a zîmbit, după ce am luat loc pe scaunele oferite într-o sufragerie de culoarea şobolanului. Iniţial, cînd ieşise din fabrică, cred că fusese neagră.

Remarcînd modul prudent în care i-am luat în considerare invitaţia, a continuat:

— Vă rog să mă scuzaţi pentru praful care domneşte la mine în casă, dar, vă mărturisesc, nu mai pridídesc să-l şterg. Datorită construcţiilor din jur, acum îl curăţ şi peste jumătate de oră e ca la-nceput. —>

— Aşa este întotdeauna în preajma unui şantier – am zis, admiţînd că ar putea să aibă dreptate, apoi simulînd că sînt foarte stînjenit, m-am pornit cu timiditate. Stimată doamnă, am venit la dumneavoastră într-o problemă foarte penibilă... Nici nu ştiu cum să încep... Ştiţi, este vorba de o reclamaţie făcută împotriva dumneavoastră...

Femeia, de unde la începutul tiradei îmi zîmbea încurajator, a sfîrşit prin a mă privi contrariată.

— S-a depus împotriva dumneavoastră o plîngere... Se susţine că aţi fi sustras un obiect de valoare... — m-am decis eu, bineînţeles foarte ruşinat de îndrăzneala mea.

— Ce vreţi să spuneţi?... Nu înţeleg! Cine şi-a permis să mă reclame că-s hoaţă?! a strigat, abandonîndu-şi scaunul cu o energie superioară celei utilizate de rachetele Saturn cînd îşi părăsesc rampele de lansare.

— O clientă de-a dumneavoastră... — am ezitat, necutezînd să-mi ridic ochii de pe covor!

— O clientă de-a mea?! Care-i aia, domnule?! a întrebat bătăioasă.

Mi-am ridicat cu sfială privirea spre ea şi, dintr-o bucată, am’ spus:

— Doamna Maneta Stanciu.

— Marieta Stanciu?!’... Asta cine o mai fi? E prima oară cînd aud acest nume! Cum i s-a năzărit unei necunoscute să mă acuze de necinste? a vrut să ştie, călătorindu-şi mirată privirea de la mine la Dan.

— Este vorba de doamna Stanciu, care loouieşte pe strada General Demostene! a intervenit colaboratorul meu, probabil mai puţin convins decît mine de sinceritatea interlocutoarei.

— Repet. Habar n-am despre cine vorbiţi. Ba mai mult, pînă la venirea dumneavoastră, nici n-am ştiut că în Bucureşti există o stradă Demostene. Probabil că trebuie

să fie o confuzie – a zis. zîmbindu-ne cu toleranţă.

— La asta mă gîndesc şi eu, doamnă – am admis. Mai există prin apropiere vreo persoană care face masaje?

N-avea cunoştinţă de o astfel de prezenţă prin apropiere. Am insistat totuşi să-mi vorbească de cele pe care le ştia. Astfel, am obţinut trei adrese.

— Purtaţi în permanenţă ochelari? am întrebat, cu un ton ce trebuia să-i spună că problema pentru care venisem era lămurită.

— Da, n-am încotro... Am vederea slabă din copilărie – a spus, "făcînd un gest de resemnare.

— Dacă nu sînt indiscret, ce dioptrii au bifocalii dumneavoastră?

— Plus trei şi jumătate jos şi minus doi şi un sfert sus. Da' de unde această curiozitate? Aha! înţeleg. Vă gîndiţi că nu i-ar strica o pereche de ochelari ca 'ai mei şi doamnei care m-a reclamat – a glumit ea.

Am rîs şi eu şi, cu bucurie, am abandonat scaunul prăfuit.

La plecare, făcînd apel la ceea mai cucernică şi autentică pocăinţă din inventarul meu, i-am cerut scuze pentru bănuiala-mi nejustificată.

M-a asigurat că nu poate fi supărată pe nişte oameni atît de simpatici ca noi. Greşeala aparţinînd în întregime aiuritei care ne-a trimis.

*

* *

— Ne ocupăm de adresele noi? a zis Dan, cînd am trîntit protierele maşinii.

— Numai după ce le epuizăm pe cele primite la Savoy.

Dan a spus lui Vartunian care-i următoarea destinaţie apoi s-a întors spre mine.

— Şefu' nu ne-am pripit? Înălţimea şi culoarea părului

cam aduceau cu ceea ce căutăm.

— Cu defecţiunea ei de vedere, fără ochelari n-ar fi putut să se aventureze noaptea în curtea victimelor sau să discute ou tocilarul.

— Şi dacă i-a purtat, dar n-au fost remarcaţi de martori?

— În nici un caz? S-a dovedit că singurul element reţinut, cu certitudine, de un martor sînt ochelarii subiectului. în rest, totul se limitează la nişte aproximaţii... foarte aproximative.

Curînd, maşina a oprit în faţa unui imobil cu şase etaje, pe strada Vatra Luminoasă.

Persoana căutată locuia la etajul trei. Cînd ne-am oprit în faţa apartamentului ei, am sunat. Femeia care ne-a deschis era atît de voinică, incit concura cu succes dimensiunile uşii căreia îi luase locul. Era încinsă ou un şorţ de bucătărie şi mîinile, groase ca nişte parizeri, erau mînjite pînă la coate cu cocă. Avea în jur de cincizeci de ani. Intrucît genele şi sprîncenele se confundau cu tenul, am dedus că era o blondă veritabilă.

La întrebarea mea, mi-a spus, cu un accent german, că ea este persoana de oare mă interesam.

Ne-a poftit în casă, dar am refuzat. Eram edificaţi. I-am povestit că sîntem emisarii unei cooperative oare ar dori să înfiinţeze o unitate specializată în masaje. Mi-a mulţumit pentru grija şi iniţiativa conducerii cooperativei noastre, dar combinaţia n-o tenta, deoarece are clientele ei. Am rugat-o să-mi furnizeze adresele colegelor ei de meserie, pentru eventualitatea în care acestea ar fi ispitite de propunerea noastră. Povestindu-mi că este orădeancă şi s-a mutat în Capitală numai de două luni, m-a asigurat că n-a reuşit pînă în prezent să facă cunoştinţă cu suratele din cetatea lui Bucur.

*

* *

Următoarea vizită am făcut-o intr-un bloc de pe bulevardul Ilie Pintilie. N-a trebuit să zăbovim prea mult, deoarece n-a răspuns nimeni la prelungitele apeluri ale soneriei.

— Ce facem Şefu'? s-a interesat Dan, săltîndu-şi dispozitivul olfactiv în vînt şi adulmecînd cu semnifioaţie mirosul plăcut de mîncare ce emana pe sub uşile apartamentelor din jurul nostru.

Am tăcut şi am mai acţionat o dată soneria.

— Dealtfel, e ora două – m-a anunţat el, simulînd indiferenţa unui orologiu vorbitor.

— Mergem la adresa următoare şi apoi revenim – am zis, luînd-o înainte, spre lift.

Nu pot să spun că mirosul de mîncare, din care nu lipseau cel de sarmale şi prăjituri, mă lăsaseră indiferent, dar m-am făcut că n-o remarc. Decît să mănînc la botul calului, obsedat de teama că un criminal îşi poate face de cap în acel moment, mai bine îmi amîn plăcerea după ce-l harponez. Nu de alta, dar satisfacţia datoriei împlinite, după cum am mai avut posibilitatea să constat, sporeşte gustul bucatelor.

*

* *

Am traversat piaţa Victoriei, prin faţa clădirii Consiliului de Miniştri, virînd la dreapta, spre bulevardul 1 Mai. După cîteva sute de metri Vartunian a semnalizat viraj la stingă, a rulat cîţiva zeci de metri şi a întors din nou la stînga.

— Asta-i strada Maria Hagi Moscu, tovarăşe căpitan – a spus el, reducînd viteza. La ce număr opresc?

— Actriţa care ne-a dat adresa spunea că nu-şi

aminteşte bine dacă e 5 sau 15… — a ezitat Dan.

— Începem cu numărul cel mic – am decis eu, privind strada pe care rulam. Era asfaltată, liniştită şi casele nu depăşeau înălţimea unui etaj.

Fiind o stradă scurtă, după aproximativ cincizeci de metri ne şi aflam în faţa numărului indicat.

Cînd am coborît din maşină, am constatat, nemulţumiţi, că ni s-a oferit posibilitatea să admirăm faţada fabricii de instrumente muzicale „Doina”.

I-am făcut semn lui Vartuni’an să vină după noi au ralenti şi am plecat ou Dan să căutăm cel de-al doilea număr.

Cinci case mai departe, am văzut bucata din tablă emailată care indica numărul 15. Stătea prinsă pe un gard, din zid, care avea înălţimea unui om de statură mijlocie. Era prevăzut cu trei creneluri, ca nişte ferestre mici, şi o uşă îngustă, care reprezenta poarta. Atît ferestrele cît şi poarta erau confecţionate dintr-o combinaţie de scîndurele care împiedicau accesul privirii în dosul gardului.

Am văzut butonul soneriei şi l-am presat.

— Da, imediat. Vin acu’… — s-a auzit o voce feminină, tocmai cînd începusem să cred că ghinionul de la adresa precedentă a devenit molipsitor.

S-ă auzit zgomot de paşi precipitaţi, apoi a urmat cel produs de tragerea unui zăvor. Cînd s-a deschis, în cadrul porţii se afla o femeie, pînă în patruzeci de ani, cu părul roşu deschis şi îmbrăcată într-un capod de casă.

— Pe cine căutaţi? a întrebat, privindu-ne mirată.

— Am vrea să discutăm cu doamna Silvia Tomescu – am zis, observîndu-i figura prelungă, cu trăsături comune, şi ochii mici, negri.

— Eu sînt – a confirmat, uitîndu-se întrebătoare.

Apelînd din nou la una din schemele mele, am ezitat un

moment, m-am uitat temător în susul şi josul străzii, apoi, arătîndu-mă satisfăcut că nu ne vede nimeni, am spus pe un ton confidenţial:

— Doamnă, am fost sesizaţi că practicaţi meseria de maseză fără să posedaţi autorizaţia de liberă profesare. E adevărat?

Mai întîi m-a privit speriată, apoi i-am citit pe faţă intenţia de a protesta. Dar nu i-am dat răgaz.

— Avem probe suficiente că aşa stau lucrurile. Decît să negaţi, poate că ar fi mai bine să ne înţelegem – i-am propus, clipind cu complicitate.

Dan mi-a povestit ulterior, că mi-am jucat atît de bine rolul, incit chiar şi maestrul Toma Caragiu ar fi avut motive să-mi invidieze arta interpretativă. Ba, depăşindu-şi necazul, să mă roage să-l învăţ şi pe el cum să transpună pe scenă un personaj tipic de şperţar. Ţinînd seama de ce a urmat, fără a mă înfumura, am considerat că Dan n-a exagerat în elogioasa sa apreciere.

Femeia din faţa mea, pricepîndu-mi „bunele intenţii*4, în loc să protesteze, ne-a poftit să intrăm. Am cedat ispitei şi i-am făcut pe plac.

La vreo opt metri de redutabilul gard se afla o vilă mică, numai parter, acoperită cu ţiglă roşie.

In timp ce Dan închidea poarta şi-i trăgea zăvorul, am pornit s-o însoţesc pe gazda noastră. Toată curtea era asfaltată şi am mers pînă la o uşă boltită şi ferecată cu garnituri din fier, care imita stilul medieval. Pentru completarea impresiei, un lampadar din fier forjat stătea, agăţat de o consolă, deasupra uşii.

Ne-am strecurat prin uşa „medievală11 şi am păşit

17; i2 – Surprizele căpitanului Apostolescu intr-un hol micuţ, luminat indirect prin două glasvanduri laterale. In peretele din faţă erau practicate două uşi.

— Acum vă rog să-mi spuneţi despre ce-i vorba – a început ea, după ce ne-am aşezat pe scaunele unei garnituri populare de mobilă de sufragerie.

— Aşa cum vă spuneam, doamnă, am primit* o sesizare, în urmă cu două săptămîni, prin care ni se aducea la cunoştinţă că practicaţi profesia de maseză fără autorizaţie... Deşi nu-i un lucru prea grav, totuşi, din punct de vedere financiar, dumneavoastră frustraţi statul de un impozit ce i se cuvine. Cu toate că impozitul este mic, în cazul în ca re se constată practicarea ilicită a unei meserii, se pot aplica amenzi mari.

— Şi ce este de făcut? a vrut să ştie, cîntărindu-mă din ochi; probabil pentru a putea stabili cit mai corect nivelul exigenţelor mele.

— In mod normal, ar trebui să încheiem un proces-verbal de constatare...., dar sîntem oameni. Nu-i păcat să plătiţi statului o amendă de trei-patru mii de lei? am exagerat cu un aer detaşat.

— Atît de mult? a exclamat speriată.

— Ei, dar nu vă faceţi griji... Doar nu vă las eu aşa... — am asigurat-o de bunele-mi intenţii. O să vă duceţi să vă scoateţi autorizaţia, de liberă practicare a profesiei, care după cum vă spuneam, costă o nimica toată. In ceea ce priveşte amenda, atît timp cit nu închei procesul-verbal de constatare, nu se poate aplica. Este? am luat-o drept martoră. Ce, n-ar fi păcat să năpăstuim o femeie care trăieşte în mod onest din munca ei? l-am consultat şi pe colaboratorul meu.

Dan, care nu pricepuse nimic din basmul ce i-1 depănam amfitrioanei, mă privea de parcă aş fi fost primul ambasador al planetei Marte trimis să-şi prezinte scrisorile de acreditare pe Terra. A fost totuşi suficient de isteţ pentru a se abţine să mă întrebe dacă am suferit în

copilărie de meningită. Deşi uluit, a avut destulă prezenţă de spirit pentru a-şi da acordul, printr-o înclinare a capului.

Cînd mi-am întors privirea spre femeie, se uita întrebător la mine. Am făcut un gest de încurajare. S-a ridicat imediat de la masă şi a pornit spre servanta din spatele ei. A deschis o uşă, a tras un sertar şi a revenit cu o poşetă.

— In orice caz, vă rog să vă duceţi chiar azi la Secţia financiară după autorizaţie, altfel ne băgaţi şi pe noi în bucluc... Sînt sigur că doamna care v-a reclamat va reveni din nou... Şi dacă situaţia dumneavoastră nu-i reglementată, vă daţi seama ce neplăceri ne aşteaptă pe toţi? am turui:, făcînd-o pe îngrijoratul, în timp ce ea, moşmondind prin poşetă, scotea două-trei bancnote împăturite de o sută de lei şi le punea în faţa mea, pe masă.

Cu fineţea proprie şperţarului, am tras cu eleganţă banii mai aproape şi i-arn acoperit, discret, cu palmele aşezate una peste cealaltă.

Aveam nevoie de ajutorul lui Dan şi l-am privit, înlocuise o parte însemnată a uimirii, cu nişte doze substanţiale de revoltă şi dezgust. Apoi, întîlnindu-mi ochii, şi-a descreţit brusc fruntea.

— Cum e oare posibil, domnule inspector, să existe pe lume oameni atît de răi? Ce i-o fi venit să denunţe o femeie aşa de cumsecade? m-a consultat el, dovedind că, în sfîrşit, îmi pricepuse stratagema.

— Răutatea... Invidia... Ori poate amîndouă. Cine poate şti? am spus, dezaprobator.

— Vă rog să-mi spuneţi cine m-a reclamat? s-a amorsat ea.

— A, nu! Asta nu se poate! Ştiţi... secretul profesional

ne obligă să... — am încercat să rezist.

— De ce nu vreţi să mă ajutaţi pînă la capăt? a insistat ea.

— Aş vrea, doamnă, dar n-avem voie! Pot să vă spun numai că este o clientă a dumneavoastră... Cum se zice: „fereşte-mă Doamne de prieteni...“ – am zis, pentru a mai turna o porţie de gaz pe foc.

— Cu atît mai mult vă rog să-mi spuneţi cine este? s-a încins ea, întinzîndu-şi mîinile peste masă şi aşezîndu-le peste ale mele. Avea palmele transpirate.

Dan, ca de obicei suflet caritabil, s-a revoltat:

— Domnule inspector, eu cred că doamna are dreptate. De ce să n-o ajutăm să-şi cunoască duşmanii? Pentru ce să-i ascundem identitatea intrigantei?

— Eu ştiu?... Poate că ai dreptate... — m-am lăsat eu convins, poţi să-l spui!

Dan, parcă temîndu-se să nu mă răzgîndesc, şi-a scos repede notesul din buzunar şi a început să-l răsfoiască. Cînd a ajuns la ultima filă, o porni iar de la început, răsturnînd, de astă dată foarte tacticos, pagină după pagină. Ajungînd din nou spre sfîrşitul carnetului şi apreciind că nerăbdarea masezei a atins cota dorită, se opri, puse degetul pe partea de jos a unei file oarecare şi declară victorios:

— Bravo, am găsit! şi, ridicînd ochii spre gazdă, se interesă îngrijorat. Da’ ne promiteţi că nu veţi apune de unde aţi aflat numele reclamantei? a mai ezitat el o dată.

— Vă’promit! a zis, aţîţată la maximum.

— Marieta Stanciu.

I-am urmărit cu atenţie reacţia. Mai întîi i s-au zbătut pupilele, apoi a început o schimbare succesivă a culorilor feţei; de la măsliniu, la roşiu-aprins’ şi s-a stabilizat la un galben palid.

— Canaliile! a şuierat printre dinţi. Şi dacă aţi şti cum m-am purtat cu ele...

Oftatul de uşurare scăpat de Dan i-a curmat fraza. Mirată, şi-a plimbat privirea de la Dan la mine încercînd să realizeze schimbarea de atitudine survenită. Probabil că n-a sesizat decît dispariţia aerului nostru de complicitate. Ni-1 impusesem prea mult, pentru a nu simţi nevoia să-l abandonăm.

Capitolul XVIII SILVIA TOMESCU

— De cînd o cunoaşteţi pe Marieta Stanciu? am zis, trăgîndu-mi mîinile de sub palmele ei, care căzură peste banii ce-mi oferise.

— De aproape doi ani, şi, zău, nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea ei... — răspunse, în timp ce ochii' ei, îngustîndu-se ca două lamele, mă cercetau cu înfrigurare.

— Li făceaţi masaje?

— Da, da' ou numai atît, sîntem chiar prietene. De aceea mă şi surprinde denunţul ei.

— De cînd n-aţi mai văzut-o?

— Nu înţeleg! Ce legătură poate avea amiciţia mea cu „aranjamentul41 nostru? a protestat, probababil cu intenţia de a sonda cauza schimbării atitudinii noastre.

— Cînd aţi văzut-o ultima oară pe Marieta Stanciu? am repetat, fără s-o aud.

— Nu văd rostul acestei întrebări! a spus, ridicînd tonul, enervată. Şi apoi eu am multă treabă... Vă rog să mă scuzaţi... — ne concedie, retrăgîndu-şi mîna şi abandonînd în faţa mea sutele ce trebuiau să-mi cumpere bunăvoinţa.

— Luaţi-vă banii! Sîntem ofiţeri de miliţie! am anunţat-o, întinzîndu-i peste masă legitimaţia.

În timp ce mă privea surprinsă, îşi muşca buzele subţiri, iar paloarea feţei făcea oale întoarsă spre roşu aprins.

— Şi ce doriţi de la mine? a zis cu vocea gîtuită, pe cînd, cu un gest rapid, a retras banii din faţa mea şi i-a vîrît în decolteul capotului.

Manevra ei nu m-a indispus. Am înţeles-o şi am aprobat-o pe deplin. Cine îşi putea dori o punere sub acuzaţie pentru tentativa de. mituire a doi ofiţeri de miliţie? Un „fle-ae“ de pe urma căruia te poţi alege potcovit ou o pedeapsă de pînă la cinci ani închisoare.

— Cînd aţi văzut-o ultima oară pe Marieta Stanciu? am repetat.

— Acum vreo lună de zile.

— In ultima lună n-aţi mai fost la dînsa? a întrebat Dan, pregătindu-şi stiloul şi carnetul.

— Nu. N-am vrut să mă mai duc, deşi ea insista...

— Ce a decis această hotărîre?

— Începuse să mă trateze urît, ca pe o servitoare. In această situaţie n-am vrut să-mi mai pierd timpul cu ea... Aveam suficiente cereri, pentru a-mi putea alege clientele pe gustul meu. Probabil că din această cauză m-a şi reclamat. Ii era necaz că am abandonat-o!

Trebuie să recunosc că răspunsul ei m-a descumpănit. Oare speranţele şi toată alergătura noastră, pentru a o putea identifica, să fi fost gratuite? Deşi mi-am mai pierdut eu timpul şi altă dată, nu m-am simţit prea îneîntat de ideea că va trebui să suplimentez lista gafelor.

— In perioada dnd îi frecventaţi casa, pe cine aţi înitîlnit la dînsa? mi-arn reluat chestionarea, cu dorinţa de a afla pe ce picior dansez.

— Nu înţeleg întrebarea.

— Ce persoane aţi văzut în casa Marietei Stanciu cînd vă duceaţi să-i faceţi masaj.

— Pe nimeni! Probabil că atunci cînd trebuia să vin eu nu chema musafiri... E şi firesc, o şedinţă de masaj dura

mai bine de o oră şi nu putea lăsa un invitat să aştepte atît de mult.

— Vă rog să-mi spuneţi ce-aţi făcut joi 19 aprilie? am trecut la elementul edificator: Alibiul.

— Ce puteam să fac? La fel ca şi în celelalte zile, mi-am vizitat clientele programate pentru masaj.

— Cîte cliente vizitaţi zilnic?

— Intre cinci şi şase.

— Asta nu-i puţin! am spus cu admiraţie. Dacă se înmulţeşte acest număr cu cele şase-şapte zile ale săptămînii.

— Intr-adevăr, muncesc foarte mult – a admis ea.

— Şi nu vi se întîmplă să mai încurcaţi orele, respectiv clientele? m-am mirat.

— Cînd ai o evidenţă a programărilor, nu se pot comite astfel de greşeli – îmi comunică cu mîndrie.

— Ei, bravo! Asta chiar că înseamnă muncă planificată – aprecie şi Dan, continuînd să-şi ţină nasul ascuns sub notes.

— Ţinînd seama de evidenţa pe care o aveţi, vă rog să-mi spuneţi unde aţi fost joi, între orele şase şi zece seara? m-am declanşat, apreciind că. am ancorat-o bine.

— Regret, dar de trei zile nu-mi mai găsesc carneţelul. Probabil că l-am uitat la vreo clientă... Dacă consideraţi important răspunsul meu, vă rog să-mi acordaţi un răgaz de cîteva zile pentru a-1 căuta – s-a oferit ea, cu o bunăvoinţă de samariteană.

— De fapt, eu cred că-mi puteţi răspunde şi fără să vă consultaţi carneţelul. Dacă de trei zile vă lipsiţi de serviciile lui, rezultă că aveţi o memorie suficient de bună

pentru a ne spune la ce clientă vă aflaţi în ziua şi orele precizate.

— V-aş răspunde cu plăcere, dar nu mă simt în stare. In urmă cu vreo zece zile, am renunţat la unele cliente vechi şi am introdus altele noi. încă nu m-am obişnuit cu modificările făcute şi, decît să vă pun pe drumuri pe degeaba, mai bine mă abţin.

— De unde ştiţi că ne puteţi pune pe drumuri, pe degeaba? am luat-o repede.

— ’ E firesc să. mă gîndesc la o astfel de posibilitate, doar nu mă întrebaţi numai aşa de florile mărului – replică cu promptitudine.

Trebuie să recunosc că interlocutoarea mea îmi plăcea din ce în ce mai puţin. După prima parte a discuţiei, cînd reuşisem s-o fac să recunoască că nu era străină de victimă, se dovedise deosebit de tenace. Adoptînd poziţia ariciului, ocolea imperturbabilă toate întrebările ce-i păreau că sînt meşteşugite. Sau poate mi se părea?

— Aţi mai avut de-a face cu Miliţia? am întrebat direct.

A ezitat o fracţiune de secundă, apoi a confirmat.

— Da. In urmă cu zece ani, am suferit o condamnare de şase luni. Am revîndut un inel cumpărat de la un necunoscut, pe stradă. Ulterior s-a constatat că nu era din aur, cum crezusem eu.

Începusem să mă lămuresc. Un pic escroacă, plus cîteva luni de documentare şi schimb de experienţă’ într-o închisoare, puteau explica destul de bine priceperea şi calmul ce le dovedea. în consecinţă, admiţîndu-i competenţa „profesională11, cu atît mai mult trebuia să. iau în considerare posibila-i implicare în afacerea de care mă ocupam.

I-am examinat în tăcere chipul şi am constatat că devenise la fel de expresiv ca şi cel al unui sfinx.

Cunoşteam genul ei de oameni şi mi-am zis că nu-i cazul să-mi mai probez schemele de persuasiune. Metoda convingerii este aplicabilă numai la indivizii cu afectivitate normală, iar ea părea a fi tot atît de impenetrabilă c'a şi'granitul.

I-am privit mîinile. Stăteau împreunate peste poşeta aşezată în faţa ei, pe masă. Vîzînd obiectul pe care-şi sprijinea mîinile, mi-am fabricat o întrebare. Dacă bărbaţii îşi poartă agendele în portofele, oare femeile unde le ţin?

— Vă rog să răsturnaţi conţinutul poşetei pe masă!

— Pentru ce? s-a mirat.

— Notesul cu programarea clientelor dumneavoastră se află în poşetă. L-am văzut cînd aţi scos banii – am blufat.

A schiţat în colţul buzelor un zîmbet ironic şi s-a conformat cererii.

Nu mi-a trebuit decît-o singură aruncătură de ochi pentru a constata că mă înşelasem.

— Aţi avut impresia că am vreun interes să ascund carneţelul ou programări de dumneavoastră? a zis, începînd să reintroducă în poşetă obiectele expuse pe masă.

— De ce refuzaţi să spuneţi unde vă aflaţi în ziua de joi 19 aprilie?

— Îmi pare rău că aţi rămas cu această impresie. Pur şi simplu nu-mi amintesc. Lăsaţi-mi un răgaz de gîndire şi am să vă răspund.

In definitiv, în afară de faptul că nu-mi plăcea aerul ei, nu aveam ce să-i imput. Poate că într-adevăr nu-şi amintea ce-a făcut în ziua aceea. Am întîlmt destui oameni care nu pot preciza ce-au făcut chiar ou cîteva ore înainte, darămite, după opt zile. Iar acest gen de amnezie n-a constituit niciodată un element de suspectare, ca să nu mai vorbesc de o punere sub acuzare pentru comiterea unui

act reprobabil. în ceea ce priveşte posibilitatea ei de a fi pătruns în locuinţa victimelor, prin mijlocirea relaţiilor ce le avea cu acestea, era anihilată de declaraţiile martorilor. Femeia care se învîrtise în jurul casei avea părul negru sau şaten, iar cea din faţa noastră îl avea prea roşu pentru a admite posibilitatea unei confuzii.

Tocmai vream s-o întreb dacă, după părerea c-i, Marieta Stanciu n-ar fi putut s-o înlocuiască cu o altă maseză, cînd m-am oprit. M-am oprit deoarece am avut, brusc, senzaţia că privesc un obiect arhicunoscut. In următoarea fracţiune de secundă, cînd mi-am reamintit ce-mi spusese Anica Traian, am avut impresia că şi picioarele scaunului pe care stăteam începuseră să se înmoaie.

— Un moment! am exclamat şi, săltîndu-mă de pe scaun, i-am luat din mînă legătura de chei ce vroia s-o bage în poşetă; de unde fusese răsturnată, pe masă, odată cu întregul ei conţinut.

Le-am examinat. O cheie yale şi două obişnuite, din fontă, erau legate de un inel, de oare era prins un lănţişor scurt. Celălalt capăt al lanţului ancora o figurină neagră, de mărimea unei monede de un leu, din masă plastică. Il reprezenta pe Hercules, individul care-i mănîncă în permanenţă sufletul simpaticului şi isteţului Pif le Chien.

Dan uitase de existenţa notesului său şi se holbă, cînd la chei, cînd la mine.

— Sîn>t ale dumneavoastră? am întrebat.

— Dacă-s la mine în poşetă... — a răspuns plictisită.

— La care uşi se potrivesc? am zis, arătînd cu degetul, printr-un gest de rotaţie, spre uşile ce ne înconjurau.

— Sînt de la locuinţa sorei mele.

— E plecată în concediu?

— Nu. Este foarte uitucă şi ţine un rind de chei la mine, ca rezervă..

N-aveam motive să mă îndoiesc de spusele ei. Totuşi coincidenţa era prea mare. Atît numărul cheilor cît şi prezenţa motanului, pe care îl vedeam prima oară sub formă de breloc, mă obligau la o verifioare totală.

— Sînteţi de acord cu efectuarea unei percheziţii domiciliare? am cunsultat-o.

— Cum adică? îmi puneţi la îndoială buna credinţă?! s-a arătat ea jignită. Nu, domnule! Mă opun! N-aveţi dreptul să-mi cotrobăiţi prin casă.

Nu-mi spusese nici o noutate. Ştiam că operaţia pe care i-o propusesem se poate face ori prin aprobarea Procuraturii, ori prin consimţămîntul subiectului. Deci era clar în ce fel îmi puteam satisface curiozitatea. Curiozitate care, după refuzul primit, devenise obsedantă. Oamenii cinstiţi, neavînd nimic de ascuns, nu se opun niciodată propunerii ce-o făcusem.

— Dane, te rog să-i ţii de urît doamnei pînă mă întorc! l-am anunţat pornind spre uşa „medievală14.

*

* *

M-am aruncat în maşină şi i-am spus lui Vartunian unde trebuie să mă ducă. în încheierea explicaţiei, am adăugat şi că sînt grăbit. A priceput atît de bine, încît a pornit pe roţile din spate, şi, cîteva minute mai t'îrziu,. a oprit pe. cele.. din faţă... _Mi-am adunat nasul de pe parbriz şi am trecut ca o vijelie pe lingă subofiţerul care păzea casa victimelor.

Din cauza avîntului ce mi-1 luasem, din obişnuinţă am trecut pe lingă terasă. M-am oprit însă şi am revenit. Mi-am spus că a venit momentul să-mi încerc şansa de a deveni boier... Şi am devenit. Două din cheile rechiziţionate, de la femeia lăsată in compania lui Dan, se potriveau atît de bine, in broaştele uşii principale, incit m-

am trezit examinînd vestibulul. N-am intrat. Am tras uşa la loc şi am încuiat-o. N-am avut cînd să respir uşurat, deoarece, deşi nu sînt o somitate în probleme de matematică, am constatat că dacă din trei scazi doi, oricum o întorci, tot mai rămîne una bucată cheie, din fontă, fără utilizare. Am rămas pe terasă şi m-am întrebat pe unde şi-o fi ascunzînd anonimatul broasca celei de-a treia chei. Spre norocul meu, n-a trebuit să-mi surmenez prea mult meningele. Mi-a atras atenţia subofiţerul, care, rezemat de poartă, încerca să-mi afle intenţiile. Am coborît treptele de beton şi, cînd am ajuns lingă el, i-am făcut semn să-şi caute alt suport. După ce-am introdus cheia în broască, am rotit-o. N-am avut cînd să-mi strîng mîna şi să mă felicit. Am sărit în maşină şi i-am spus lui Vartunian unde să mă ducă. Deşi nu-mi plăcea felul în care-1 concura pe Jackie Stewart, i-am spus să nu menajeze ciuperca acceleratorului. Mai erau opt minute pînă la trei şi jumătate. Dacă nu mă grăbeam o încurcam.

Cînd am ajuns în dreptul biroului, procurorul Lupu tocmai deschidea uşa şi ieşea. îşi instalase pălăria pe cap î la Maurice Chevalier şi părea foarte satisfăcut. Cînd m-a zărit, s-a bucurat şi mi-a zîmbit.

— Tocmai plecam – mi-a explicat, strîngîndu-mi mina.

— La masă?

— Da, şi după amiază mă duc la Nora să văd cum s-a instalat în apartamentul pe care l-a cumpărat.

Deşi ştiam că-i place să mănînce la oră fixă şi că-şi iubeşte fata, n-am ezitat să-i spun că avem ceva de discutat. Cînd a reintrat în birou nu mai zîmbea, dar nu m-am înduioşat prea mult.

— Zi-i repede ce-ai de spus! m-a îndemnat, în timp ce-şi consulta ceasul.

Pentru a-i face pe plac, am început să-mi depăn

povestea.

— Perfect! Ai mai descoperit o persoană care avea acces în casa victimelor. Ocupă-te de ea! m-a întrerupt sfătos.

— Tţţ... Nu pot...

— Asta-i bună! Cine te împiedică?

— Persoana în chestie. Mi-a respins propunerea de a-i face o percheziţie domiciliară.

— Foarte bine face! E dreptul ei...

— Cam aşa ceva mi-am spus şi eu, de aceea sînt aici!

— Pe ce-ţi întemeiezi cererea de aprobare a percheziţiei?

— Pe refuzul de a explica felul în care şi-a petrecut timpul în momentul agresiunii...

— Nu-i suficient! a decis şi a dat să se scoale din fotoliul său.

I-am făcut semn să se reaşeze.

— Mihai, dacă continui să mă întrerupi, n-o să ajungi acasă nici la masa de seară!

Avertismentul meu l-a pus pe gînduri; situaţie de care am ştiut să profit.

Cînd am terminat şi cu povestea cheilor, a pus mina pe telefon şi şi-a anunţat nevasta că va trebui să mănînce singură.

Capitolul XIX O BRODESC CA LA CARTE!

Am deschis uşa „medievală11 şi am intrat în casă. Atît doamna Tomescu, cit şi Dan se aflau pe scaunele pe care-i lăsasem.

— Doamnă Tomescu – a început Lupu, după ce şi-a declinat calitatea –, vă rog să-mi spuneţi de unde aveţi cheile pe care le-a luat tovarăşul căpitan de la dumneavoastră?

— Le-am găsit.

— Mi-aţi spus că sînt de la locuinţa sorei dumneavoastră – am intervenit.

— Am făcut o confuzie. Astea sînt ale ei – a zis, scoţînd din poşetă un inel pe care se aflau cîteva chei.

— Bine – a admis procurorul. Să revenim la cele despre care discutam. Unde le-aţi găsit?

— In curtea Marietei.

— Clnd?

— Cred’ că în urină.cu. vreo lună de zilei Cînd. am plecat, era întuneric şi, ajungînd lingă poartă „le-am lovit cu piciorul. Le-am ridicat de jos şi le-am băgat în poşetă. Intenţionam oa la următoarea şedinţă s-o întreb pe Marieta dacă ştie cine le-a pierdut.

— Şi totuşi au rămas la dumneavoastră.

— Pentru că din seara aceea n-am mai fost pe la ea. Dar de ce acordaţi atîta importanţă unor chei oarecare?

— Pentru că sînt cheile locuinţei doamnei Stanciu.

— Îmi pare rău, dacă ştiam că sînt ale ei, îmi făceam timp să i le duc sau, poate, le trimiteam pe cineva.

Trebuie să recunosc că noua poveste a masezei m-a cam indispus. Relatarea ei se corobora perfect cu declaraţia femeii de serviciu, ceea ce însemna că principalul element de suspectare era dezagregat.

Lupu m-a privit întrebător şi am confirmat, printr-un gest imperceptibil, că relatarea ar. putea fi corectă. Şi-a clătinat capul mustrător şi a continuat:

— Ce-aţi făcut în ziua de joi 19 aprilie, între orele şase şi zece seara.

— Am fost la o clientă.

— Numele şi adresa.

— Doamna Lidia Zimnioaru, bulevardul Constructorilor, numărul 2.

Procurorul m-a consultat din nou ou privirea. N-am

avut cînd să-mi exprim admiraţia pentru felul impecabil în oare a început să funcţioneze memoria suspectei, deoarece a. intervenit Dan, care pînă atunci îşi tot răsfoise notesul.

— Nu este adevărat! După declaraţia Anicăi Traian, trusa care a fost pierdută conţinea şi cheile unor dulapuri din locuinţă. Deci cele găsite la dînsa sînt, în mod indubitabil, cheile utilizate de doamna Stanciu pînă în seara zilei de 19 aprilie.

Am simţit cum optimismu-mi se regenerează, precum Pasărea Phoenix, se amplifică şi, în cursa lui spre zenit, trece prin tavan. Satisfacţia-mi a fost atît de puternică, încît am uitat să-i înalţ osanele tipului care a introdus în cercetarea poliţienească sistemul stenografierii obligatorii a depoziţiilor.

— Ce aveţi de spus? s-a interesat Lupu.

— Trebuie să fie o confuzie...

— La cine?

— Bineînţeles, la dînsul – a arătat spre Dan. Eu le-am găsit. Ce, dacă lucrurile ar fi stat altfel, credeţi că mi-ar fi teamă s-o spun? a zis cu nepăsare. Dealtfel nici nu pricep de ce faceţi atîta tevatură pentru nişte chei. Sau... I s-a furat ceva din casă şi Marieta va trimis la mine...? Dacă e adevărat, să ştiţi că totul este numai o înscenare!

— Din partea cui? s-a simţit Lupu ofensat.

— A Marietei, desigur.

— Ce interes ar avea?

— Să se răzbune pe mine, pentru că am refuzat să mă mai duc la ea.

— De fapt, de ce aţi refuzat să-i mai faceţi masaj?

— Pentru că se arăta din ce în ce mai nemulţumită. Avea impresia că, pentru cei douăzeci şi cinci de lei plătiţi pe şedinţă, n-o masez suficient. Că fac lucru de mîntuială. In realitate, pentru că devenisem şi prietene, mă ocupam

de ea mai mult decît de oricare altă clientă. Munceam cu ea de-mi ieşea sufletul. Probabil că abia acum, cînd a apelat la servi-

13 – Surprizele căpitanului Apostolescu ciile alte maseze „şi-a dat seama cît eram de conştiincioasă şi, prin înscenarea făcută, speră că mă voi duce la ea să-i cer sprijinul şi să-mi reiau masajele. Ei bine, se înşeală. Indiferent de presiunile oare se fac asupra mea, eu nu-i mai trec pragul! ne-a anunţat.

Trebuie să recunosc că a fost foarte convingătoare. Atît de convingătoare, încît am avut senzaţia că trebuie să săr, să-i sărut mîna şi, cu lacrimi în ochi, s-o rog să mă ierte pentru nesăbuinţa de-a fi îndrăznit s-o suspectez. Am reuşit totuşi să-mi frînez imboldul. Probabil unde mi-am amintit că nu sînt plătit să mă las impresionat de basme, chiar dacă sînt, aparent, foarte veridice.

— Marieta Stanciu a fost găsită ucisă în locuinţa ei! a zis Lupu.

— Vai!... Săracele... — a spus, luîndu-şi faţa între mîini.

— De ce săracele şi nu săraca?! m-am grăbit să întreb.

Şi-a ridicat capul şi a clipit buimacă.

— Păi, dacă Marieta a fost omorîtă, iar mama ei nu obişnuia să părăsească locuinţa... Sau poate că totuşi era plecată? Mă bucură sincer. Ea, intr-adevăr, era o femeie cumsecade – a zis, parcă înseninîndu-se.

Ori eram eu un idiot, ori ea era nevinovată. Cum nici una din variante, n-ar fi fost surprinzătoare, m-am decis să aflu pe unde înot.

— Tovarăşe procuror, pentru a nu mai răpi timpul doamnei Tomescu, vă propun să ne edificăm prin efectuarea unei percheziţii domiciliare – am zis.

— De acord – a spus Lupu, cu o convingere ce-mi

spunea că ar fi preferat să-l fi căutat la birou cu cinci minute mai tîrziu.

— Nu ştiu ce speraţi să găsiţi la mine, dar, oricum, vă rog să nu-mi deranjaţi casa. Şi, dacă se poate, să terminaţi mai repede. De cînd aţi venit, am pierdut programarea unei cliente, şi pînă deseară trebuie să mai vizitez încă două...

N-am mai ascultat-o. Am deschis glasvandul din dreapta şi am intrat. Era un dormitor. Am rămas lingă uşă şi am început să privesc încăperea. în faţă se afla o fereastră prin care se zărea zidul gardului. M-am uitat pe rînd la divanul-studio, la garderobul dublu, la toaleta, la măsuţa pe oare se afla un aparat de radio, la lampa cu patru braţe din plafon şi la covorul pluşat aşternut pe pardoseală. Tot ce mi-a reţinut atenţia a fost aparatul de radio. M-am apropiat să-i văd marca. Convingîndu-mă că nu era ce mă interesa, am pornit spre Lupu, care rămăsese în pragul uşii. Am ieşit în hol şi, înainte de a închide uşa glasvandului, am mai aruncat o privire de ansamblu. Aveam senzaţia că ceva nu-i în regulă, dar nu puteam realiza ce anume. Mi-am spus că trebuie că fie una din senzaţiile mele stupide, din care posed o cantitate substanţială, şi am închis uşa. Abia atunci am ştiut ce nu-mi plăcuse şi am reintrat în dormitor. M-am oprit în mijlocul camerei şi m-am uitat cu luare aminte la covor. Nu-mi plăcea. Şi dacă nu-mi plăcea mie, care am simţul esteticului aproape tot atît de dezvoltat ca şi scheletul dinosaurului expus la muzeul Antipa, trebuia să aflu cauza. Nu mi-a trebuit prea mult pentru a-mi preciza nemulţumirea. Ornamentul de motive orientale ale covorului, contrar obişnuitului, era asimetric. Parcă aveam de-a face cu o vulpe fără coadă.

Am întors capul spre Lupu, care, aterizînd din nou în

pragul uşii, îmi spunea cu ochii ceva în genul: „Ce dracului, mă Nicule, după ce că m-ai băgat în porcăria asta gratuită, mai tragi şi de timp?“ Intre timp îşi făcuseră apariţia, în spatele lui, Dan şi doamna Tomescu. M-am uitat la ochii ultimei, dar erau prea candizi pentru a încerca să aflu de la ei ce m-ar fi interesat. M-am decis să apelez la serviciile colimatorului meu personal. M-am înfipt lîngă peretele din dreapta şi am ridicat marginea covorului. Am constatat că podoaba era nouă-noufă şi cineva comisese sacrilegiul de a-1 fi tăiat exact acolo unde arabescurile apar în opoziţie simetrică. Eram edificat! Intre aspectul covorului şi o bancnotă de zece lei tăiată pe centru, acolo unde se află stema Republicii, nu existau deosebiri.

— De ce aţi tăiat covorul? am întrebat, privind spre gazdă.

— Pentru că altfel n-ar fi încăput – a replicat, mirată de stupiditatea întrebării.

— De unde-1 aveţi?

— L-am cumpărat de la o fostă clientă de-a mea, doamna Grossu.

— Adresa, vă rog.

— Da’ să ştiţi că a plecat din ţară – m-a informat, după ce Dan şi-a notat adresa ce-o furnizase.

— De mult?

— Cred că or fi trei săptămîni.

— Aveţi şi cealaltă parte a covorului?

— Sigur. E aşternut în cealaltă cameră.

— Încearcă să Ie găseşti pe doamna Damian şi pe Anica. Dacă reuşeşti, invită-le aici! i-am spus lui Dan, revenind în hol.

Am început să deschid cele două uşi din faţa celei prin care Dan tocmai ieşea în curte. îndărătul primei se afla o

bucătărie, iar cea de-a doua ascundea încăperea de baie. Nu mi-a reţinut nimic atenţia şi am păşit spre cel de-al doilea glasvand. Cînd am trecut pragul uşii, am văzut un dormitor vopsit în bleu, pentru copii.

— Cine locuieşte aici? am întrebat.

— Băieţii mei.

— Mari? a întrebat Lupu.

— Unul are unsprezece ani şi celălalt doisprezece ani.

— Unde sînt?

— I-am trimis să-şi petreacă vacanţa la ţară, la o rudă.

Bineînţeles că primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi sprijin privirea pe pardoseală. Cea de-a doua jumătate de covor era prezentă la apel. M-am uitat la fereastra din faţa mea, prin care se zărea o magazie, şi, închizînd glasvandul, m-am înapoiat în hol.

— Vreau să văd şi curtea. Vă rog să mă însoţiţi – am zis şi am pornit spre uşă. Cînd am ajuns afară, am păşit spre dreapta. în dosul casei, m-am uitat la fereastra de la dormitorul bleu. Sub ea, în poziţie orizontală, era chepengul unei pivniţe. M-am dus şi l-am deschis. Dedesubt se vedeau nişte trepte din cărămidă. Am coborît opt sau zece trepte şi m-am oprit în faţa unei deschizăturiparalelipipedice. Interiorul se distingea tot atît de bine ca o tablă neagră de clasă privită pe întuneric, de un orb

Am scos lanterna. Aveam în faţa mea cadrul unei uşi la a cărei montare se renunţase. Pe peretele din dreapta am remarcat un întrerupător de lumină. Dar, după ce l-am răsucit, am rămas tot la credincioasele servicii ale lămpii de buzunar. Fasciculul lanternei s-a oprit, la trei-patru metri, pe un perete din cărămizi netencuite şi îmbîscite de praf. Am înaintat cu un pas şi am luminat spre dreapta, ceea ce mi-a permis să admir zece-douăsprezece putini de

brînză goale. Erau puse una peste alta, cu cercurile metalice căzute în jurul doagelor, şi camuflau mai mult de jumătate din înălţimea peretelui respectiv. Zăceau acolo de mulţi ani, fapt ce demonstra că proprietara lor n, u-i la curent cu campania de recuperare a deşeurilor şi ambalajelor. M-am întors spre peretele din stînga. Era căptuşit pe de-a întregul cu un raft încărcat cu tot soiul de sticle goale şi prăfuite. Pardoseala era din părnînt bătătorit. Tavanul, susţinut de trei grinzi metalice, lăsa în pendulare un fasung, fără bec, la capătul a două sîrme. Am apreciat, fără părere de rău, că pivniţa în care mă aflam n-are haz şi m-am întors spre trepte. Cînd am ajuns în curte, am întîlnit privirea întrebătoare a procurorului şi l-am anunţat, tot pe muteşte, că încă n-am găsit ce căutam.

In fundul curţii, pe stînga, era o construcţie din lemn, rotundă ca o ciupercă şi acoperită cu carton asfaltat. Fiind unicul loc care apreciam că ar mai merita să fie vizitat, n-am vrut să mă lipsesc de această bucurie. M-am apropiat şi am deschis uşa. Era o magazie, fără ferestre, pentru lemne. Mai înainte de a apela la bunăvoinţa lămpii de buzunar, am învîrtit întrerupătorul montat pe tocul uşii şi, precum scrie şi la biblie, minunea s-a produs. Deşi becul nu lumina chiar cit o candelă, de tip economic, m-am declarat satisfăcut. Ce să fac, dacă ăsta-i marele meu defect? Sînt prea modest!

Interiorul magaziei, avea aproximativ douăzeci de metri patraţi. Jos, pămînt bătătorit şi acoperit cu aşchii din lemn; în stingă, un maldăr consistent de cărbuni; la dreapta, o stivă înaltă cu lemne de foc, iar la mijloc, precum un jilţ, trona o buturugă mare pentru spartul lemnelor. Am privit tavanul, susţinut cu bîrne din lemn, şi, explicîndu-mi că n-am de ce să-mi pierd timpul pe aici, am pornit spre ieşire. Dar n-am ieşit. Instinctu-mi de cusurgiu a fost mai

puternic. Cînd ştiam că Lupu abia aştepta să mă înşface şi să mă devoreze, precum patrupedul de la care şi-a împrumutat numele, n-am găsit altceva mai bun de făcut, decît să privesc toporul. De parcă ar fi fost treaba mea că stăpîna casei, din cauza iuţelii de mină şi a nebăgării de seamă, a ridicat stiva de lemne peste coada instrumentului. Instrument fără de care, oricum o întorci, nu poţi să spargi lemne. în consecinţă, nu mi-a trebuit prea mult timp de gîndire pentru a mă decide să-i fac un serviciu doamnei Tomescu. E adevărat că, din nepricepere, în loc să încerc să trag toporul de sub stivă, m-am apucat de treabă precum Păcală. Am început să dau jos lemnele din vîrful acesteia.

Cînd stiva a coborît pînă la umerii mei, îngrijorat de faptul că tot eu va trebui să reaşez lemnele la loc, m-am înălţat peste ceea ce mai rămăsese în poziţie verticală şi am privit. N-am avut nevoie de un binoclu pentru a mă decide să sărde cealaltă parte. Am scos în viteză din buzunar facturile găsite în locuinţa victimelor şi am verificat seriile de fabricaţie a frigiderului şi a aparatului de radio, care tronau între două geamantane şi cîteva boccele făcute din cuverturi sau feţe de masă cu colţurile înnodate cruciş.

Cum rezultatul verificării m-a asigurat că nu va mai trebui să refac stiva în poziţia iniţială, am vrut să mă bucur că am scăpat de o corvoadă suplimentară. Dar nu mi s-a oferit acest răgaz.

— Ce faci acolo, Nicule? a vrut să ştie Lupu, din cealaltă parte a stivei.

— Vino şi te uită! i-arn propus.

Luînd în considerare numai a doua parte a propunerii mele, şi-a înălţat capul peste stivă şi a măturat cu privirea obiectele care mă înconjurau.

Apoi a zbughit-o pe uşă de parcă şi-ar fi amintit că a uitat laptele pe foc. O. clipă mai tîrziu, – cînd a revenit, era însoţit de stimabila noastră amfitrioană.

De ce aţi dosit aceste obiecte? s-a interesat el, arătînd spre vestigiile stivei ce o demolasem, recunosc, spre ruşinea mea, fără a mă simţi încercat de vreun sentiment de remuşcare, fie el cît de palid.

— Din motive personale – ne-a comunicat dînsa, cu nonşalanţă.

— Vrem să le cunoaştem şi noi! a anunţat-o procurorul, cu indiscreţia ce-i caracterizează pe cei de-o profesie cu el, deşi ar fi trebuit să ştie că femeile au unele mici secrete pe care noi, bărbaţii, este bine să le respectăm.

— Le-am cumpărat de la doamna care mi-a dat şi covorul – s-a decis ea, înclinîndu-şi capul în direcţia casei.

— Doamna Grossu?

— Da.

— Şi de ce le ţineţi aici, ascunse?

— Pentru că doamna Grossu le-a vîndut la trei sau patru cumpărători, pe care i-a anunţat că-şi pot ridica obiectele în ziua plecării ei. De fapt, ea a plecat cu două zile înainte de data ce le-o anunţase. Mie însă mi-a spus exact cînd trebuie să le iau pentru a nu mă întîlni cu ceilalţi.

— Şi le-aţi dosit pînă se linişteau clienţii traşi pe sfoară. Nu? am conchis eu.

— Întocmai – a confirmat, parcă surprinsă de isteţimea mea.

— Probabil că le-aţi adus aici odată cu covorul, adică acum trei săptămîni. Aşa-i? am zis, cu dorinţa expresă de a mă mai ridica un pic în ochii ei.

Fără nici o reticenţă', mi-a dat dreptate.

Auzind tropot de paşi în curte, am ieşit să văd cine a venit. Era_Dan şi cucoanele pe care-1 rugasemsă le aducă.

Pentru a nu abuza prea mult de timpul lor, şi mai ales de-al nostru, am început prin a le arăta semicovoarele din casă şi am terminat cu obiectele din magazie. Bineînţeles, avînd grijă să nu le lipsesc de posibilitatea de a privi îmbrăcămintea, lenjeria, bibelourile şi serviciile de porţelan şi tacîmuri, care erau înghesuite, fără prea mult discernămînt, în geamantane şi boccele.

Cînd n-am mai avut ce le arăta, le-am mulţumit pentru colaborare şi i-am spus lui Vartunian să le ducă cu maşina de unde le-a luat.

Revenind în hol, doamna Tomescu şi colegii mei stăteau în jurul mesei, pe scaune.

— Aţi auzit ce-au spus martorele? S-a decis Lupu, tulburînd atmosfera de calm şi pace patriarhală a camerei.

— Se înşeală! Lucrurile, după cum v-am mai spus, nu sînt ale Marietei, ci le-am primit de la doamna Grossu.

— Nu trebuie să mizaţi pe faptul că doamna care susţineţi că v-a dat obiectele în discuţie este plecată din ţară. Nouă nu ne este greu s-o depistăm şi s-o interogăm prin intermediul Interpolului! a avertizat-o Lupu.

Aşteptînd ca Lupu să-şi epuizeze repertoriul, m-am uitat plictisit în jurul meu. Am remarcat pe servantă o geantă mare, – ca o sacoşă, din masă plastică, gri. Cum încă nu venise rîndul recitalului meu, m-am ridicat şi m-am dus să mă uit la ea. Chestie de pierdere de timp.

Deschizînd-o, am văzut o pînză albă, împăturită. Am scos-o şi am constatat că era un halat, ca al asistentelor medicale. Pe fundul sacoşei se vedeau cîteva flacoane cu glicerină şi spirt, iar între ele am remarcat un carneţel *jegos,* fără coperţi'. L-am răsfoit şi am revenit la locul meu.

— Unde aţi fost joi 19 aprilie, între orele şase şi zece seara? am zis, de parcă atunci îi puneam pentru prima oară această întrebare.

— V-am mai spus – m-a compătimit pentru lipsa-mi de memorie. Am fost la doamna Zimnicaru

— Carnetul de programări spune că aţi fost la doamna Zimnicaru între orele trei şi cinci după amiază. Iar pentru orele de care vă tot întrebăm, la Marieta Stanciu. Recunoaşteţi?

— Nu! Carnetul nu a fost corectat după reprogramarea clientelor mele, respectiv anularea vizitelor la Marieta Stanciu.

Îşi susţinea afirmaţiile cu atîta demnitate şi siguranţă, încît, dacă mă luam după aparenţe, ar fi trebuit să admit că mai degrabă pot fi eu vinovat de ce s-a întîmplat în strada General Demostene, nu ea.

Am simţit cum începe să mi se tripleze volumul ficatului, fenomen care se manifestă numai atunci cînd cineva îmi supraevaluează prostia.

— Deci, pentru a conchide – am zis, stăpînindu-mă, cum îi stă bine unui anchetator –, frigiderul şi celelalte obiecte au fost achiziţionate de Ia doamna care a plecat din ţară, iar cheile le-aţi găsit. Corect?

— Da.

Am privit spre Lupu, care, la rîndu-i, se uita la maseză, cu acreală. O acreală specifică celor care se află în plină criză de ulcer.

— Tovarăşe procuror ţinînd seama de probele adunate şi atitudinea bănuitei, vă solicit aprobarea de-a o ai’esta sub învinuirea de complicitate la comiterea dublului asasinat din strada General Demostene – am zis.

— Protestez! Asta-i o înscenare!...

— De acord! a confirmat Lupu, fără să remarce că doamna Tomescu şi-a ieşit, pentru prima oară, din calmul ei imperturbabil.

Cînd am ajuns în curte, am constatat că maşina lui

Vartunian încă nu se înapoiase. Precis că se oprise pe undeva să mănînce. Nu mai ştiu dacă m-am gîndit la această posibilitate cu totul întîmplător sau legat de faptul că era şapte seara şi-mi propusesem să mă dedau şi eu unei operaţii similare, cu cinci ore mai înainte. N-am avut prea mult timp să-l invidiez pentru iniţiativa lui, deoarece Lupu ne-a invitat în maşina procuraturii.

*

* *

Eram în biroul nostru şi trecuseră cinci ore de cînd încercam s-o convingem să spună adevărul. Noi eram epuizaţi, iar Silvia Tomescu bine mersi, ca la început. Nu voia să se îndepărteze • de la varianta ei nici cu un micron. Susţinea sus şi tare că ne pretăm la o înscenare. Corpurile delicte descoperite în casa ei fuseseră cumpărate, iar cheile găsite în curtea victimelor. în ceea ce priveşte seriile de fabricaţie ale radioului şi frigiderului, aprecia că trebuie să fie vorba de o simplă coincidenţă.

Cu toate că probele adunate erau îndestulătoare, nu puteam s-o incriminez pînă nu vorbea. Pînă nu se decidea să spună cine i-au fost complicii. In meseria mea, nu se poate considera elucidat un caz decît după ce au fost implicaţi toţi participanţii lî fărădelege. Iar ea cunoştea această situaţie. îşi dădea seama că dacă-şi ţine gura cusută ne-a încuiat. Şi o ţinea. O ţinea ătît de bine, încît chiar şi un peşte congelat ar fi putut s-o invidieze pentru discreţia ei.

Mi-am privit colaboratorii. Atît Lupu cit şi Dan aveau ochii congestionaţi de oboseală. După cit mă simţeam de epuizat, cred că mutra mea putea fi şi mai şarmantă ca a lor. în pofida extenuării noastre, coana Silvia arăta ca o campioană pe zece mii de metri plat în aşteptarea startului.

Mi-am spus că ar fi mai bine să trag obloanele. Am chemat subofiţerul de planton şi am expediat-o la arestul preventiv.

— Şi noi care credeam că odată harponată maseza avem în palmă şi restul bandei... — a mormăit Dan, ridicîndu-se de pe scaun şi rotindu-şi umerii pentru a se dezmorţi.

— Nicule, cum ne descurcăm dacă continuă să-şi păstreze mutismul? a căscat Lupu.

Mai întîi, am vrut să-i povestesc că tocmai asta aş vrea să aflu şi eu, dar, mai înainte de a avea. timpul s-o fac, căscatul lui s-a dovedit molipsitor.

— O să începem cu martorii... Pe urmă încercăm să-i depistăm complicii... — am îndrugat, cu palma la gură, pentru a demonstra colaboratorilor mei că nu intenţionez să-i înghit.

— Cum, dacă nu vrea să-i indice? s-a interesat, scîrbit, procurorul.

— Ne-nvîrtim în jurul ei şi-i cercetăm relaţiile. La acest gen de agresiune nu te asociezi cu primii veniţi, ci numai cu complici pe care-i cunoşti bine.

Întrucît erau prea dărîmaţi pentru a mai fi în stare să mă contrazică, ne-am ridicat şi am plecat.

Cînd maşina de serviciu a pornit să ne semene pe la casele noastre, i-am spus lui Dan ce are de făcut mîine dimineaţă la prima oră.

Capitolul XX MĂRTURISIREA

La ora opt dimineaţa toată regia era pusă la punct, precum scrie în Codul de procedură penală. Patru femei avînd semnalmente apropiate de ale Silviei Tomescu, au fost introduse împreună cu bănuita într-o sală unde aşteptau profesorul de educaţie fizică, şoferul ambulanţei şi tocilarul care ascuţise toporul. Acest truc este organizat

şi se desfăşoară ca o paradă a modei, cu două deosebiri: lipseşte muzica şi, în locul modelului, asistenţa indică manechinul.

După cum am şi scontat, rezultatul a fost excelent. Martorii, pentru a ne putea ajuta cît mai bine, n-au căzut în păcatul de a se asocia, nici chiar la nivelul unei perechi, cînd ne-au indicat persoana ce considerau că seamănă cu cea văzută în ipostazele care ne interesau. Iar, ca încurcătura să fie comletă, toate cele trei femei desemnate de ei făceau parte din garnitura grupului în care o amestecasem pe bănuita. în concluzie, după opinia martorilor, ar fi trebuit s-o eliberăm pe Silvia Tomescu şi să le reţinem pe cele care au apărut la confruntare alături de aceasta.

În consecinţă, am spart bîlciul ’ şi, dezgustaţi, ne-am înapoiat în biroul nostru.

— Dane, ştii care-i mişcarea următoare? am întrebat, lăsîndu-mă să cad îndărătul mesei de lucru, pe scaun.

— Da – a mîrîit el. Trecem la audierea tuturor vecinilor Silviei Tomescu, pentru a încerca să-i stabilim legăturile.

Cum exact acelaşi lucru gîndeam şi eu, am aprobat. Dar, cînd să mă ridic din scaun, m-am răzgîndit.

— Dane, cheamă arestul şi cere să ne-o trimită pe bănuita.

— Iar? s-a mirat el.

— Iar – am confirmat.

Cîteva minute mai tîrziu, Silvia Tomescu şi subofiţerul care o însoţea au intrat în cameră. Am aşteptat pînă s-a-retras ultimul şi am invitat-o să ia loc pe scaunul din faţa biroului meu.

— A venit momentul să ne spuneţi adevărul! am zis.

— Asta am făcut şi pînă acum. Iar dacă vă imaginaţi că am să recunosc ce doriţi dumneavoastră, numai pentru a

vă fi pe plac, vă înşelaţi! Sînt nevinovată! mi-a comunicat, parcă mai puţin convinsă ca în noaptea precedentă.

— Toţi martorii care au participat la confruntare v-au recunoscut, – am blufat, cu seninătate.

Ochii ei mici şi negri m-au cercetat cu neîncredere. Am avut impresia că sarcasmul şi dîrzenia manifestate pînă atunci încep să oscileze, să alunece spre dezorientare, ca acul unei busole supusă influenţei unei surse magnetice străine de cea naturală, a globului terestru. Privirea-i atentă şi penetrantă nu-mi mai căuta cu fixitate ochii, ci se plimba repede şi alternativ între vîrfurile urechilor mele.

Cînd mă întrebam dacă schimbarea ei de atitudine este numai o impresie, s-a prăbuşit. S-a prăbuşit ca o jartieră întinsă pînă la rupere. Capul i-a căzut cu bărbia în piept, iar umerii au alunecat în jos, odată cu mîinile sprijinite pînă atunci pe rama biroului. Metamorfoza ce-o suferise în cîteva clipe, şi mai ales felul în care-i suspendau mîinile, bălăbănindu-se în apropierea covorului, m-a obligat să-mi trimit gîndurile cu cîteva zeci de mii de generaţii în urmă, spre strămoşii noştri.

— Recunosc... Eu le-am omorît... — a bolborosit.

Trebuie să admit că modul în care luase startul mărturisirea ei m-a îngrijorat. M-a îngrijorat chiar foarte mult! îmi prevesteam o serie de încurcături a căror lipsă n-o simţeam. Ori dorea să-şi ascundă complicii, ori era o psihopată pusă pe fabulaţia unor false recunoaşteri. Dacă prima variantă nu ridica probleme deosebite, a doua, prin compensaţie, o făcea cu prisosinţă! Am mai avut o dată de-a face cu un idiot care susţinea că el era autorul porcăriei ce o anchetam. în loc să-mi concentrez toată atenţia asupra hăituirii criminalului, a trebuit să pierd o groază de timp pentru a dovedi că aiuritul s-a autosugestionat că-i imperios necesar să-şi ispăşească imaginara ispravă în

închisoare. Zău, o astfel de treabă nu prea mi-ar fi convenit!

— Vă rog să continuaţi – am zis, bineînţeles, disimulîndu-mi panica ce mă încerca.

— Le-am ucis pentru că erau nişte canalii...

— Nu aşa! S-o luăm metodic – am zis, pentru a o prinde cu minciuna mai înainte de a mă putea induce în eroare. Relataţi-ne ce-aţi făcut în ziua respectivă, începînd cu dimineaţa.

Mi-a înşirat trei cliente cărora le făcuse masaje şi ajunse la cea de-a patra:

— După ce mi-am terminat treaba la doamna Zimnicaru, am pornit spre Marieta, care era ultima clientă în ziua aceea...

— La ce oră aţi plecat?

— Ca de obicei, pe la cinci – cinci fără un sfert.

— Cînd aţi ajuns la ea?

— La ora şase seara.

— Aţi avut nevoie de mai bine de o oră, pentru a ajunge în strada General Demostene? a întrebat Dan.

— Nu. Am ajuns în jumătate de oră.

— Şi pînă la ora şase, cînd spuneţi că aţi intrat, ce-aţi făcut?

— M-am plimbat pe străzile din împrejurime.

— De ce? Nu era normal să mergeţi la clientă şi să vă terminaţi mai repede treaba?

— Marieta ţinea foarte mult la punctualitate. Nu admitea nici să întîrzii, nici să vin mai devreme.

— Cine v-a deschis uşa? am întrebat, după ce Dan mi-a făcut semn că-i satisfăcut de răspunsurile primite.

— Marieta.

— Spuneţi-mi tot ce s-a întîmplat după ce vi s-a deschis uşa.

— Am intrat în dormitor. Pe cînd Marieta se dezbrăca pentru masaj şi eu îmi puneam halatul, a venit şi mama ei să ne privească. Ca de obicei, cînd veneam la ele discutam vrute şi nevrute. In ziua aceea mi-a povestit ceva foarte urît... Din această cauză, le-am omorît... — a scrîşnit ea din dinţi.

— Ce anume ţi-a spus? am cerut, renunţînd la utilizarea pronumelui de reverenţă.

— Că două eleve de-ale ei au comis un fapt imo-

14 Surprizele căpitanului Apostolescu ral şi a doua zi, adică vineri, era hotărîtă să sesizeze Miliţia. Atunci a intervenit şi mama ei, care a îndemnat-o să nu le ierte. în clipa aceea le-am urît de moarte. Nu ştiu dacă mă înţelegeţi, dar în acel moment am simţit că totul se revoltă în mine, în sufletul meu de mamă... M-am hotărît să împiedic, cu orice chip, necazurile celor două copile nevinovate... Să le ucid!...

— Un moment! Nu înţeleg! De ce, ca mamă, te-a revoltat faptul că profesoara şi-a propus să aducă pe calea bună două eleve, care altfel ar fi putut aluneca spre periferia societăţii?! Dumneata, ca mamă, în loc să sprijini această intenţie, din care nu rezulta decît înalta conştiinciozitate profesională a unui dascăl, o condamni?! am încercat s-o pricep.

A ridicat capul şi m-a privit, parcă încercînd să vadă ce nu mi-a plăcut.

— Nu, nu m-aţi înţeles. Nu faptul că dorea să le reclame la miliţie m-a supărat, ci tonul folosit... — a încercat ea să schimbe placa.

— Să lăsăm asta! Continuă relatarea faptelor.

— Cînd Marieta s-a aşezat cu faţa în jos, pentru a-mi putea începe masajul, i-a spus mamei ei să se ducă să ne

facă cîte un ceai... Dacă bătrîna nu ieşea din cameră nu se întîmpla nimic... — a zis, ridicînd din umeri într-un gest care trebuia să mă asigure că numai Mioara Panaitescu e vinovată de ceea ce a urmat.

— Continuă relatarea! am repezit-o.

— Cînd bătrîna a ieşit din cameră, profitînd de faptul că Marieta stătea cu faţa în pernă, mi-am pus mănuşile şi am scos toporul din servietă... După ce am lovit-o, m-am dus în bucătărie şi...

— Opreşte-te! Spune unde, cum şi de cîte ori ai iovi t-o! am întrerupt-o cu bruscheţe, deoarece doream s-o derutez şi s-o prind cu minciuna.

A răspuns cu o precizie ce dovedea că ştie despre ce vorbeşte, ceea ce nu m-a împiedicat însă să mai am rezerve asupra veridicităţii spuselor ei.

— Deci, te-ai dus în bucătărie... Şi? am stimulat-o, dorind s-o prind mai repede cu ocaua mică.

— Fiind numai în ciorapi, nu m-a auzit decît după ce am intrat şi am închis uşa în spatele meu...

— Ce făcea cînd ai ajuns acolo?

— Era cu faţa la fereastră. Cred că încerca s-o deschidă. Cînd a auzit uşa închizîndu-se, s-a întors şi m-a văzut. S-a speriat grozav... — a zis, lăsînd să-i apară un zîmbet de satisfacţie, dar l-a înlăturat repede; probabil realizînd, după mutra ce-o făceam, că exuberanţa nu este adecvată textului.

— Mai întîi s-a uitat la mine surprinsă – a spus, reluîndu-şi înfăţişarea pocă'ită –, apoi a făcut ochii mari şi a rămas cu. privirea pironită pe topor...

Mi-am imaginat scena. Am văzut o femeie bătrînă şi neputincioasă privind lama însîngerată a toporului şi realizînd care-i va fi soarta. A fost suficient pentru a-mi simţi îngheţată şira spinării.

— Nu i-am dat timp să strige după ajutor...

Meseria mea mă obligă să ascult tot ce mi se spune, oricît de înspăimîntătoare ar fi aceste relatări. Deşi aveam senzaţia că trăiesc un coşmar obsedant, fără de sfîrşit, mi-am făcut datoria. Am înregistrat toate amănuntele furnizate de fiara din faţa mea. Cînd a terminat, cu naturaleţea unei mame care a spus un basm frumos copilului ei pentru a-1 adormi, am constatat, surprins, că prezumţiile mele fuseseră eronate. Precizările ei la întrebările de control demonstrau, în mod indubitabil, că ea comisese îngrozitorul dublu asasinat.

— Ce s-a întîmplat după ce-ai pus toporul în chiuvetă şi te-ai spălat pe mîini? am cerut cu o voce care nu-mi aparţinea. O voce ce-mi părea trasă pe glaspapir.

— M-am dus să văd ce făcea Marieta. Stătea aşa cum o lăsasem...

— Firesc! a spus Dan, răguşit, fără s-o privească.

Fără să vreau m-am uitat la notesul în care stenografia declaraţia şi am remarcat că mîna dreaptă i se albise. Datorită repulsiei ce-1 încerca, se răzbuna pe stilou, încercînd să-l strivească între degete.

— ... Dar se văicărea – a continuat imperturbabilă. Atunci i-am pus pe cap un halat şi o pernă...

— Pentru ce? Nu puteai să-i suporţi gemetele?

— Nu asta mă deranja – zise, parcă mirîndu-se de stupiditatea întrebării. Mi-a fost teamă să nu se audă afară şi să mă trezesc cu cineva peste mine.

Ascunzîndu-mi amărăciunea, i-am făcut semn să continue.

— Văzînd că totul e în ordine, m-am urcat pe un scaun şi am luat de pe garderob două geamantane. După ce le-am umplut cu obiecte de îmbrăcăminte, am plecat spre casă.

— Cu ce?

— Cu troleibuzul. După ce-am deşertat geamantanele, m-am înapoiat.

— Cînd ai plecat şi cînd te-ai înapoiat la locuinţa victimelor?

— Am plecat pe la opt şi jumătate şi m-am întors, cred, după vreo oră. N-am zăbovit pe nicăieri... Cînd am revenit, am umplut iar geamantanele...

În timp ce povestea ce-a băgat în geamantane, mă întrebam de ce nu-mi vorbeşte de complicii ei. în mod firesc, după exterminarea victimelor, ar fi trebuit să-i introducă în casă. Dar ea se abţinea să-i menţioneze.

— Vorbeşte-ne despre complicii tăi! am întrerupt-o.

— Care complici? s-a mirat.

— Ştii bine! i-a replicat Dan cu asprime.

— Am fost singură... N-am avut complici. _..

„Deci vrea să-i camufleze... Bine, lasă că vom ajunge şi acolo unde n-o să le mai poată ascunde existenţa11 – mi-am zis, cerîndu-i să-mi spună ce-a făcut după umplerea geamantanelor pentru a doua oară.

— Am ieşit cu ele pe la nouă şi ceva. Erau foarte grele. Abia puteam să le car. Cînd am ajuns în colţul străzii, am văzut o tînără şi am rugat-o să mă ajute să le duc. Astfel am pornit amîndouă spre Academia Militară...

— Numele şi adresa fetei? a cerut Dan.

— Nu le cuiîosc. Atunci am întîlnit-o pentru prima oară.

— Cum arăta? Descrie-o! a insistat Dan.

— De fapt, datorită întunericului, nici n-am văzut-o prea bine – a spus, după ce ne-a furnizat cîteva semnalmente mai mult decît vagi.

— Bine, continuă – am cerut.

— Cînd am ajuns în panta care urcă spre şoseaua

Panduri, am văzut staţionînd un autocamion. M-am apropiat de el şi i-am spus' şoferului să-mi ducă geamantanele acasă. A consimţit, dar mi-a spus că trebuie să mai aştept puţin, deoarece se află în pană de benzină. I-am spus că nu sînt grăbită şi am urcat geamantanele în autocamion. Apoi, după ce i-am dat zece lei fetei care mă ajutase, m-am suit în cabină, lingă şofer. După vreo jumătate de oră de aşteptare, a venit o altă maşină si i-a dat şoferului meu cîţiva litri de benzină. Astfel maşina a putut să ajungă pînă la pompa de benzină de lingă Gara de Nord, unde şi-a făcut plinul.

Pe drum i-am zis că aş mai avea cîteva lucruri de cărat şi a răspuns că-i la dispoziţia mea. Aşa că, după ce-am lăsat acasă geamantanele, ne-am înapoiat la locuinţa Marietei.

— Te-ai îritîlnit cu cineva în timpul curselor făcute de la locuinţa victimelor la a dumitale?

— Da, cînd am venit cu autocamionul, m-am întilnit cu un domn înalt şi blond, care tocmai se pregătea şă încuie poarta Marietei. Cred că era chiriaşul de la mansardă.

— Cine te-a ajutat să cari lucrurile din casă? Şoferul?

— Nu. Le-am cărat singură.

— Chiar şi frigiderul? a întrebat Dan, sarcastic.

— Bineînţeles? Doar nu eram proastă să-l aduc în casă. Am împins frigiderul pînă la uşa vestibulului şi de acolo l-am dus împreună la maşină.

— Acesta a fost ultimul drum pe care l-ai făcut?

— Da.

— Cum se numeşte şoferul?

— Nu ştiu. V-am spus, nu-1 cunosc.

— La noi nu ţin astfel de poveşti! am repezit-o. Vrei să cred că ai ridicat singură masa din sufragerie, care are peste o sută de kilograme, că ai cărat singură un covor

persan de peste doisprezece metri pătraţi şi că ai plimbat prin toată casa un mastodont de frigider?! Cine-ţi sînt complicii?!

— N-am avut nici un complice... — a şoptit ea, intimidată de izbucnirea mea.

— Cine-i şoferul?! Numele şi adresa?! interveni şi Dan.

— Vă jur, nu ştiu cine-i... în seara aceea l-am întîlnit pentru prima oară şi nu l-am mai revăzut...

Ti’ebuie să recunosc că atitudinea ei m-a cam pus pe gînduri. Din clipa cina am constrîns-o prin proljele de vinovăţie administrate să vorbească... a vorbit. Şi a vorbit fără nici o reţinere. Şi-a depănat îngrozitoarea faptă cu o dezinvoltură şi o mîndrie mai ceva ca a primului om care a păşit pe lună şi a povestit, la înapoiere, ce-a văzut pe satelitul nostru natural. Ei bine, această poziţie venea în totală contradicţie cu încercarea de a-şi scoate complicii din cauză. Criminalul dovedit începe întotdeauna prin a-şi desemna complicii, de multe ori făcînd apel chiar şi la colaboratori imaginari, doăr-doar va reuşi să-şi dilueze vinovăţia. Iar actuala-mi clientă prezenta o mentalitate exact inversă celei caracteristice indivizilor de-o teapă cu ea.

— De ce ai ascuns lucrurile în magazia cu lemne? am zis.

— Pentru că nu vream să le vadă cineva la mine în casă. Ar fi putut să se întrebe de unde am avut bani să cumpăr atîtea lucruri deodată...

— Covorul l-ai lăsat totuşi la vedere – a spus Dan.

— Covoarele-s covoare, dacă le păstrezi bine, ori că sînt de un an ori de zece tot la fel arată.

— Te-ai gîndit că va trebui să răspunzi pentru ce-ai făcut?

— Nu. Eram sigură că n-o să mă descoperiţi niciodată.

Nimeni nu mă cunoştea, am purtat mă-, nuşi... Ba mai mult, pentru că l-am întîlnit la poartă pe domnul de la mansardă şi m-am temut că ar putea să vă dea descrierea mea, mi-am vopsit. şi părul. Zău dacă pricep cum aţi reuşit să mă prindeţi.

Deşi se uita la mine întrebător, m-am obţinut să-i furnizez explicaţiile pe care le dorea. Eram sătul pînă peste cap de mentalitatea descreieraţilor care, în ignoranţa lor, îşi imaginează că au descoperit piatra filosofică a realizării crimei perfecte. Oricît de genial îşi construiesc eşafodajele, sfîrşesc întotdeauna prin a eşua, ca nişte găinari de rînd, în faţa organelor de urmărire penală.

Gîndurile mi-au fost întrerupte de venirea căpitanului Maier.

— Nicule, am ceva pentru tine! m-a anunţat bine dispus.

Printr-un gest reflex, mi-am privit ceasul. Era ora două şi un sfert. I-am făcut semn să ocupe un scaun şi m-am adresat lui Dan:

— La arest! Reluăm interogatoriul după-amiază.

Colaboratorul meu s-a ridicat şi a chemat subofiţerul care aştepta pe culoar.

— Despre ce-i vorba? am întrebat, după plecarea masezei.

— Felicită-mă! Am reuşit să reconstitui amprenta de pe măr. Nu integral, pentru a putea indica cu precizie cine-i posesorul ei, dar suficient pentru a restrînge aria suspecţilor la un număr rezonabil. Pentru orice eventualitate am dat-o şi la serviciul dactiloscopic.

— Şi?

Mi-a aruncat pe birou o coală de hîrtie.

— Dacă posesorul amprentei a mai avut de-a face cu

noi, se află înregistrat printre aceşti patruzeci şi doi de indivizi, bărbaţi şi femei.

Am început să privesc înşiruirea de nume de pe lista lui.

— Cred că merită să puricăm aceste „onorabile44 persoane. Nu se ştie, poate iese chiar lozul cel mare...

— Ba se ştie! am zis, încercuind cu stiloul un nume de pe listă şi restituindu-i-o.'

— Ce, oi fi urmaşul lui Mafalda?! a exclamat surprins.

— Silvia Tomescu este femeia pe care ai văzut-o adineauri. Pricepi?

N-a priceput decît după ce i-am povestit cum o dibuisem prin investigaţia clasică.

— Felicitări! Dar trebuie să recunoşti că şi criminalistica a lucrat a-ntîia – a zis cu satisfacţie. Dacă n-o harponaţi voi, v-o dădeam noi, pe tavă. Este?

— Verificarea a patruzeci şi ceva de indivizi presupune multă alergătură – a constatat Dan, examinînd cu atenţie lampa din plafon, fără să-şi disimuleze ironia.

— Şi ce altă treabă ai?! Crezi că eşti plătit ca să dansezi twist şi să bei scotch on the rocks? se supără Maier, aruncîndu~i o privire ce ar fi putut să incendieze chiar şi soarele.

Intrucît mă simţeam răvăşit de o foame de naufragiat pe o insulă pustie, după o lună de post, deşi calendarul demonstra că n-au trecut decît cinci zile de la deschiderea anchetei, am intervenit.

— Eugen, te rog să-mi dai o mină de ajutor. După amiază, să zicem pe la ora cinci, aş vrea să facem reconstituirea dublului asasinat. Ce părere ai, e posibil?

— Da – a zis, după ce l-a mai mitraliat o dată pe Dan, cu privirea.

I-am dat adresa masezei şi cheile de la cele două

locuinţe. Apoi l-am sfătuit să facă apel la bunăvoinţa femeii de serviciu a victimelor.

Mai înainte de a pleca să mîncăm, am telefonat procurorului Lupu şi i-am relatat stadiul în care ajunsese ancheta, precum şi ce intenţionam să fac în continuare. A fost de acord să ne întîlnim în casa victimelor.

Capitolul XXI

RECONSTITUIREA

La ora stabilită am ajuns la locuinţa victimelor. Silvia Tomescu ne însoţea. Procurorul aştepta pe terasă.

Dan a rămas cu protagonista tragediei, iar eu cr Lupu am dat o raită prin casă. După indicaţiile Anicăi, Maier şi echipa secţiei aşezaseră obiectele jefuite la locul lor. Aşa cum le lăsase femeia de serviciu cu nouă zile în urmă, cînd o văzuse pentru ultima oară în viaţă pe Mioara Panaitescu.

— Cred că e în regulă – a apreciat Lupu.

— Şi eu. Să începem! am spus şi m-am dus s-o aduc în casă pe criminală.

I-am spus ce dorim de la ea şi ne-a făcut pe plac. Chiar mai mult decît ne aşteptam... Şi-a dat toată silinţa să-şi repete gesturile şi mişcările făcute în ziua masacrului. Parcă era un elev ce-şi etalează toate cunoştinţele pentru a-şi asigura nota cea mai bună.

A început prin a ne arăta cum a suprimat în mod succesiv victimele şi a terminat prin trecerea la a doua parte a acţiunii, jaful.

Trebuie să admit că a reuşit să mă uluiască. A demonstrat că a putut să împingă frigiderul pînă la terasă, de unde, după declaraţia ei, a fost ajutată de şofer să-l transporte pînă la autocamion. De asemenea a arătat că şi covorul a putut fi scos, printr-o simplă vălurire şi săltare pe rînd a picioarelor masivei mese aşezate pe el. în pofida aparenţelor, s-a dovedit a fi deosebit de vînjoasă.

Cînd demonstraţia s-a terminat, ne-am aşezat în jurul mesei din sufragerie.

— De ce le-ai ucis? a început Lupu.

— Mi-am pierdut cumpătul cînd a spus că vrea să reclame două eleve...

— Nu minţi! am întrerupt-o. Faptul că ai avut toporul la tine înlătură orice dubiu asupra premeditării faptei.

— Nu l-am avut!... L-am găsit acolo... — se apără ea cu stîngăcie.

— Nu-i adevărat! L-ai luat de la ascuţit chiar în ziua omorului.

Şi-a plecat capul şi n-a răspuns.

— Le-ai ucis pentru a le jefui banii obţinuţi din vînzarea unui apartament? a întrebat Lupu.

— Da, dar nu i-am găsit. Atunci m-am decis Să iau obiectele mai valoroase...

— Pentru ce ai păstrat cheile locuinţei în poşetă? am spus.

— Am intenţionat să mai trec şi să mai iau cîte ceva, dar prinsă de treburi am tot amînat. Cîteva zile mai tîrziu, cînd mi-am făcut special timp, amînînd o clientă, am văzut un miliţian la poartă şi am ştiut că nu voi mai putea intra.

Mă uitam la ea şi-mi spuneam că e formidabilă, încă nu mai întîlnisem un astfel de caz. Cu toate că se plimbase mai bine de patru ore printre cele două femei în agonie, jefuindu-le cu un calm uluitor, păstrase cheile şi îşi rezervase timp pentru a putea prăda în continuare. Oare de unde atîtea resurse de cruzime şi lăcomie într-un singur om! Mai mult, c femeie! In loc să încerce să uite grozăvia comisă, ea a fost în permanenţă obsedată de dorinţa de a revedea situaţia apocaliptică în care-şi adusese victimele I-am privit trăsăturile. Erau tot atît de expresive ca cele ale unei pisici negre, pe întuneric. Exceptînc buzele foarte

subţiri, care după unii indică o răutate înnăscută, dar eu n-am avut niciodată timp să acord credit unei astfel de inepţii, era imposibil să-i reţii figura. în rest, afişa o candoare ce putea servi ca model artiştilor specializaţi în crearea picturiloi cu motive religioase.

Cum stabilirea discernămîntului, respectiv gradului în care putea răspunde în faţa legii pentru faptele comise, cade în sarcina medicilor psihiatri, am revenit la problemele ce mă privesc pe mine.

— Cine era şoferul care te-a ajutat? am întrebat, deoarece încă nu puteam să exclud posibilitatea unei complicităţi.

Şi-a menţinut declaraţia iniţială, susţinînd că nu-1 cunoaşte.

— Spuneai că atunci cînd ai văzut autocamionul; e afla în pană de benzină. Aşa este?

— Da – a confirmat, privindu-mă cu nevinovăţie.

— De ce ai preferat o maşină în pană, fapt care, mplicit, te obliga să pierzi un timp preţios, şi nu ii căutat un altul, fără încurcături?

— Am remarcat că n-are număr de Bucureşti şi ni-am spus că-i de preferat altora. Dacă mă foloseam de o maşină din capitală exista riscul s-o găsiţi şi, astfel, să ajungeţi la mine acasă. Dealtfel, în iceastă eventualitate am dosit lucrurile în magazie, lupă lemne...

— Din ce judeţ era maşina?

— Nu ştiu. Tot ce reţin este că pe număr nu se rfla un „B“, ci alte două litere.

— Ai spus că te-ai suit în cabina autocamionului si ai aşteptat pînă a venit o maşină care i-a dat şoferului cîţiva litri de benzină. Da?

A confirmat printr-o înclinare ă capului.

— Era un autobuz.

— Ce fel de autobuz? I.T.B.?

— Nu ştiu. N-am remarcat.

— Avea caroseria roşie?

— Nu.

— Erau călători înăuntru?

— Nu, numai şoferul care-1 conducea... In orice caz, pot să vă spun că-1 cunoştea pe conducătorul autocamionului.

— Adică?

— Cînd s-au apropiat unul de celălalt, i-am văzut îmbrăţişîndu-se şi vorbind prieteneşte.

— Vino cu mine! m-am decis, ridicîndu-mă de pe scaun.

Cînd am intrat în dormitorul unde fusese ucise Marieta Stanciu, i-am arătat mocheta:

— Explică-mi de unde provin petele de sînge de pe covor, respectiv mozaicul şi cada băii? Doar te spălaseşi pe mîini, în bucătărie, după ce ai supri mat-o şi pe ce-a de-a doua victimă!

A rămas un moment îngîndurată, apoi a răspun: pe un ton neutru:

— Da, îmi amintesc... Revenind spre casa Mărie tei, după ce-am făcut primul drum cu geamantanele mi-am spus că nu trebuie să uit pătura...

— Care pătură?

— Aceea! a zis, arătîndu-mi, pe un colţ al patu lui, o pătură din lină bej, cu dungi groase maro, care figurînd pe lista obiectelor jefuite, fusese recupe rată de Maier din casa inculpatei.

— Ce legătură există între pătură şi pete? an încercat să pricep.

— Se afla pe pat, sub Marieta, şi a trebuit s-< scot şi s-o spăl.

M-am uitat pe rînd la colegii mei. Erau la fe de

stupefiaţi ca şi mine. N-am mai găsit resurse pen tru a-i comenta îngrozitoarea explicaţie şi am revenit în sufragerie.

Întrucît trecuse de opt seara, m-am consultat cu Lupu şi am decis să amînăm continuarea anchetei. După ce am trimis inculpata cu o maşină de ser• Viciu la arestul miliţiei, am mai zăbovit pentru a stabili ce facem în continuare.

— Va trebui să-l găsiţi pe şofer – ne-a anunţat procurorul. Admiţînd că nu-i complice, ne este necesar ca martor.

Am aprobat.

— Cum? se sperie Dan. Verificînd conducătorii a sute de mii de autocamioane?

— In nici un caz. Mi se pare mai simplu să-l depistăm pe şoferul autobuzului. Dacă excludem I.T.B.-ul, întreprideriile care posedă autobuze pot fi numărate pe degete. Dane, mîine să ceri sprijinul „Circulaţiei14!

— Mîine e duminică.

— În regulă, luni.

— Cînd îmi înaintezi dosarul de acuzare? a vrut să ştie procurorul.

— Cînd voi fi complet edificat.

— Asta ce vrea să însemne? m-a privit intrigat.

— Că cel mai important scop al misiunii noastre era s-o capturăm, pentru a o împiedica să-şi mai facă de cap. Depăşind această fază, nu mai am nici un motiv să mă grăbesc. E o pasăre prea rară pentru a mă grăbi s-o vîr în colivie, mai înainte de-a o studia ca un ornitolog conştiincios.

M-a privit cu luare-aminte, încercînd să-mi ghicească gîndurile, dar nu i-a mers, deoarece, deosebit de cele afirmate, aveam tot atîtea idei cit miez are o minge de

fotbal.

— Bine, da’ fără să-mi baţi apa-n piuă! a consimţit.

*

* *

Din goana maşinii care mă ducea acasă, am remarcat forfota de pe bulevarde. Am avut impresia că e dominată de perechile de îndrăgostiţi ce se bucurau de o seară frumoasă de primăvară. Admirîndu-le exuberanţa, m-am trezit văduvit de gîndurile legate de dedesubturile murdare ale afacerii care mă obsedaseră în ultimele zile, ceea ce mi-a permis să-mi amintesc că am o logodnică.

La ora nouă seara, cînd am ajuns acasă, i-am dat telefon. Cum mi-a auzit glasul, a început să tragă cu toate armele; mai abitir decît au făcut-o nemţii cînd a început debarcarea aliaţilor în Normandia. Mi-a povestit, pe nerăsuflate, că de cinci zile nu i-am mai dat nici un telefon, că justificările pe seama sarcinilor de serviciu sînt basme perimate chiar şi pentru sugaci, adică de ţîţă! a trîntit ea un pleonasm, probabil pentru a se asigura că mi-a creat suficiente condiţii de-a o pricepe. A adăugat, tot în viteză, că după părerea ei, şi a altora, atunci cînd un bărbat, care se află trecut provizoriu în fragila schemă a logodnicilor, face astfel de figuri, nu-i greu de prevăzut cum vor evolua lucrurile după punerea pirostriilor. In consecinţă, m-a rugat insistent să-i uit numărul de telefon.

Am ascultat-o fără s-o întrerup, pînă şi-a epuizat repertoriul. Pe de-o parte nu-mi era necunoscut, deoarece îl mai audiasem eu în nişte situaţii similare, iar pe de altă parte-încercam să găsesc o stratagemă adecvată scopului. Cum nu posedam forţa de şoc a Aliaţilor, cînd au atacat frontal Zidurile Atlanticului, am apelat la tactica Calului Troian. Am emis un oftat, suficient de sonor pentru a-1 putea recepţiona în condiţii optime, şi, cu o voce de om

suferind, am anunţat-o că sînt de acord să n-o mai sun, deoarece admit viabilitatea principiului ce susţine că dragostea cu sila nu se poate face. Am făcut o scurtă pauză, spre a-i da timp să-mi interpreteze „înţelegerea14 printr-o alunecare a sentimentelor către o nouă achiziţie feminină – metoda servirii unei porţii suplimentare de gelozie avînd întotdeauna un efect teribil în grăbirea aplanării conflictului dintre îndrăgostiţi! Am avut însă grijă să nu întind coarda prea mult, deoarece exista şi riscul de a-mi trînti telefonul în nas. Apoi am rugat-o, ţinînd seama de prietenia care ne-a legat, să-mi recomande un medic cardiolog. Intrigată, s-a grăbit să mă anunţe, ca şi acum eu n-aş fi ştiut, că exact cu astfel de treburi se ocupă şi ea.

— In condiţiunile date, n-aş vrea să mai profit de ce-a fost între noi – am zis, cu demnitate.

— Lasă asta! Pentru ce-ai nevoie de un cardiolog? a replicat şi mai intrigată.

— Nu ştiu ce am, dar de cîteva zile simt braţul stîng amorţit şi am nişte junghiuri puternice la inimă... — am anunţat-o, fără să roşesc.

— Nicule, în zece minute sînt la tine cu aparatul de luat tensiunea! Stai cuminte în pat pînă vin...

— Viorica, sînt încă la birou – am minţit din

15 – Surprizele căpitanului Apostolescu nou. Am să iau o maşină de serviciu şi într-o jumătate de oră vin la tine.

La un sfert de oră după ce-am închis telefonul, eram duşuit şi potriveam cravata la un costum bleumarin. înainte de a ieşi din casă, am extras din frigider o sticlă de Kubanskaya Vodka şi, pentru asociere, o cutie de suc de portocale. Taximetrul pe care am reuşit să-l capturez, mai înainte de a ajunge la destinaţie, a făcut o haltă la cofetăria „Nestor“, ceea ce mi-a permis să achiziţionez

nişte uscături. Nu mi-era foame, dar ştiam că treaba asta vine de la sine după ce vom bea sucul de portocale, în prealabil bine dezinfectat cu vodcă.

Cînd liftul mă ridica spre apartamentul ei, m-am gîndit la mutra ce-o va face cînd îl va vedea pe muribundul ei logodnic cu braţele încărcate. Mai întîi, mă va invita să fac bancuri proaste cu cine-mi merge, apoi va trebui să admită că-i de preferat un renghi – utilizat cu unicul scop de a-i dovedi, între patru ochi, cît mi-e de dragă –, decît un iubit care ar putea suferi un infarct.

Am privit în oglinda liftului şi m-am surprins surîzînd. Era pentru prima oară în ultimele cinci zile cînd, uitîndu-mi meseria, admiteam că totuşi viaţa e frumoasă.

Capitolul XXII

INTERMEZZO

Am fost deşteptat din somn de ciripitul păsărelelor care-şi făceau meseria printre salcîmii înfloriţi din Cişmigiu. Am dat să mă ridic din pat, dar mi-am simţit umărul drept ancorat. Am vrut să aflu cauza şi am văzut claia de păr negru şi ondulat al Vioricăi. Stătea cu buzele şi năsucul strivit pe pieptul meu.

Am mîngîiat-o pe cap şi şi-a împins şi mai mult obrăjorii în mine. Cînd i-am şoptit la ureche că o cam iubesc, a făcut o mişcare de răsfăţ cu umerii, gest care nu putea să simbolizeze decît un: „Nici nu-mi pasă, mincinosule!”

Evident, o astfel de indiferenţă, faţă de mărturisirea mea, nu a putut rămîne fără urmări. Am scos binişor braţul de sub capul ei şi l-am trimis spre gheridonul studioului. Cînd mi-am găsit, pe pipăite, ceasul, l-am privit. Era ora opt şi jumătate.

— Ce faci..? a vrut să ştie, cînd a simţit că încep să mă extrag din pat.

— Nu mai fac nimic! Plec.

— Unde? E duminică... a zis, întorcîndu-şi spre mine năsucul, încreţit ca un burduf de acordeon.

— Să-mi caut o logodnică capabilă să-mi preţu* iască sentimentele – am anunţat-o, coborînd din pat

— Nu fii prostuţ! Ai găsit-o. Vino-napoi!

— Prea tîrziu! Prima impresie contează, a doua e simulacru! am zis, coborîndu-mi picioarele pe mochetă şi ridicîndu-mă din pat.

— Vino să-ţi spun ceva – m-a invitat, ridicîndu-şi braţele spre mine, gest care a atras după el alunecarea pledului spre abdomen.

— Încearcă să fii mai decentă! Altfel mă vei obliga să te arestez, pentru amoralitate, ca să nu spun streaking! am avertizat-o, cu seriozitate, arătînd cu bărbia spre sînii ei, tari şi frumoşi.

— Ipocritule! Tu vorbeşti? a zis, dispreţuitoare, adăugind încă două cute acordeonului ce stătea pe post de năsuc. — Condiţii impuse, de anotimp. Viţa de vie încă n-a făcut fi-unze! am aruncat peste umăr, pornind spre camera de baie.

În timp ce apa duşului şiroia pe mine, am simţit că am capul mai mare ca de obicei. Probabil că vodca de azi noapte nu era străină de această senzaţie. Cînd am revenit în dormitor şi am început să mă îmbrac, Viorica m-a anunţat, din hol, că dacă nu mă grăbesc voi bea cafeaua frapată.

Cum cafeaua, mai ales după o noapte dormită în felii, e bună fierbinte, m-am grăbit să ţin seama de invitaţie.

Cînd am intrat în hol, Viorica se afla plasată pe unul din cele trei fotolii care împresurau măsuţa unde se afla depusă tăviţa cu ceştile de cafea aburind. Era îmbrăcată cu un robe de chambre, suficient de transparent, şi de scurt pentru a nu mă lipsi de posibilitatea de a-i admira

corpul sculptural şi picioarele drepte şi lungi, cu genunchii rotunzi. De al dracului ce sînt, le-am privit cu inţeresul ce se acordă picioarelor unui scaun şi am telefonat la inspectorat, unde am cerut să-mi trimită o maşină.

— De fapt, unde te duci? a spus, aprinzîndu-şi un Kent.

— N-ai ţigări mai tari?

— Vezi şi tu acolo – mi-a indicat barul bibliotecii. Dacă nu le-ai fumat pe toate, s-ar1 putea să mai fi rămas ceva din infectele tale de Dunhill!

— Bineînţeles că nu mai sînt! a'm revenit spre fotoliu. Maltratează-mă cu una din prăpăditele tale de Kent.

— Mă cam doare capul – a miorlăit.

— Şi pe mine. Ar trebui să nu mai abuzăm de sucul de portocale – am afirmat cu candoare.

Mi-a aruncat o privire ce ar fi putut pulveriza şi blindajul unui tanc „Sherman" şi a oftat cu resemnare.

— Apreciezi că anul acesta ne-am mai putea vedea? a vrut să ştie, eînd am strivit ţigara în scrumieră şi m-am ridicat din fotoliu.

— Nu-i exclus.

— Ce vrei să mănînci la prînz?

— Ai auzit vreodată de Lucreţia Borgia?

— Desigur! O femeie care a intrat în istorie prin frumuseţea ei, nu poate fi ignorată de aceea care-i va lua locul cinci secole mai tîrziu! s-a mirat ea, clipindu-şi cu modestie genele lungi.

— Deh!... Ce lipsiţi de gust erau italienii secolului XV... — m-am mirat, după ce am examinat-o cu ochi de cumpărător de haine vechi. Da' în sfîrşit... de gustibus et coloribus non disputandum! am făcut un gest de toleranţă.

— Întocmai! Cînd îţi lipseşte harul de a putea aprecia frumosul, mai bine zi-i ca alţii! Altfel, ignoranţa ta va provoca o cascadă de ilaritate... Ha! Ha! Ha! se forţa ea cu

dezgust.

Am ridicat mîna, într-un gest împăciuitor.

— Lăsînd de-o parte graţiile predecesoarei tale, întîmplător, mai ştii şi altceva despre ea?

— Întîmplător? se interesă Viorica dispreţuitoare. Ai uitat, probabil, că Grand Larousse e petit faţă de mine! zise, înălţîndu-şi năsucul pînă filmă c: u narinele taviainul. E de ■ admirat pemitru măiestria ce-a dovedit-o. în suprimarea mutrelor care-i călcau pe nervi, deşi gama otrăvurilor existente. în epoca ei era restrînsă şi rudimentară. Astăzi e altă viaţă... Cu un stropişor de acid cianhidric, e gata! Cum se spune: bun, curat şi ieftin!

— In preţul tacîmului intră şi parfumul de migdale amare – am completat. La ora două vin să te iau. Astăzi, mîncăm la Triumf!

— Ce vrei să spui? a zis, după ce i-am sărutat buzele roşii şi cărnoase.

Cînd am deschis uşa dinspre vestibul, m-am întors spre ea şi, cu modestie, am anunţat-o:

— Într-adevăr, eşti prea erudită pentru a-mi putea permite să fiu de acord cu otrăvirea celui mai frumos, deştept şi priceput anchetator al Miliţiei române!

Cînd papucul ei a zburat după mine, mă aflam deja de cealaltă parte a uşii.

caseră lipsa vreunui obiect din casă sau tendinţa de a cere relaţii care să lase impresia că ar urmări scopuri ascunse. Pe scurt, avea nişte referinţe excelente.

Cu toate acestea discuţiile purtate cu două martore au condus la formarea opiniei că omorurile au fost premeditate, cu două-trei săptămîni înaintea comiterii lor.

Una din aceste martore mi-a povestit că, în urmă cu două săptămîni, exprimîndu-şi dorinţa de a cumpăra un frigider, inculpata s-a oferit să-i procure ea unul. Cînd s-a

informat asupra tipului, maseza a răspuns că nu-i cunoaşte modelul şi caracteristicile, ’deoarece abia urmează să-l primească din provincie, de la o rudă. A precizat însă că este nounouţ.

Cea de-a doua martoră, profesoară la şcoala unde învăţau băieţii inculpatei, mi-a relatat că, în urmă cu vreo trei săptămîni, maseza, auzind-o plîngîndu-se că-i rămîne ceasul în urmă, s-a oferit să-i procure un ceas „Doxa“, de aur. Precizînd că ceasul urmează să-i fie trimis din Elveţia, de către o fostă clientă de-a ei. Intr-adevăr, acum opt zile, căutînd-o la şcoală, sub pretextul că vrea să se intereseze de felul în care învaţă copiii ei, i-a oferit ceasul promis. Întrebînd-o cit vrea pe el, inculpata a spus că i-1 oferă cadou. Profesoara a refuzat să-l primească fără bani, drept care maseza l-a oferit la un preţ derizoriu. în această situaţie, interlocutoarea mea i-a replicat că nu-1 va cumpăra decît dacă va fi evaluat la Consignaţia. Din acea zi n-a mai văzut-o pe maseză.

Cum ceasul fusese găsit acasă la inculpată, şi făcea parte din obiectele jefuite victimelor, eram complet edificat asupra premeditării odioasei fapte.

În timp ce maşina mă ducea înapoi, mi-am spus că pentru oricare dintre dintele Silviei Tomescu a subzistat pericolul de a fi căsăpite, dar, aproape imediat, am realizat că presupunerea mea nu e corectă. Toate femeile chestionate m-au asigurat că familiile lor o cunoşteau pe maseză. Deci aceasta a fostconştientă de faptul că agresiunea ei va eşua rapid în plasa organelor de anchetă. Spre deosebire de situaţia nefavorabilă din celelalte case, în strada General Demostene a găsit întrunite toate condiţiile necesare pentru a-şi dezlănţui ferocitatea, fără să-şi rişte capul. Deşi sînt mulţi ani de cînd meseria mă obligă să scormonesc dedesubturile nu tocmai curate ale

unor semeni de-ai mei, pînă la cazul de care mă ocupam acum, încă nu avusesem de-a face cu condiţii atît de ideale pentru comiterea unei crime perfecte.

Cînd maşina a oprit în faţa blocului. Vioricăi, era ora două şi am ştiut că voi primi un premiu pentru punctualitate. Ulterior, am avut posibilitatea să constat că n-am mizat pe speranţe deşarte.

t

PARTEA A DOUA

Capitolul XXIII

CIND SĂ ZIC C-AM TERMINAT...

— De ce nu m-ai chemat şi pe mine? a întrebat Dan, a doua zi dimineaţa, după ce i-am povestit rezultatul investigaţiei mele complementare.

— Dacă ar fi fost o acţiune mai importantă, nu te iertam. Aşa însă... Fiind pe deasupra şi duminică, am vrut să te odihneşti. Ai cerut la Circulaţie depistarea şoferului de autobuz?

A confirmat printr-o înclinare repetată a capului.

— Mi-au spus că treaba asta poate să dureze chiar şi două săptămîni. Ce facem în această situaţie?

— Ce propui?

— Să întocmim actele de trimitere în judecată.

— Şi dacă şoferul i-a fost complice?

— Ulterior adăugăm şi pentru el concluzii de încriminare. Oricum, principalul protagonist al cazului este cunoscut şi-i firesc să ne ocupăm, în primul rînd, de Silvia Tomescu.

— M-am gîndit că are dreptate. Dacă la timpul ce-i trebuia procurorului pentru a purica dosarul, mai adăugăm şi răgazul de care avea nevoie expertiza psihiatro-judiciară spre a stabili dacă criminala ajunge în faţa judecătorilor sau trebuie expediată direct intr-un sanatoriu de alienaţi,

rezulta un respiro apreciabil.

— În regulă, Dane. Dă-i drumul!

Tocmai studiam un dosar mai vechi, cinci am fost întrerupt.

— Şefu', dar cu copiii ce facem?

— Care copii? am încercat să-l pricep.

— Ai inculpatei.

— Ce-ai cu ei?... Ah! Te gîndeşti că după isprava ei nu va mai avea ocazia să se ocupe de creşterea lor?

A confirmat.

— Vom cere autorităţii competente să ia minorii sub ocrotire.

— Parcă spunea că are nişte rude.

— Ai dreptate. Poate doreşte ea să numească un tutore. Telefonează să ne-o trimită sus.

Cînd a fost introdusă în birou, am constatat că de la ultima discuţie suferise o transformare radicală. Cinismul şi ostentativa-i dîrzenie fuseseră înlocuite cu o stare de prostraţie.

I-am făcut semn să se apropie şi să ia loc pe scaun.

— Doamnă Tomescu, ştii ce te aşteaptă pentru fărădelegea comisă?

A avut o scurtă contractare a umerilor şi, lăsîndu-şi privirea îin. jos, a dat din cap, apatică.

— Deoarece ai copii minori, trebuie să stabilim cine se va ocupa de creşterea şi supravegherea lor. Doreşti să preia statul această misiune ori preferi să indici dumneata un tutore?

Cînd a ridicat privirea spre mine i-am văzut ochii înecaţi în lacrimi.

— Ţii mult la ei? am întrebat îndoioşat.

— Ca la lumina ochilor... — s-a grăbit ea, izbucnind într-un hohot de plîns.

— Ce să-ţi fac..? Singură ai provocat această situaţie...

— Tot ce-am făcut a fost pentru ei...

— Cum adică?! am întrerupt-o contrariat.

— Am vrut să le asigur viitorul... pentru cazul în care n-aş mai fi putut munci.

— De ce să nu mai poţi munci la cei treizeci şi nouă de ani ai tăi?

— Pentru că în ultimul timp m-am simţit slăbită, lipsită de putere...

— După vigoarea arătată în timpul agresiunii şi jafului, nu s-ar fi putut spunecă-i chiar aşa de bolnavă, de plăpîndă – a remarcat Dan ironic.

— Vrei să cred că devalizarea victimelor de rochii, capoade, pantofi, cosmetice şi aşa mai departe, a urmărit înzestrarea şi asigurarea copiilor tăi? am spus cu asprime.

A lăsat iar capul în jos şi n-a răspuns.

— In sfîrşdt, faptele fiind consumate, discuţia aceasta nu mai are sens. Ce facem cu copiii? Ii trimitem într-un cămin?

— Vă rog să-i lăsaţi în grija sorei mele... Are o situaţie materială foarte bună şi-i iubeşte mult.

— Iţi atrag atenţia că tutorele trebuie să prezinte şi garanţii morale!

— E o femeie cinstită. N-a avut niciodată de-a face cu justiţia.

— Dacă sora ta va fi de acord cu dorinţa pe care ţi-ai exprimat-o, vom cere să fie numită tutore.

— O să fie! N-are copii şi ţine mult la ei – m-a asigurat ea.

— Adresa ei, te rog – am cerut.

După ce Dan şi-a notat-o, am vrut să mă ridic de pe scaun şi să chem subofiţerul care o aştepta pe culoar, dar am renunţat. Mi-am dat seama că problema era rezolvată

numai pe jumătate.

— Soarta copiilor poate fi decisă de un părinte numai în situaţia în care al doilea nu există. E cazul la dumneata? am întrebat-o.

M-a privit atît de inteligent, încît mi-am reformulat întrebarea.

— Eşti văduvă prin deces?

A făcut un gest de negaţie.

— Unde-1 putem găsi? a cerut Dan.

A ridicat din umeri.

— Nu-ţi plăteşte pensie alimentară pentru copii? Spune-ne unde lucrează şi-l găsim noi – s-a oferit Dan.

— Sînteţi divorţaţi? am întrebat, văzînd că nu se prea înghesuie să răspundă.

Şi-a clătinat din nou capul, bineînţeles, cu privirea bine lipită de covor. Atitudine care, trebuie să recunosc, a cam început să mă exaspereze.

— Inculpata Silvia Tomescu, ridică capul şi răspunde la întrebare! am cerut, adoptînd cel mai oficial ton cu putinţă, pentru posibilităţile mele.

A tresărit şi s-a uitat temătoare la mine.

— Ce-i cu soţul dumitale?

— E arestat;.. N-am vrut să vă spun... Mă gîndeam că face impresie rea... — a bîiguit stingherită.

— Sub ce inculpare? am întrebat, spunîndu-mi: „Asta da familie onorabilă! 44

— Pentru atentat la securitatea statului... — a glăsuit pe un ton de scuză.

— De mult?

— De vreo patru ani...

— La cît a fost condamnat?

— Nu ştiu precis, cred că la cincisprezece ani...

— Poftim? s-a mirat Dan.

— Ce-i aia „cred44?! N-ai fost de faţă la judecarea lui? am continuat.

— Nu.

— De ce, erai supărată cu el? am glumit.

— Nu m-a anunţat nimeni cînd şi unde trebuie să mă prezint.

— Nu ţi-a trimis scrisori din închisoare?

— N-am primit nimic.

— E posibil? m-a privit Dan surprins.

Mi-am clătinat capul, nedumerit. Era pentru prima oară cînd auzeam de o judecare de acest gen, fără participarea familiei.

— La ce închisoare se află, ştii?

— De unde să ştiu?

Mai întîi, mi-am spus că nu trebuie să-mi pierd timpul cu o problemă care nu mă privea, cîndjmai aveam încă destule cazuri care-şi aşteptau rezolvarea, apoi am constatat că n-am de ales. Dacă tatăl urma să fie eliberat curînd, tutela copiilor, în mod firesc, îi revenea lui. In caz contrar, supravegherea minorilor era preluată de sora inculpatei. Cum nu puteam propune justiţiei decît o singură variantă, m-am decis s-o stabilesc pe cea mai bună.

— Cum se numeşte soţul dumitale? am' spus, în timp ce răsfoiam agenda de birou.

— Niculae... Niculae Tomescu.

Am ridicat receptorul telefonului şi am format numărul ce-1 găsisem în agendă.

— Alo! Evidenţa operativă?... Să trăiţi! Căpitanul Apostolescu din Miliţia judiciară... Mă interesează situaţia unui cetăţean cu numele Niculae Tomescu. Vă mulţumesc, aştept... Sînteţi sigur? am întrebat, un minut mai tîrziu. Vă mulţumesc – am zis, lăsînd receptorul pe furcă.

— Nu apare? a întrebat Dan.

— Nu. Poate o fi la noi... — am spus, punînd iar mina pe telefon.

Rezultatul a rămas invariabil. Persoana căutată trecuse intr-adevăr pe la noi, dar în urmă cu şase ani, cînd suferise o condamnare penală de trei luni pentru comerţ clandestin cu carne. A fost eliberat după ce a executat jumătate din pedeapsă şi de atunci nu ne-a mai dat de lucru.

— După cum ai auzit, soţul dumitale nu apare nici în evidenţa Securităţii, nici în cea a Miliţiei. Unde se află? am zis.

— Dacă nu ştiu cei care l-au arestat, deunde să ştiu eu?

Trebuie să admit că ambiguitatea situaţiei reuşise să-mi stîrnească curiozitatea. încă nu întîlnisem un astfel de caz.

— Ia s-o luăm de la început – m-am decis. Povesteşte-ne tot ce ştii despre arestarea soţului dumitale!

— Acum patru. ani, în dimineaţa zilei de 4 noiembrie, s-a oprit o maşină în faţa casei noastre şi au năvălit peste noi patru bărbaţi... Doi dintre ei m-au scos în curte, iar ceilalţi doi au început să facă percheziţie în casă.

— Soţul tău ce făcea în acest itimp?

— Nu ştiu. Rămăsese în casă cu ceilalţi...

— Bine, continuă.

— După vreun sfert de oră au ieşit afară. Unul dintre ei îl ţinea pe soţul meu de braţ, iar celălalt a arătat bărbaţilor care rămăseseră în curte, cu mine, o pungă din masă plastică, unde se vedeau două pistoale şi un teanc de afişe...

În timp ce făcea o pauză, pentru a-şi şterge cu batista broboanele de sudoare de pe frunte, mi-am zis că au trecut o grămadă de ani de cînd nu se mai purtau astfel de delicte, la modă prin anii ’50.

— ... Cînd am văzut că-1 urcă în maşină – reluă ea –, i-

amîntrebat unde-1duc şi unul dintre ei mi-a spus să mă uit bine la soţul meu, că n-am să-l mai văd niciodată. Şi aşa s-a întîmplat. Nu l-am mai văzut... — spuse, reîncepînd să plîngă.

— N-ai încercat să te interesezi de situaţia lui? a zis Dan, probabil, încercînd să priceapă cum se poate complace o soţie într-o astfel de expectativă.

— L-am rugat pe naşul meu, care este un om cu relaţii, dar n-a putut să afle nimic.

— Cum se numeşte naşul tău?

— Vornicu Nicolae.

— Unde locuieşte?

— Peste drum de casa mea, la numărul 36.

— Ia spune-mi – a zis Dan, după ce a consemnat adresa –, cum au dat buzna peste voi cei patru bărbaţi, cînd ai o poartă şi un gard ca de cetate?

— T-. Poarta rămăsese deschisă, deoarece tocmaiplecase nepotul meu, care pe atunci mai, locuia la noii

— La ce oră s-a făcut descinderea?

— Imediat după ce-a ieşit nepotul meu din casă, adică cîteva minute după cinci jumătate, oră la care Vasile pleca în fiecare zi.

— Dacă n-ai fost la judecarea soţului tău, şi nici n-ai primit veşti de la el, de unde ştii că a fost condamnat la cincisprezece ani de închisoare? am întrebat.

— La vreun an de la arestarea lui Niculae, a trecut pe la mine unul dintre cei care-1 luaseră de acasă. El mi-a spus că a fost condamnat la cincisprezece ani.

— Altceva ce ţi-a mai spus?

— Nimic. A zis că a trecut pe la mine numai ca să vadă ce-mi mai fac copiii.

— Ţi-a spus cum se numeşte?

— Nu.

— Nici unde lucrează?

Şi-a clătinat capul.

— După ce s-a interesat de copii tăi, te-a mai vizitat? _

— Nu. niciodată.

— Bine – am zis, deşi gîndeam contrariu –, ne vom interesa noi de situaţia soţului tău.

— Curioasă treabă... — a mormăit Dan, nedumerit, după. ce am rămas singuri.

— Aş zice, chiar stranie! Ceea ce mă intrigă cel mai mult e faptul că familia lui Niculae Tomescu n-a fost anunţată de soarta rezervată acestuia.. Cum a fost posibilă eludarea legilor Republicii? Ia hai să ne apucăm de treabă! am decis...

Capitolul XXIV

... O *IAU DE LA-NCEPUT!*

Maşina a intrat pe strada Maria Hagi Moscu şi, după vreo cincisprezece metri, a oprit lingă trotuarul din partea dreaptă. Peste drum se afla imobilul cu numărul 36, iar trei case mai departe se vedea o unitate Loto-pronosport, chiar pe colţul străzii, la intersecţia cu bulevardul Banu Manta.

Casa care ne interesa era o clădire mică şi cochetă, numai parter. In dreapta imobilului se afla o poartă din zăbrele de oţel şi în spatele ei o curte mică, asfaltată.

După ce-am apăsat pe butonul soneriei, s-a deschis o uşă şi am fost examinat de un bărbat robust, pînă la şaizeci de ani, cu capul descoperit.

— Ce doresc domnii? s-a interesat el.

— Am dori să discutăm cu domnul Niculae Vornicii – am răspuns.

— Eu sînt ăla! a zis, pornind să străbată cei cinci – şase metri care-1 despărţeau de poartă.

În timp ce potrivea cheia în broasca porţii, l-am privit.

Avea părul încărunţit, pieptănat cu cărare într-o parte, iar obrajii, de tip sanguinic, erau mediaţi de un nas puternic, la rădăcina căruia străluceau doi ochi albaştri.

241

16 ~ Surprizele căpitanului Apostolescu

— Sîntem de la miliţie şi avem nevoie de cîteva relaţii despre o cunoştinţă de-a dumneavoastră – am zis, cînd a deschis poarta larg.

— Dacă vă pot fi de folos, cu plăcere. Vă rog să intraţi – ne-a poftit cu un puternic accent moldovenesc.

L-am urmat prin mai multe culoare, am pătruns într-un dormitor confortabil, cum se făceau la începutul secolului, şi am fost invitaţi să intrăm, printr-un glasvand deschis, într-o încăpere care cumula funcţiile de cameră de lucru şi salon de primire. Prin fereastra largă se zărea strada şi maşina noastră, pe care Vartunian o păzea cu străşnicie, dormind cu capul pe volan.

Ne-am aşezat, în jurul unei mese rotunde, pe două fotolii, iar gazda pe un divan mic; toate erau acoperite cu pluş galben.

— Mii de scuze că v-am ocolit atîta, dar ni s-a stricat broasca de la intrarea principală – s-a scuzat. Vă rog să-mi spuneţi cu ce vă pot fi de folos.

— Am dori să ne spuneţi ce ştiţi despre Silvia Tomescu?

— Domnii..?

— Căpitanul Apostolescu şi locotenentul Simionescu, din miliţie – am spus.

— Aţi picat cum nu se poate mai bine, domnule Apostolescu. Tocmai vream să mă interesez ce se petrece în casa lui Niculae? De două zile, văd în permanenţă un dute-vino de miliţieni. Lăsînd de-o parte faptul că soţii Tomescu îmi sînt fini, mai sînt şi responsabilul de' stradă... Aşa că înţelegeţi, probabil, curiozitatea mea?

În timp ce-i priveam cămaşa gri, fără cravată, peste care purta o vestă din lină neagră, i-am satisfăcut curiozitatea.

Pe măsură ce-mi derulam povestirea, ochii săi albaştri au ilustrat toate stările emotive care-1 încercau. Din poznaşi au devenit surprinşi, neîncrezători, îngroziţi şi, la sfîrşit, cînd mi-am terminat relatarea, exprimau un amestec de buimăceală şi repulsie.

— Vorbiţi serios, domnule? A putut ea să facă aşa ceva?

Deşi citeam în privirea lui dorinţa de a-i spune că am făcut o glumă sinistră, am răspuns pozitiv. Apoi, pentru că nu mi-a plăcut felul în care roşeaţa obrajilor săi a virat-o spre lividitate, am deviat discuţia.

— Iertaţi-mi indiscreţia, ce profesie aveţi, domnule Vornicu?

— Am fost inspector în Ministerul învăţămîntului, acum sînt pensionar.

— Se spune că cine se asemănă se adună... — am zis, privind semnificativ spre bibioteca înţesată cu volume de cărţi îmbrăcate în piele, din spatele lui. în cazul legăturii dumneavoastră cu familia To~ mescu s-ar părea că regula prezintă o excepţie.

— Vă referiţi la poziţia socială diferită?

— Întocmai. Cum aţi ajuns să le fiţi naşi?

— Asta-i o poveste lungă...

— Sînt gata să vă ascult.

— I-am cunoscut, cu mulţi ani în urmă, după ce-au deschis o prăvălie cu zarzavaturi la colţul străzii. Acolo unde este acum instalată unitatea Loto-pronosport. Tot tîrguind la ei, ne-am împrietenit; Cinci-şase ani mai tîrziu, s-au decis să cumpere casa de la numărul 15 şi, pentru că n-au putut achita toţi banii, m-au rugat să-i girez pentru diferenţă; ceea ce am şi făcut. Astfel, după ce s-au mutat

cu locuinţa lingă mine, relaţiile. noastre s-au strîns şi mai mult şi am început să ne vizităm. El era un om tare de treabă şi pe deasupra moldovean, aşa că, înţelegeţi, n-am putut să-l refuz cînd mi-a cerut să-i cunun. în acest fel ne-am înrudit.

— Ce ne puteţi spune ■ despre relaţiile existente între soţi?

— Se cam certau, de multe ori şi faţă de mine.

— Aţi reţinut cauza discuţiilor?

— Nicplae mi se plîngea adesea de Silvia. Spunea că în loc să facă economii, pentru a asigura prosperitatea comerţului lor, risipea banii prin magazinele de modă; de multe ori chiar prin sustrageri din tejgheaua prăvăliei. în ultimul timp, de teamă să nu-1 scotocească Silvia prin buzunare, se obişnuise ca seara, după închiderea prăvăliei, să treacă pe la mine şi să-mi lase în păstrare încasările zilei respective.

— Încordarea dintre' ei a dăinuit dintotdeauna sau a devenit mai pregnantă în ultimul timp?

— Cred că discordia1-s-a accentuat după ce şi-au cumpărat casa. Mai exact, după ce s-au întocmit actele de vînzare-cumpărare. Niculae a făcut. actele, împotriva sfatului ce i l-am dat, numai pe numele lui; fapt care, după cum şi prevăzusem, a stîrnit-o pe Silvia.

— Ce l-a determinat să procedeze în acest fel?

— A susţinut că Silvia este un om imposibil şi dacă mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să divorţeze, doreşte să aibă complicaţii cit mai puţine.

— Domnule Vornicu – am revenit la tema care mă adusese în faţa lui –, ce ştiţi despre arestarea finului dumneavoastră?

— În urmă cu patru ani, îmi amintesc că era în ziua de 4 noiembrie, la ora şase dimineaţa, am fost trezit de bătăi

puternice în poartă. Era Silvia. Cînd, buimăcit de somn, m-am dus să-i deschid, am văzut-o plîngînd înspăimîntată. Cerîndu-i lămuriri, mi-a spus că după plecarea lui Vasile, un nepot de-al lor, au năvălit peste ei patru necunoscuţi. Doi au scos-o în curte, iar ceilalţi au făcut o percheziţie în locuinţă. Cînd au ieşit din casă, unul dintre ei îl ţinea de guler pe Niculae, iar celălalt a arătat nişte pistoale bărbaţilor care rămăseseră s-o păzească pe ea. Văzînd că-1 suie pe Niculae în maşina care aştepta în stradă, i-a întrebat unde-i duc soţul şi unul dintre necunoscuţi a ameninţat-o că dacă nu-şi ţine gura 6 ridică şi pe ea.

Vă daţi seama cît de surprins am rămas? Nu puteam să înţeleg ce s-a întîmplat! îl cunoşteam pe Niculae de cincisprezece ani şi ştiam bine că singura lui preocupare era negustoria... Iar acum, aşa pe nepusă masă, să aflu că' a fost arestat pentru deţinerea ilegală de arme de foc?

M-am îmbrăcat repede şi, împreună, am plecat la ea acasă să mă dumiresc asupra celor întîmplate...

— Un moment! l-am întrerupt. Întrucît mă interesează în mod deosebit acest aspect al relatării dumneavoastră, vă rog să nu neglijaţi nici un amănunt. încercaţi să vă reamintiţi şi să redaţi tot ce-aţi remarcat din momentul în care aţi intrat în locuinţa familiei Tomescu.

S-a uitat o clipă contrariat la mine, apoi a început să precizeze:

— Cînd am pătruns în hol, i-am văzut pe cei doi copii plîngînd şi îmbrăcîndu-se. Silvia le-a spus că dacă nu termină cu smiorcăiala şi nu pleacă mai repede la şcoală, cît este ea de supărată, o să-i deznoade în bătaie. Apoi mi-a arătat camera dinfaţă, adică dormitorul lor.

— Aţi intrat înăuntru?

— Nu. Am privit încăperea din pragul uşii. Peste tot domnea o dezordine cumplită. Rufe împrăştiate prin toată

camera, sertare răsturnate odată cu conţinutul lor pe covor... Mă rog, era clar că se făcuse o percheziţie fără menajamente.

— Aţi observat aceeaşi situaţie şi în hol?

— În hol...? a rămas el pe gînduri. Nu, n-am remarcat nici un deranj.

— Dar în camei-a dinspre fundul curţii?

— Unde locuia nepotul lor? Nu ştiu. Acolo n-am intrat.

— Vă rog să continuaţi – l-am îndemnat.

— Păi... asta-i tot. Neavînd ce să mai fac acolo, am plecat. Cînd m-a condus spre poartă, pentru a o linişti, deoarece era foarte tulburată, i-am promis că mă voi ocupa de soarta soţului ei. Ceea ce, dealtfel,. am şi făcut... Dar n-am putut să aflu nimic.

— În ce mod şi unde v-aţi interesat?

— Am rugat cîţiva prieteni de-ai mei, avocaţi, să se intereseze la ce tribunal urmează să fie judecat. Dar n-au putut să afle nimic. în orice caz, în Capitală n-a fost judecat.

— Nu vi s-a părut nefirească această situaţie?

— Cum să vă explic... — a zis el, confuz şi jenat. Cînd mi-a spus că a fost arestat pentru atentat la siguranţa statului şi că este periculos să ne amestecăm, n-am ţinut seama de avertismentul ei şi am continuat să fac demersuri pentru a afla unde-i... Dar ulterior mi-am dat seama că are dreptate...

— Cum aţi constatat asta? m-am mirat. Cine poate împiedica o rudă sau un prieten să se intereseze de soarta unei persoane, indiferent de motivele pentru care aceasta este cercetată, arestată sau condamnată? Doar sînteţi un om instruit...

— Aşa ştiam şi eu, dar cîteva luni mai tîrziu, cred că era în primăvara anului următor arestării, a trimis pe unul din

băieţii ei să mă cheme. Cînd am ajuns la ea acasă, m-a dus în curte şi mi-a spus să mă uit cu grijă înspre gardul vecinului din dreapta. După ce i-am urmat îndemnul, am zărit în dosul grilajului, pe iarbă, doi bărbaţi care ne urmăreau cu privirea. Silvia mi-a explicat, după ce ne-am înapoiat în casă, că este în permanenţă supraveghiată de organele de securitate şi că o să dea de bucluc din cauza mea, deoarece nu ţin seama de avertismentul ce i-1 dăduseră bărbaţii care-i arestaseră soţul.

Ţinînd seama de faptul că pe vremea aceea circulau destule zvonuri cu privire la cei ce-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala, dumneavoastră ce-aţi fi făcut în locul meu? a zis, şi a continuat, fără să-mi aştepte răspunsul. In definitiv, ea era mai îndreptăţită să-şi găsească soţul. Iar dacă n-o făcea, rezultă că ştie mai bine ca oricine motivele pentru care a fost arestat Niculae. Dealtfel, cîteva luni mai tîrziu, mi s-a confirmat supoziţia.

— În ce fel?

— Mi-a spus Silvia că a fost condamnat la cincisprezece ani muncă silnică... Şi o astfel de pedeapsă nu se dă pe degeaba!

— Cînd aţi discutat ultima oară cu Niculae Tomescu?

— In ziua de 2 noiembrie,. într-o duminică.

— Vă mai amintiţi despre ce aţi discutat?

— E greu... Sînt patru ani de atunci – a zis, ridicînd din umeri într-un gest de neputinţă. Probabil că am discutat, ca de obicei, despre greutăţile ce le întîmpină cu aprovizionarea prăvăliei... Ba nu! îmi amintesc! spuse repede.

Am dat din cap încurajator şi a continuat.

— Mi-a povestit că a venit la el ZoiţaVlase, o bătrînă care-1 aproviziona cu păsări, şi l-a rugat să-i păstreze nişte bani. Vreo douăzeci de mii de lei.

— Ia auzi, dom’le! Cine spune că găinarii n-au parale? a glumit Dan.

— Păi, de fapt, numai ei au! i-a ţinut isonul gazda noastră. Numai că Zoiţa nu-i avea din „găinării“, ci din vînzarea unei case de la ţară.

— Nu înţeleg! De ce trebuia să-i lase banii tocmai lui Niculae Tomescu? mi-am continuat eu firul întrebărilor.

— Din două motive: mai întîi Niculae trecea drept om cinstit în cartier – şi eu pot să vă asigur că se putea toată încrederea în el –, apoi bătrîna Zoiţa avea un băiat ătît de puşlama, încît, dacă-i. găsea banii, era în stare s-a lase mofluză de ei.

— = A încasat banii de la bătrîna?

— -Cinci a discutat cu mine nu-i primise. Bătrîna i-a spus că va veni. cu ei a doua zi, adică luni, cînd el urma să treacă pe la mine şi să-mi lase în păstrare.

— Asta-i un adevărat lanţ al slăbiciunilor – am rîs.

— Nu vă contrazic – a rîs şi el, moldoveneşte, cu capul răsturnat pe spate. Bătrîna se temea c-o fură fiul ei, iar Niculae că-i toacă nevasta nişte bani străini. Deci despre asta am discutat la ultima noastră întrevedere. Apoi, după două zile, am aflat de arestarea lui.

— În consecinţă, nu puteţi şti dacă a luat banii de la bătrînă – am constatat.

— Evident.

— Aveţi idee pe unde locuieşte Zoiţa Vlase?

— Da. Pe bulevardul Nicolae Titulescu, dar nu ştiu la ce număr... în orice caz o veţi găsi uşor, deoarece locuieşte în cea mai dărăpănată casă de pe stradă. v

— Despre actualul domiciliu al lui Vasile Tomescu, nepotul finului dumneavoastră, ne puteţi spune ceva?

— Nu cunosc adresa la care s-a mutat, dar pot să vă spun că lucrează, ca vînzător, la Gostat-ul din piaţa Amzei.

— Mai ştiţi şi altceva în legătură cu arestarea lui

Niculae Tomescu? am întrebat, înainte de a mă ridica din fotoliu. ’ – In urmă cu vreun an, l-am întrebat pe Radu, unul dintre băieţii lui Niculae, ce mai ştie despre tai că-său. Mi-a povestit că maică-sa i-a spus că se

1 I

va întoarce acasă „cînd va creşte coada ursului! 44 Asta v-am zis-o ca glumă, doar nu se poate pune baza pe vorbele unui copil. 1

Capitolul XXV

O ARESTARE DIN CE IN CE MAI BIZARĂ

Datorită perspicacităţii lui Vartunian, cîteva minute după ce părăsisem locuinţa lui Vornicu, ne şi aflam în faţa casei femeii ce mi se năzărise că ar trebui să fie chestionată.

Am intrat într-o curte mare, ca de han, semănată pe trei laturi cu căsuţe mici şi prăpădite. După ce ne-am informat la un puşti, care călărea un gard şi învîrtea într-o mină o puşcă din lemn, mai abitir decît John Wayne în filmele care l-au făcut celebru, ne-am îndreptat spre una din coşmelii.

Femeia care ne-a deschis uşa era scundă, slăbuţă şi părea binişor trecută de şaptezeci de ani.

— Dumneavoastră sînteţi Zoiţa Vlase? am întrebat.

A răspuns afirmativ şi, după ce i-am spus cu ce ne ocupăm, ne-a poftit să intrăm în casă. Locuia într-o cămăruţă tot atît de sărăcăcios mobilată ca şi straiele de pe ea.

— Il cunoaşteţi pe Niculae Tomescu? am zis, după ce ne-am aşezat pe două scaune de bucătărie, după aparenţe, reformate încă înainte de războiul de Independenţă.

— Da, maică, îl cunosc. Ca doară era negustor, colea-n colţu’ stradei...

— I-aţi lăsat în păstrare nişte bani?

— Da, maică! Zău, i-am dat... Şi era toată brumicica mea de avere! Să dea Domnu' să-i dea la doftor... Că s-a bucurat la o sărăntoacă bătrînă...

— Ce sumă i-aţi dat? i-a întrerupt Dan lamentarea.

— Tot ce-am luat pe căsuţa de-am vîndut-o la ţară... Douăzeci şi una de miuţe.

— Vă mai amintiţi în ce zi i-aţi dat banii?

— Nu mai ştiu maică, că-s bătrînă şi n-am ţinere de minte.

— De ce n-aţi reclamat la miliţie?

— Păi mi-a spus femeia de-i era nevastă că, de reclamez, îi dă pedeapsă mai mare la puşcărie. Şi dacă i-o i-am spus că pă mine nu mă enteresează, că-s săracă şi n-am alte părăluţe, a zis că dacă nu reclamez o munci ea pe brinci să-mi dea bănuţii-napoi. Da' neam să-mi dea cevaşilea-ndărăt! Auzi, maică, nici un frănculeţ n-am văzut de la ea! De cîte ori mă duceam după bănuţii mei, zicea că nici ce da la copii de mîncare n-are, c-a lăsat-o bărbat-su cum-i mai rău. Şi aşa m-a tot dus cu vorbuliţa, pînă s-a dus de tot pă apa sîmbetei bănişorii mei... — s-a înecat bătrînă în plîns.

— Niculae Tomescu v-a scris vreo chitanţă pentru banii pe care i-aţi dat? a întrebat Dan.

— Nu, maică, că, dacă nu-s ştiutoare de carte, n-am cerut patalama la mînă. Da'vă rog să nu mă lăsaţi, domnu' comisar, că-s bătrînă şi sărmană – m-a implorat, prinzîndu-mi mîna cu palmele ei zbîrcite şi bătătorite de muncă.

Cînd am plecat, pentru a o linişti,. i-am promis că am să încerc s-o ajut. Deşi, cu părere de rău, îmi dădeam seama că-i ofer speranţe deşarte.

— Putem face ceva pentru ea? mi-a ghicit Dan gîndurile, pe cînd ieşeam în stradă.

— Nu cred că-i posibil – am mîrîit, sub impresia ce-mi

lăsase necazul bătrînei. Legea e clară, probarea unei datorii se poate face numai printr-un înscris.

— Bine, dar există un martor!

— Domnul Vornicu n-a văzut-o pe bătrînă dînd banii lui Tomescu. El are cunoştinţă numai despre o intenţie, ceea ce-i cu totul altceva.

— Şi lăsăm ca o femeie săracă să fie jefuită de tot ce-a agonisit într-o viaţă de om? a zis, uitîndu-se la mine neîncrezător.

— În stadiul actual, cînd habar n-avem unde se ascunde Niculae Tomescu, n-avem ce să-i facem. După ce-1 găsim, o să mai stăm de vorbă! i-am scurtat-o; neavînd chef să mă abat de la investigaţiile ce le întreprindeam.

*

* *

Gînd am ajuns în piaţa Amzei, i-am făcut o vizită responsabilului unităţii Gostat şi astfel, cîteva minute mai tîrziu, l-am cunoscut pe nepotul dispărutului.

Era un bărbat tînăr, arătos, pînă în douăzeci şi ■cinci de ani, înalt, ’ brunet, şi cu o figură de om isteţ.:.....

După ce responsabilul, băiat subţire, s-a retras, scuzîndu-se că mai are nişte’ treburi prin piaţă, ne-am recomandat şi l-am rugat să se aşeze pe unul din scaune.

S-a conformat invitaţiei, dar părea speriat. Probabil se gîndea că sîntem de la Miliţia economică, care, printre altele, se ocupă de potlogăriile ce se fac în comerţ. Pentru a nu-1 mai fierbe, i-am spus cu ce fel de probleme ne ocupăm şi m-am declanşat:

— Ce ştii despre unchiul dumitale, Niculae Tomescu?

— Ştiu că a fost arestat de Securitate, acum cîţ’iva ani.

— Crezi că securitatea statului ar fi avut motive să-l izoleze?

— Il ştiam de om cinstit... Da’ dacă l-au arestat?...

Probabil că nu era. aşa cum îl ştiam eu – s-a grăbit să adauge, cu prudenţă.

— Relatează-ne în ce împrejurări a fost ridicat de acasă.

— După ce-am plecat eu la serviciu, au intrat în casă patru tovarăşi de la securitate şi, după ce-au făcut percheziţie, au plecat cu unchiu'…

— Dacă erai plecat la serviciu, de unde ştii cîţi oărbaţi au intrat în casă şi ce-au făcut acolo?

— Păi cum să nu ştiu, dacă mi-a povestit mătuşa mea?

— Te-ai mutat de mult din locuinţa unchiului lumitale?

— Acum vreun an… M-am însurat şi n-am vrut >ă-mi aduc nevasta acolo.

— Ce cameră ai ocupat în perioada cînd a fost irestat Niculae Tomescu.

— Cea din stînga. cînd intraţi în casă.

— Adică camera care are fereastra spre fundul curţii?

— Da.

— In ziua arestării unchiului dumitale, cînd ai plecat de acasă?

— La şase fără un sfert.

— Şi cînd te-ai înapoiat?

— Ca de obicei, la ora cinci după amiază.

Se efectuase percheziţie şi în camera dumitale?

— Nu. Totul era aşa cum lăsasem eu dimineaţa… Chiar şi patul nestrîns.

— Cînd l-ai văzut ultima oară pe unchiul dumitale?

— Cu o zi înainte de arestarea dînsului.

— In ce împrejurări?

— Cînd m-am înapoiat de la serviciu, la cinci după amiază, l-am găsit sortind nişte mere pentru prăvălie. Am stat cu el şi l-am ajutat.

— Despre ce aţi discutat?

— Mi-a spus că în seara aceea este invitat la unchiul

Ştefan, care-şi serba cea de-a douăzecea aniversare a căsătoriei. L-am întrebat dacă merge cu el şi tanti Silvia. Mi-a răspuns că a fost şi dînsa invitată, dar n-o ia cu el, că-i strică tot cheful.

— Se certau des?

— Aproape tot timpul. însă nu din vina dînsu lui... Tot mereu se lua de el. Ba chiar sărea şi 1; bătaie! ’ l-

— L-a ameninţat vreodată că-1 omoară?

— Parcă numai odată...? Dealtfel şi pe mine; zis că o să mă omoare.

— Cu dumneata ce-a avut?

— ’ Păi, după arestare, mi-a zis să mă mut, că acolo n-am ce să mai caut! Cînd i-am spus că stau în casa unchiului meu, a zis că acum casa-i a ei şi să-mi iau tălpăşiţa!

Eu am tot căutat s-o ocolesc, dar nu era chip. Mai ales în ultimul timp, mă pîndea pînă veneam acasă şi tăbăra cu scandalul pe mine... Iar atunci cînd vedea că mă bag-n casă şi nu-i răspund, se punea să-mi spargă geamurile. Zău – zîmbi el stingherit –, mă cunoşteau toţi geamgiii ca p-un cal breaz... Pînă la urmă, n-am mai avut încotro şi m-am mutat.

— Dacă am înţeles bine, după arestarea unchiului dumitale ai continuat să locuieşti în casa lui încă aproape trei ani. Aşa-i?

A confirmat.

“ – în această perioadă, ai remarcat prezenţa unor bărbaţi în locuinţa mătuşii dumitale?... înţelegi ce vreau să spun?

— Am văzut multe persoane venind la ea, dar nu erau iubiţi. Din cîte mi-a spus unchiul, era o femeie rece... Din alea care n-au nevoie de bărbat! Eu zic că veneau cu alte treburi... în orice caz, nu pentru ce gîndiţi dumneavoastră!

m-a asigurat el cu multă convingere.

— După arestarea ’lui Niculae Tomescu, ai mai discutat cu mătuşa dumitale despre soarta lui?

— Da, mai ales la început, cînd încă se maî putea sta de vorbă cu ea.

— Ce ţi-a spus?

— Mai întîi că a fost condamnat la zece ani de închisoare, apoi la cincisprezece. Iar anul trecut mi-a spus că a fost amnistiat şi trebuie să vină acasă din zi în zi. Da’ eu cred că spunea aşa numa’ să mă sperie... Ca să mă mut de la ea.

Cum adică să te sperie?

— Păi, mi-a zis că i-a scris lui unchiu, la puşcărie că vrea să închirieze camera mea, că o duce greu cu banii, dar eu nu vreau s-o liberez. Atunci el i-a răspuns că, dacă la înapoiere acasă mai dă cu ochii de mine, mă face praf. Bineînţeles că i-am rîs în nas, pentru că ştiam că-i o minciună. Doar unchiu’ ţinea la mine şi nu putea să spună aşa ceva! Atunci, ca să-mi dovedească că a spus adevărul, a trimisla mine pe unul din băieţii ei cu un bilet pe care, chipurile, tocmai atunci îl primise. După ce l-am citit, l-am dat-napoi copilului şi i-am zis să-i spună lui maică-sa că la mine nu se prind şmecherii d-astea...

— Îţi mai aminteşti ce scria în bilet? l-am întrerupt.

— Desigur! Parcă-1 văd şi acum. Era un colţ dintr-o scrisoare mai veche, deoarece pe dosul lui mai era ceva scris, dar n-am înţeles ce. în orice caz, pe bilet scria, îmi amintesc perfect: „Dragi copii,” tăticu vă doreşte multă sănătate şi vă sărută cu dor“. Dedesubt era semnătura lui nenea Niculae. 4

— După arestarea unchiului dumitale, n-ai discutat cu copiii acestuia? N-ai încercat să afli cum a decurs percheziţia, respectiv arestarea tatălui lor?

— Ba da! Dar amîndoi mi-au spus că nu ştiu nimic, fiindcă dormeau. Au aflat ce s-a întîmplat abia după ce i-a sculat mama lor, ca să se îmbrace şi să plece la şcoală.

— Ştii cînd s-a înapoiat unchiul dumitale de la petrecerea la care fusese invitat?

— Da, pentru că a lătrat cîineie şi m-a sculat din somn. Vrînd să văd cit mai am de dormit pînă la ziuă, m-am uitat la ceas. Era două fără cinci minute.

— Care este numele de familie şi adresa rudei la care fusese invitat?

— Bine, îţi mulţumesc – am zis, după ce Dan a consemnat datele ce ni le-a furnizat.

După ce am dat mina cu el şi a pornit spre uşă, mi-a trecut prin cap o idee şi n-am avut tăria s-o. las în suspensie.

— Spune-mi, te rog, în zilele care au urmat după /arestarea unchiului dumitale, ai remarcat unele schimbări sau transformări în casă ori prin curte?

— Nu înţeleg – mi-a comunicat, clătinîndu-şi capul intr-un mod care-i susţinea afirmaţia.

— Ai văzut unele mobile mutate de la locul lor obişnuit sau ai remarcat prezenţa unor materiale de construcţii, cum ar fi: cărămizi, var, ciment, nisip, scînduri etc.?

— Nu, absolut nimic! a răspuns surprins.

— Dar dacă ar fi existat astfel de materiale, crezi că le-ai fi remarcat?

— Desigur! Doar pe vremea aceea umblam prin. toată casa; fiind responsabil cu spartul lemnelor şi făcutul focului! a glumit.

— Cînd a fost asfaltată curtea cu bitum? am insistat. Chestie de încăpăţînare. Cînd îmi intră mie ceva în cap, nu sfătuiesc pe nimeni să-şi piardă timpul încercînd să mă convingă că bat cîmpii,

17 – Surprizele căpitanului Apostolescu deoarece meningele meu funcţionează după sistemul autolămuririi.

— La întrebarea asta nu pot săvă răspund* că nu ştiu. Timp de zece aiii, cît am locuit acolo, numai aşa am apucat-o.

I-am mulţumit şi l-am concediat.

— E cam încurcată treaba, şefu' – a remarcat Dan, în timp ce ieşeam din biroul responsabilului magazinului Gostat.

— Pentru că, întîmplător, sînţem plătiţi pentru a descurca încurcăturile făcute de alţii, să încercăm să ne facem datoria!

* *

La ora trei după amiază, am părăsit locuinţa lui Ştefan Tomescu, unchiul aceluia a cărui arestare se transformase într-o dispariţie, ce începuse să-mi placă din ce în ce mai puţin.

Tot ce-am aflat de la ultimul meu interlocutor se rezuma la atestarea faptului că Niculae Tomescu fusese la el în noaptea din ajunul „arestării14. Chefuise pînă la miezul nopţii, cînd a plecat spunînd că trebuia să se ducă la piaţă pentru a achiziţiona marfa necesară prăvăliei sale.

Ştefan Tomescu a mai povestit că nepotul lui se plîngea de multe ori că Silvia da iama prin sertarul cu bani al tejghelei sau face datorii pe care trebuie să le achite eh pentru a nu se face de rîs faţă de creditori. Deci certurile dintre soţi erau generate, în principal, de modul în care Silvia Tomescu risipea banii.

— Mergem să mîncăm, şefu'? s-a interesat Dan, zîmbindu-mi ca un emisar al unui institut american pentru stabilirea opiniei. publice înaintea alegerilor prezidenţiale.

— Sigur că mergem... După ce ne terminăm treaba! mi-am dat asentimentul, apoi, făcîndu-mă că nu remarc că s-a acrit la faţă de parcă ar fi înghiţit o bobină de sîrmă ghimpată, i-am spus şoferului săne ducă în strada Maria Hagi Moscu.

Capitolul XXVI

Ml REIAU PEREGRINĂRILE

Ajunşi în faţa locuinţei masezei, am coborît şi i-am propus lui Vartunian să se ducă să mă~ nînce. N-a trebuit să insist prea mult pentru a-1 convinge. Dan, încă indispus de refuzarea fondatei sale propuneri, a început să-şi scormonească buzunarele în căutarea cheilor de la poartă, dar, printr-un gest de negaţie, l-am scutit de osteneală.

— Începem cu vecinii – am zis, pornind spre imobilul cu numărul 17, din partea dreaptă.

Constatînd că poarta e deschisă, am intrat în curtea respectivei case. Clădirea era prevăzută numai cu un parter înalt, dar accesul se făcea printr-o scară exterioară, din ciment. Am urcat cele şapte-opt trepte tocite de picioarele înaintaşilor mei şi mi-am curmat elanul în faţa uşii apartamentului. După ce-am manevrat butonul soneriei, mi s-a oferit posibilitatea de a-1 cunoaşte pe locatar. Se numea Vir’ gil Niculcea şi cred. că mai avea vreo cinci ani pînă la pensionare.

I-am explicat cam ce m-ar interesa şi mi-a spus tot ce ştia. Din nefericire, pentru mine, nu era prea bine informat.

Ştia că vecinii lui se certau adesea şi nu remarcase nici un fel de modificări în curtea acestora după arestarea domnului Tomescu.

Cînd ne conducea spre uşă, a vrut să ştie dacă e adevărat că domnul Tomescu s-a spînzurat în închisoare. Pentru a nu-1 dezinforma, m-am abţinut să-i dau vreun

răspuns. Ceea ce nu m-a împiedicat să-l întreb cum a aflat de sinuciderea, vecinului său. Mi-a spus că-i spusese Silvia Tomescu, în urmă cu doi ani, cînd s-au întîlnit întîmplător pe stradă.

*

**

— Pare foarte bine informată pentru o femeie care nici nu ştie unde se află soţul ei – comentă Dan, cînd am ajuns în stradă.

— Asta cam aşa-i, dar ce folos dacă-i atît de rezervată faţă de noi? Cred că dacă i-am populariza discreţia, faţă de celelalte urmaşe ale Evei, s-ar putea reduce în mod substanţial poluarea fonică a globului – am zis, intrînd în curtea imobilului de la numărul 13.

Tocmai ajunsesem lingă veranda casei, cînd s-a auzit zgomot de paşi în urma noastră.

— Pe cine căutaţi? s-a interesat tînărul care intrase în curte după noi.

— Locuiţi aici? am întrebat şi, după ce a răspuns afirmativ, i-am arătat legitimaţia.

Se numea Jean Matei. I-am spus că doresc relaţii despre vecinii lor de la numărul 15. S-a grăbit să descuie uşa verandei şi să ne poftească în casă. Apoi, în timp ce ocupam scaunele oferite, şi-a făcut apariţia şi soţia lui Matei, atrasă de vocile noastre.

— Ce ne puteţi spune despre familia Tomescu? am început.

— Dar ce s-a întîmplat? De ce forfotesc miliţienii în curtea doamnei Silvia? m-a întrebat soţia lui.

Deşi nu intră în obiceiurile noastre să răspundem la întrebări, i-am făcut pe plac şi le-am povestit cum reuşise vecina lor să ne captiveze interesul.

Cînd am terminat punerea în temă, erau albi la faţă şi

se uitau stupefiaţi unul la celălalt.

— Şi tu ai mai şi ajutat-o... — a articulat cu greutate femeia, privindu-şi soţul.

— În ce fel? am întrebat.

— Păi acum vreo săptămînă... Pe la unsprezece seara, cînd veneam de la uzină... Ştiţi, sînt strungar la „Vulcan“. Cînd am dat să intru în curte, a oprit alături un autocamion şi doamna Silvia m-a chemat s-o ajut să dea jos nişte lucruri... Era şi un frigider...

— Cum arăta şoferul? s-a grăbit Dan.

— Nu i-am reţinut figura... Pot să vă spun că era scund şi avea o bască pe cap.

Dan a mai încercat să scoată şi alte amănunte, dar a trebuit să se lase păgubaş. Martorul i-a spus că, după o zi de muncă, era prea obosit pentru a putea acorda atenţie unor amănunte, cum ar fi de exemplu numărul maşinii. ’

— Pe Niculae Tomescu. l-ăţi cunoscut?

— Cum să nu, era un om de treabă. Am rămas foarte surprinşi, atît eu, cit şi soţia mea, cînd am aflat de arestarea lui.

— Aţi văzut cînd a fost arestat?

— Nu. Am aflat abia a doua zi, de la vecini.

— Vi s-a spus şi care a fost motivul arestării?

— Se vorbea că ar fi complotat împotriva siguranţei statului.

— Ar fi fost posibil?

— Altfel nu l-ar fi arestat! a replicat logic Matei.

— Dar dacă este vorba numai de-o înscenare? am sondat eu..

— Nuuu!... Nici vorbă!.... A fost arestat – a intervenit soţia lui Matei, cu o convingere de nestrămutat.

— De unde ştiţi? am întrebat, mirat de fermitatea susţinerii.

— Pentru că la vreo săptămînă după arestare, am asistat la o discuţie edificatoare...

— Adică? am zorit-o.

— Mă aflam la debitul de tutun, care era pe atunci la colţul străzii... Ştiţi, unde este acuma Loto-pronosport-ul?

Am aprobat disimulîndu-mi nerăbdarea.

— Lîngă debitul de tutun, despărţit doar printr-un paravan din scînduri, se afla magazinul de zarzavaturi al familiei Tomescu... Adică, de fapt, era o singură încăpere despărţită în două compartimente, unul ocupat de magazinul familiei Tomescu şi celălalt...

— Pricep! i-am scurtat-o. Deci vă aflaţi în debit. Şi?

— Da. Tocmai cumpăram nişte chibrituri, cînd a dat năvală înăuntru doamna Silvia şi a început să-i facă scandal domnului Mitică Albu, tutungiul. I-a zis că să-l ardă focul, pentru că el i-a vîndut soţul la Securitate!

— Ce-a răspuns domnul Albu?

— Că dacă caută ceartă să vadă de altul, că el n-are timp de prostii!

— Drept care Silvia a plecat trîntind uşa? mi-am dat eu cu presupusul.

— Exact! Aşa a fost. De unde ştiţi? m-a privit ea admirativ.

Din modestie nu i-am povestit că dintotdeauna am avut o minte genială. Mi-am continuat chestionarea.

— Soţii Tomescu se certau des?

— In care familii nu sînt discuţii – a filozofat, visător, Matei.

— Chiar şi ameninţări cu moartea? m-am îndoit.

— Aşa ceva n-am auzit.

— Nici eu – ne-a asigurat soţia lui.

— După arestarea soţului ei, Silvia Tomescu primea mulţi bărbaţi acasă?

— Nu numai bărbaţi, ci şi femei – a răspuns ea. Dealtfel e şi firesc dacă ţineţi seama de faptul că doamna Silvia, ca fostă soră de caritate, făcea şi injecţii, în afară de masaje.

— Printre persoanele care o vizitau aţi remarcat şi figuri cunoscute?

Femeia clătină capul, dar Matei, după ce se gîndi puţin, spuse:

— L-am văzut mai demult, acum vreo trei ani, pe domnul Tănase intrînd cu un pachet mare sub braţ.

— Ştiţi unde locuieşte acest domn? a întrebat Dan.

— În colţul străzii, vizavi de Loto-Pronosport.

— In general aţi fost în relaţii bune cu ei?

— Da, ca între vecini. Dar fără să ne vizităm. Tîrguiam adesea din prăvălia lor, încolo numai relaţii de bună ziua cînd ne întîlneam pe stradă.

— O singură dată am avut un diferend. Cîinele lor a scăpat în stradă şi ne-a muşcat copilul, dar, cum ştiam ce poamă bună e Marinică, nu ne-am formalizat. După aceea, cîteva zile mai tîrziu, doamna Silvia mi-a strigat peste gard că i-am otrăvit cîinele. Neavînd chef de ceartă, m-am făcut că n-o aud – a completat doamna Matei.

— Aţi remarcat dacă în urmă cu patru ani, după arestarea lui Niculae Tomescu, s-au făcut modificări de construcţii sau săpături în curtea lor?

Şi-au clătinat pe rînd capul.

Mi-am privit ceasul. Eră ora patru. Întrucît gazdele n-aveau nici o vină că activitatea mea profesională include sportul săririi peste mese, mi-am zis că ar fi cazul să-i las să mănînce.

— Mai puteţi să ne spuneţi ceva despre familia Tomescu? am zis, ridicîndu-mă de pe scaun.

— Nu ştiu dacă vă interesează... — a spus ea.

Doamna Silvia m-a întrebat dacă vreau să cumpăr un

covor.

— De mult?

— Să tot fie vreo săptămînă.

Mi-am cerut scuze pentru deranj şi, plin de invidie, le-am urat poftă bună la masă.

* *

— Dane, hai să discutăm şi cu cei care locuiesc aici! am zis, arătînd spre imobilul situat peste drum de casa familiei Tomescu.

Femeia care ne-a deschis uşa era îmbrăcată într-un capod din mătase foarte frumos colorat, nu prea înălţuţă, părul roşu, ochii albaştri, nasul cîrn şi buzele apetisante. Nu trecuse de treizeci de ani şi era nurlie.

Prezentările au fost făcute în acompaniamentul protestelor unui căţeluş, corcitură de spiţ cu pechinez, care mi se învîrtea printre picioare. Cu toată larma stîrnită de micul huligan, am priceput că amfitrioana se numeşte Mia Mavrodin.

— Doamnă Mavrodin – am început, după ce-am poposit pe scaunele unei sufragerii cubiste –, ce ne puteţi spune despre vecinii dumneavoastră de peste drum?

— Vă referiţi la familia Tomescu?

— Întocmai.

— Ştiu că au avut un magazin de zarzavaturi, mai demult, şi adesea mă aprovizionam de la ei. Cîteva luni mai tîrziu, după arestarea domnului Tomescu, prăvălia a fost desfiinţată. Altceva ce să vă spun? mi-a surîs cu cochetărie.

Am rugat-o să-mi spună care erau relaţiile dintre soţi.

M-a privit citeva clipe, apoi, parcă jenată, s-a decis să răspundă:

— Se cam certau. De multe ori chiar şi în prăvălie.

— Aţi reuşit să vă daţi seama care era cauza?

— Da. El o acuza că-i ia bani din tejghea, iar ea îi replica că el îi ia pentru a-i da unui frate de-al lui.

— Ce ştiţi despre arestarea lui Niculae Tomescu?

— Ce ştie toată strada! A fost ridicat într-o dimineaţă pentru complotare împotriva ordinei statului.

— Cum s-a comportat soţia lui Niculae Tomescu, după arestare?

— Eu ştiu...? a zis, ridicînd din umeri. Ca orice femeie care rămîne singură cu doi copii pe cap. Era amărîtă şi cîteva luni mai tîrziu, văzînd-o îmbrăcată în doliu, l-am întrebat pe unul dintre copiii ei dacă mai au vreo veste de la tatăl lor. Astfel am aflat că a fost împuşcat.

Recunosc, fără ipocrizie, că afirmaţia ei mi-a stîrnit interesul. Tare aş fi vrut să aflu dacă întîi s-a spînzurat şi pe urmă a fost împuşcat sau viceversa. In consecinţă, n-am putut rezista tentaţiei de a-mi spori bagajul de cunoştinţe folositoare.

— V-aş ruga să încercaţi să-mi relataţi, cît mai fidel posibil, ce-a răspuns copilul la întrebarea dumneavoastră? am zis, în clipa cînd javra de căţel, plictisită de indiferenţa ce-i arătasem, mi-a aterizat pe genunchi.

— Mi-a spus că mama lui ar fi dat o mie de lei la 2GB

t

cineva pentru a-i ajuta tatăl să fugă din închisoare, dar a fost împuşcat pe cînd evada – a zis ea, pe cînd mă privea extaziată cum mă joc şi mingii potaia. „Popey! Nu-1 necăji pe domnul! Vino la mama! “ l-a invitat, dar jăvruţa n-a băgat-o în seamă pe „maică-sa“.

— Trebuie să fiţi un om foarte bun – a apreciat ea, remarcînd că nici eu nu mă grăbesc să-l catapultez de pe genunchi. Cine-i iubit de animale, e iubit şi de oameni! a constatat, ca la carte.

Dacă aş fi trimis-o să sondeze opiniile celor pe care i-

am vîrît în dosul gratiilor, probabil că şi-ar fi schimbat buna-i impresie, însă m-am abţinut.

— Îmi plac animalele – am zis.

— Şi familia Tomescu a avut un cîine frumos, dar l-a otrăvit cineva. Numai un om fără suflet poate lua viaţa unui animal atît de credincios...

— A oftat ea.

— S-ar părea că avea năravul de-a muşca copii

— Am zis, gîndindu-mă la spusele doamnei Matei.

— Păi cum să se apere sărmanul animal, dacă haimanalele de pe stradă îi legau tinichele de coadă?... Se apăra şi el cum putea! în ceea ce priveşte omorîrea sa, cred că a fost opera vreunui vecin, deranjat de urletele lui. în loc să-l otrăvească, mai bine i-ar fi aruncat ceva de mîncare... că era înfometat sărmanul...

— Aveţi dreptate, doamnă. Din păcate, mai sînt încă mulţi oameni răi pe lume – am aprobat-o, punînd căţelul pe covor şi ridicîndu-mă de pe scaun.

*

La oi-a patru şi jumătate, maşina noastră era în faţa casei cu ziduri de cetate. Am vrut să-i fac semn lui Vartunian să aştepte cuminţel, dar am renunţat. Medita atît de adînc asupra misiunii noastre, cu capul pe volan, încît • oricum nu mă putea vedea.

— Ce poate fi mai sublim pe lume decît un somn bun, după o masă îndestulătoare! a comentat Dan, fără adresă, după ce a privit şi el spre maşină.

— Ce n-ar da alţii să aibă meseria noastră... pentru a-şi putea păstra silueta? am aruncat eu cîteva paie pe foc.

— Corect. încă cîteva zile de utilizare a metodei căpitanului Apostolescu şi voi arătă, fără cheltuieli de îmbălsămare, ca mumia lui Ramses! Apropo, dacă vrei să-ţi brevetezi sistemul, pentru un referat de specialitate poţi

conta pe mine!... Cu condiţia să te decizi mai curînd, altfel am să-l întocmesc postmortem...

— Ce faceţi, tineri domni?! Mi-aţi îndrăgit strada? ne-a strigat jovial Vornicu, de pe celălalt trotuar.

— Încercăm să ne facem datoria – am zis, traversînd strada spre el. Tocmai îmi spunea şi colegul meu că avem o muncă plină de satisfacţii – am zis, privind cu seriozitate spre Dan, care mustăcea de parcă ar fi mîncat chewing gum. Dar bine că v-am întîlnit! Ştiţi pe unde locuieşte un oarecare Tănase?

— Tapiţerul?... Sigur că ştiu! Ce degeaba sînt de două decenii responsabilul străzii? glumi el. Uite colea, taică – mi-a arătat el o casă cu un etaj, pe colţul străzii, vizavi de unitatea Loto-pronosport.

Rezumîndu-mă la explicaţiile primite, am refuzat oferta prietenosului moldovean de a ne însoţi şi ne-am luat la revedere.

Cînd am ajuns în faţa clădirii indicate, am împins poarta unui gard din stinghii şi am intrat în curte. Am remarcat scara despre care mi-a vorbit Vornicu şi am coborît cîteva trepte, spre subsol. Ne-am oprit în faţa unei uşi prin care răzbăteau cu putere acordurile unui taraf de lăutari.

A trebuit să bat de mai multe ori, din ce în ce mai tare, pînă am văzut uşa deschizîndu-se. Tipul care îşi vîrîse capul prin uşa întredeschisă avea părul ciufulit şi ochii umflaţi de somn.

— Ce doriţi? a articulat el buimăcit.

— Îl căutăm pe domnul Tănase! l-a anunţat Dan.

— Eu îs! Ce s-a-ntîmplat? De ce nu lăsaţi oamenii să doarmă?! şi-a amintit el să se supere.

— Dorim să stăm puţin de vorbă. Miliţia!

Surprins, a făcut ochii rotunzi şi a clipit cu repetiţie, ca

o mitralieră.

— Poftiţi înăuntru – s-a decis, deschizînd uşa larg.

Era un bărbat de aproximativ treizeci de ani, brunet şi scund. Pantalonul şi cămaşa erau şifonate şi nu to. cmai curate. Un picior era desculţ, iar celălalt era prevăzut cu un ciorap care permitea aerisirea degetului gros.

— Vă rog să închideţi radio-ul – am zis, pentru a înlătura concurenţa neleală a tarafului, care mă făcea să mă simt ca la horă-n sat, duminica.

S-a conformat. în cămăruţă se simţea un miros puternic de igrasie şi vin trezit. Dezordinea generală a încăperii m-a asigurat că locatarul este un burlac care nu dispreţuieşte băuturica.

— Ştiţi, după ce-am lăsat lucru' am băut un şpriţ cu nişte prieteni – a ţinut să ne explice, învăluindu-ne într-un damf de băutură amestecată. Tocmai mă culcasem un pic să mă dreg...

Întrucît nu-mi terminasem încă misiunea, iar gazda noastră exala o cantitate de vapori de alcool suficientă pentru a pune jos o divizie de finlandezi, mi-am zis că trebuie să mă evacuez afară, la aer, cit mai repede posibil.

— Ce legături sînt între dumneata şi Silvia Tomescu? m-am grăbit.

— Silvia Tomescu?! Nu ştiu despre cine vorbiţi!

— Fără baliverne! Ştii bine că ne referim la vecina de la numărul 15! l-a înghesuit Dan.

— Ah! Despre ea vorbiţi...! a părut el să vină de-acasă.

— Exact! Ia spune-ne de cînd eşti în concubinaj cu ea?

— Eu... cu ea?! Cum o să trăiesc eu cu urîta aia? a protestat adînc jignit.

— Atunci de ce o vizitezi? am intervenit, utilizînd intenţionat timpul prezent.

— Eu zic că mă confundaţi. Am fost la cucoana despre

care-mi vorbiţi o singură dată, acu’ vreo trei sau patru ani... pentru o chestie de afaceri. Atît! — De-atunci n-am mai dat p-acolo, că n-aveam de ce!

— Şi cam ce_afaceri aţi avut de făcut împreună? a întrebat Dan.

— I-am reparat un studiou... — a răspuns, după o scurtă ezitare. Adică, de fapt, i-am schimbat numai faţa de şofă.

— Asta a fost tot? a zis Dan, încreţind dezamăgit nasul.

— Vă jur că asta a fost tot ce-am făcut la ea.

— Cînd ai făcut lucrarea, înainte, sau după arestarea soţului clientei dumitale? am vrut să aflu.

— După arestare. îmi amintesc că cucoana mi-a tot dat ghes să termin lucru’ pînă seara, că i se eliberează soţu’ şi să nu vadă... Să nu vadă deranj cînd vine acasă.

Am remarcat o nouă ezitare la el şi m-am decis să-mi dau osteneala de a afla ce vrea să ascundă.

— Domnule Tănase, nu sînteţi sincer – am zis.

A încercat să protesteze, dar nu i-am dat răgaz.

— Dacă se va dovedi aceasta, şi vă asigur că adevărul iese întotdeauna la suprafaţă, veţi fi pedepsit pentru mărturie mincinoasă! Gîndiţi-vă puţin – am adăugat persuasiv – în ce implicaţii intraţi încercînd să acoperiţi o criminală...

— Criminală?! a sărit el uluit.

— Ai auzit bine! a confirmat Dan.

— Da’ nu se poate! Nu-i posibil...

— Lasă pe seama noastră aprecierea faptelor dumneata limitează-te numai la relatarea lor!

— Cum să vă spun..? M-a chemat la dînsa şi mi-a spus că vrea să-şi renoveze studioul. După ce ne-am _ învoit la preţ, eu • m-am apucat să-l desfac, iar ea’ s-a dus să cumpere stofa pentru faţă. De fapt, stofa studioului era bună şi dacă ar fi spălat-o se făcea ca nouă.

Cînd am dat jos stofa de pe studio şi m-am apucat să scot pînza de sac pentru a aduna lina, s-a înapoiat şi ea acasă. Mi-a arătat materialul ce-1 cumpărase. Era îngrozitor de urît, dar i-am spus că-i foarte frumos... De ce să-i stric chefu', dacă aşa-i era gustu'? ne-a luat el drept martori ai diplomaţiei sale.

Am făcut un gest de aprobare şi, totodată, de îndemnare la continuarea relatării.

— In timp ce adunam lina de pe arcuri am văzut că, pe anumite porţiuni, este roşcată. Cînd m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că este pătată de sînge. Atunci cucoana, care privise tot timpul cum lucrez, mi-a spus să aştept, deoarece vrea să înlocuiască o parte din lină. Revenind după cîteva minute, a adus o faţă de pernă plină cu lină curată. Cînd mi-a dat-o, mi-a spus că a provocat un avort la o pacientă şi nu vrea s-o afle soţul ei, că face scandal. Atunci am întrebat-o cînd îi eliberează soţul şi mi-a zis că în ziua aceea chiar, la ora şapte seara.

— In ce zonă era lina îmbibată cu sînge?

— Jos, cam acolo de unde încep picioarele unui om întins în pat.

— De ce aţi încercat să ascundeţi faptul că patul era pătat cu sînge? l-am verificat, deşi nu sînt revizor contabil.

— Pentru că m-a rugat clienta mea să-mi ţin gura. Eu sînt om serios şi nu umblu să fac rău nimănui... In definitiv, ce treabă aveam eu c-a făcut avort unei femei? Că, acu' să rămînă între noi, şi eu am dus-o o dată pe nevastă-mea să dea plodu' afară... Asta mai demult, cînd încă nu m-a părăsit ca să se-ncurce cu-n tîmpit de cizmar... Dealtfel, dacă nu mă puneaţi dumneavoastră să-mi amintesc eu şi uitasem de toată povestea asta.

Dacă n-ar fi mirosit atît de tare a doagă de butoi, zău că mi-ar fi fost foarte simpatic. îmi plăcea mai ales felul în

care, stingherit, încerca să acopere cu piciorul drept, prin al cărui ciorap evada degetul gros, laba goală a celuilalt. Unde era Charlot să-nveţe un truc a-ntîia!

— Spuneţi-mi, aţi schimbat toată lîna studioului?

— Aş!' Cum o să schimb toată lîna patului numai cu două kile? Am schimbat-o numai pe aia de la suprafaţă, unde se vedea mai mult.

— Era pătată şi lemnăria studioului?

— Da, da' am răzuit-o cu rindeaua.

Mi s-a făcut milă de manevrele ce le făcea cu piciorul desculţ. Dacă se alegea cu un guturai, ar fi fost în stare să se dreagă cu ţuică fiartă.

— Vă rog să vă îmbrăcaţi. Trebuie să facem o mică plimbare.

— Unde? s-a speriat el.

— Îmbracă-te, ia-ţi sculele şi nu te nelinişti. Vii repede înapoi! l-a domolit Dan.

Un sfert de oră mai tîrziu, am intrat în sufrageria masezei şi l-am dus spre camera copiilor, din stînga.

— Îsta-i studioul pe care l-aţi refăcut? am zis, pentru a-i verifica seriozitatea, arătîndu-i patul vopsit în bleu.

— Nuuu! Era unu' furniruit.

— O fi ăsta? l-ani consultat, arătîndu-i studioul din camera cu fereastra spre stradă.

— Asta-i! a zis, după ce a înlăturat husa din mătase şi a privit stofa.

— In regulă. Vă rog să-i scoateţi faţa!

— Cum, adică să stric patu'? a protestat surprins.

I-am explicat că nu avem altă soluţie, iar în ceea ce priveşte deteriorarea mobilei, îmi asum întreaga răspundere.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd stofa era înlăturată, m-am apropiat şi am examinat lîna. Am îndepărtat stratul de deasupra şi am prelevat cîteva mostre, pe care le-am vîrît într-o pungă din masă plastică.

— E în regulă. Putem pleca! am stabilit, apreciind că mi-am atins scopul propus.

* *

— Treci mîine dimineaţă pe aici şi-ţi dau rezultatul – mi-a spus locotenentul Şerban Cocea, şeful laboratorului nostru de chimie, după ce i-am povestit cam ce-ar trebui să facă cu săculeţul de lînă.

— Perfect! Deci aştept să mi-1 dai acum – am făcut pe prostul.

— Fie! Vino peste două ore... — a consimţit el, oftînd dezgustat.

— Hura! E recreaţie şi – în sfîrşit! — putem mînca o fripturică cu cartofi prăjiţi – s-a înveselit Dan.

— De acord! am aprobat spontan.

* *

— Cum e, Şerbănică? am întrebat, cu foamea potolită.

— Vechimea sîngelui este de patru-cinci, ani, aşa că să nu-mi ceri să-ţi spun prea multe – m-a avertizat, dar, fiind băiat bun, s-a abţinut să-mi arate cartonaşul galben.

— De ce natură? Menstrual sau arterial?

— Arterial.

— Grupa sanguină?

— Nu mai poate fi determinată! Recoltarea-i prea veche.

— Multe mulţumiri. Oricum mi-ai spus esenţialul.

— Hai să ne punem pe treabă! a zis Dan, entuziasmat, după ce-am părăsit laboratorul.

— E aproape nouă seara – i-am reamintit. Cum nu

sîntem prevăzuţi cu vedere de pisică, s-o lăsăm pe mîine.

Capitolul XXVII

ÎNCERCĂM Să-L DIBUIM PE ARESTAT

A doua zi dimineaţa, m-am înfiinţat la Inspectorat. Ieri seară, cînd m-am despărţit de Dan, stabilisem că n-ar strica să mai discutăm un pic cu Silvia Tomescu, înainte de a aprofunda dispariţia soţului ei.

— Telefonez să ne-o trimită? a întrebat Dan, cînd m-a văzut intrînd în birou.

Am aprobat.

Mai înainte de a apuca să formez numărul de telefon al arestului, s-a auzit o bătaie în uşă.

— Să trăiţi! ne-a salutat un subofiţer de la Circulaţie. Am primit ordin să-l aduc la dumneavoastră pe şoferul Gheorghe Rădoi.

M-am uitat la Dan întrebător şi el mi-a răspuns în acelaşi fel.

— Ăsta cine o mai fi?

— Nu ştiu. Tovarăşul colonel Iordache mi-a ordonat să-l aduc la dumneavoastră şi m-am conformat – a spus subofiţerul, ridicînd din umeri ca un elev prins cu lecţia neînvăţată...

— Adu-1!... Poate aflăm... — am glumit.

Bărbatul care a fost introdus în birou era corpolent, avea în jur de patruzeci şi cinci de ani şi ochii de culoare deschisă. După ce şi-a scos pălăria vînătorească, şi a început s-o învîrtească stingherit între mîini, am văzut că era chel ca un bec.

— Cu ce ocazie la noi?

— Ştiţi sînt şoferul autobuzului...

— Luaţi loc – l-am invitat, reamintindu-mi de solicitarea ce-o făcusem Circulaţiei. Deci dumneavoastră sînteţi şoferul care a alimentat cu benzină autocamionul staţionat,

în noaptea de 19 aprilie, în faţa Academiei militare?

A aprobat, clipind emoţionat.

— Cine era şoferul pe care l-aţi scos din impas?

— Nu ştiu! Mi-a făcut semn să opresc şi mi-a cerut să-i dau cîţiva litri de benzină... Asta a fost tot! Noi, şoferii, ne ajutăm întotdeauna...

— Sînteţi sigur că nu-1 cunoaşteţi? a intervenit Dan.

— Bineînţeles, altfel ce interes aş avea să nu vă spun...

— N-am intenţia să vă întreb de unde aveţi atît de multă benzină, încît s-o puteţi ceda şi altora, dar nu-i exclus să mă răzgîndesc! însă nu despre asta e vorba – am spus, făcînd cu palma întoarsă un gest de îngăduinţă. La întîlnirea dintre dumneavoastră şi şoferul autocamionului a mai asistat o persoană. înţelegeţi?

Şi-a clătinat capul.

— Persoana menţionată ne-a relatat că v-aţi strîns în braţe şi vă tutuiaţi – am adăugat.

A tăcut şi a coborît privirea.

— Tovarăşe căpitan, poate că are o eclipsă de memorie. Pînă la trecerea amneziei, n-ar fi cazul să-i lăsăm un răgaz de gîndire... la arest? m-a consultat Dan, cu bunăvoinţă.

— Vă spun adevărul! s-a precipitat şoferul. Ştiţi solidaritatea şoferilor...

— Cunoaştem, cunoaştem povestea! i-am scurtat-o. Cum se numeşte şi unde lucrează? ’

— Se numeşte Gogu Ilie şi lucrează la baza de aprovizionare din Cluj.

— De unde vă cunoaşteţi?

— Păi am fost colegi... că şi eu am lucrat.la Cluj, înainte de a mă stabili în Capitală.

— La ce oră v-aţi întîlnit?

— În jurul orei zece.

— Cine mai era cu el în maşină?

Cred că o femeie... Ştiţi, cabina nu era luminată, iar strada şi mai puţin...

— Puteţi pleca – l-a concediat Dan, după ce am răspuns afirmativ la întrebarea privirii lui. Dar, dacă nu aţi spus adevărul, veţi reveni... şi nu veţi pleca atît de repede!

— Zău că v-am spus adevărul – a zis, ridicîndu-se de pe scaun şi pornind spre uşă. Mai înainte de a pune mîna pe clanţă s-a întors şi a întrebat: Ce-a făcut de-1 urmăriţi? Un accident?

— Vrem să-i cerem nişte relaţii – l-am liniştit, deşi nu eram sigur că rolul jucat de şoferul autocamionului îi va conferi numai calitatea de martor.

*

* *

— Dane, să vină inculpata – am spus cînd am rămas singuri. Apoi, în timp ce el chema arestul, am sunat şi eu la Circulaţie. I-am rugat să mi-1 găsească pe Gogu Ilie.

Cînd a intrat în birou, am remarcat că starea de apatie şi nelinişte se accentuaseră. Mi-am spus că mustrările de conştiinţă au începutsă-i tulbure somnul.

— Vreau să discutăm situaţia soţului dumitale – am anunţat-o. Te rog să ne relatezi din nou felul în care a fost arestat.

Şi-a repetat povestea, fără să se abată nici cu o iotă de la precedenta depoziţie.

— Acum te rog să ne spui ce s-a întîmplat cu o zi mai înainte de producerea arestării.

— Am stat la prăvălie pînă la şapte seara, cînd am închis-o şi m-am întors acasă. O oră mai tîrziu, Niculae a spus că pleacă la piaţă pentru a cumpăra marfa ce ne trebuia a doua zi. Cînd l-am întrebat de ce pleacă atît de devreme mi-a zis că, mai înainte de a se duce la piaţă, trebuie să treacă şi pe la unchiul lui...

— Numele acestuia?

— Ştefan Tomescu.

Am aprobat. îl audiasem deja.

— ... S-a înapoiat pe la două noaptea şi s-a culcat – a continuat. A doua zi dimineaţa, aşa cum v-am spus, au dat buzna peste noi tovarăşii care l-au arestat.

— Ai avut vreo discuţie cu soţul tău cînd a venit acasă?

— Nu, deşi venise tîrziu şi mirosea a băutură. Nu i-am spus nimic, deoarece mă temeam să nu-mi trezesc copiii.

— Nu te-ai gîndit că şi-ar fi putut petrece noaptea cu o femeie? am tatonat.

— Nu sînt geloasă, ca alte femei... Dacă se ducea la alta, cu atît mai bine pentru mine... mă lăsa în pace.

Mi-am spus că raţionamentul ei este în concordanţă cu declaraţia nepotului soţului ei. Era. frigidă.

— Ce-ai făcut după ce l-ai adus pe naşul dumitale, Niculae Vornicu, acasă?

— Am plecat la prăvălie şi mi-am văzut de negustorie pînă la ora cinci după amiază, cînd am închis şi am revenit acasă.

— După ce te-ai înapoiat acasă, ai mai ieşit în oraş?

— Nu. Am pus casa în ordine, după deranjul ce-1 făcuseră tovarăşii, şi m-am ocupat de copii.

— Vasile, nepotul dumitale, cînd a venit acasă?

— Imediat după ora cinci, ca de obicei.

— Dacă am reţinut bine, din discuţia noastră anterioară, temîndu-te să nu împărtăşeşti soarta • soţului dumitale, n-ai mai făcut demersuri pentru a afla ce s-a întîmplat cu el. Aşa este?

M-a aprobat.

— In această situaţie, este firesc să nu cunoască durata condamnării şi locul de detenţie al soţului ei – o scuză Dan, dovedindu-se, ca întotdeauna, a fi un băiat bun şi săritor la

nevoie.

— Aşa-i – confirmă ea. Deşi poate gîndiţi că a fost urît din partea mea, să ştiţi că nram avut încotro., Pe de-o parte intervenţia mea n-ar fi putut să-l scoată din închisoare, iar pe de alta nu puteam să risc şi libertatea mea. Nu puteam să-mi las copiii pe drumuri.

Am făcut un gest din care rezulta că am terminat audierea. Cînd a dat să se ridice de pe scaun, am întrebat cu autoritate:

— Atunci cum ai putut să-i organizezi evadarea de pe urma căreia a fost împuşcat de paznicii închisorii?

S-a reaşezat pe scaun, avînd grijă să refuze un rendez-vous între privirile noastre.

— De unde ştii că a fost condamnat la cincisprezece ani?!

— Cum ai aflat că s-a spînzurat în închisoare?! m-a completat Dan.

S-a uitat la noi cu o privire iscoditoare şi, jenată, a explicat:

— Mi-a fost teamă de bîrfa vecinilor mei…

N-am vrut să se clevetească că mi-am abandonat soţul… Cînd mă întrebau ce mai ştiu despre el, le spuneam tot ce-mi trecea prin cap, numai să mă lase în pace…

Ar fi fost cazul să-i trag un oftat de ciudă, dar m-am stăpînit. Mi-am amintit la timp că am mai întîlnit eu criminali care ştiau să evite cursele, să găsească răspunsuri şi explicaţii ce le permiteau să-mi alunece din mină ca peştii prin apă, ceea ce nu m-a împiedicat, ca pînă la urmă să-i expediez acolo unde le era locul.

— Cînd au venit cei patru bărbaţi care l-au arestat pe soţul dumitale, v-au găsit în dormitor?

— Da. Ne-am trezit cînd băteau cu pumnii în uşă şi ne strigau să deschidem că altfel o sparg.

— Cine a descuiat uşa?

— Eu, deoarece n-a trebuit decît să iau capodul pe mine. Niculae, de spaimă, nici nu mai reuşea să nimerească în pantaloni.

— Au început percheziţia de îndată ce-au intrat ori mai întîi au explicat ce vor?

— Nu ştiu. Pe mine m-au scos imediat în curte.

— A durat mult?

— Nu pot aprecia. Datorită faptului că eram îmbrăcată subţire şi afară era rece, mi s-a părut că au trecut ore întregi – se eschivă ea.

— Cum explici faptul că s-au limitat numai la percheziţionarea camerei voastre?

— Eu ştiu..? s-a mirat ea. Probabil că descoperind ce căutau în dormitorul nostru, n-au mai avut de ce să-şi piardă timpul prin celelalte încăperi.

Am dat din cap pentru a-i dovedi că apreciez cum se cuvine logica presupunerii ei. Am lăsat să se scurgă o pauză mai mare, pentru a-i da impresia că m-a făcut knock out, şi am întrebat:

— Dacă dumneata ai fost scoasă din casă, de ce n-au făcut acelaşi lucru şi cu copiii?!

M-a privit dezorientată şi, cu o pudoare pe care n-am bănuit-o, a început să-şi întindă fusta peste genunchi.

— Probabil, văzîndu-i cum dorm, le-o fi fost milă să-i deştepte din somn – a spus, după ce a avut grijă să se gîndească bine.

— Cum vine asta? Năvălesc patru oameni în casă, după ce în prealabil au bătut în uşă de s-o spargă, şi copiii continuă totuşi să mai doarmă?! Nu ţi se pare că-i prea neverosimil?

— Ce să vă spun?... Aşa s-au petrecut lucrurile... I-am deşteptat cînd am plecat să-l chem pe naşul nostru.

— Ce-ai făcut cu cei douăzeci de mii de lei primiţi de soţul dumitale de la Zoiţa Vlase?

— După arestarea lui Niculae, n-am găsit nici un ban în casă.

— Atunci de ce te-ai angajat să-i restitui bătrînei banii?

— M-am temut că, dacă reclamă la miliţie, Niculae va primi o pedeapsă suplimentară.

— Ascultă... — am spus, făcînd o pauză – de ce ţi-ai ucis soţul?!

— Eu?! Vai de păcatele mele... Dar cum v-aţi gîndit la aşa ceva?... Eu să-l omor pe tatăl copiilor mei?! a protestat, izbucnind într-un hohot de plîns foarte convingător.

— Fără teatru! Răspunde!

— Nu-i adevărat! Nu l-am omorît eu, ci ăia care l-au arestat... Acum vreţi să mă scoateţi pe mine vinovată de ce-au făcut ăia! a ridicat tonul indignată.

— Ia uită-te, dom'le ce tupeu?! s-a revoltat Dan.

I-am făcut semn să-şi păstreze calmul şi am continuat.

— Degeaba negi. Ştim că l-ai omorît! De ce-ai făcut-o?

— E o minciună! Nu l-am omorît! s-a enervat ea.

— De ce a fost scăldat în sînge patul în care dormea soţul tău?

— Ah! V-a povestit tapiţerul... — păru ea să şe dumirească. S-a pătat cu sînge cînd am provocat un chiuretaj... După avortare, pacienta a avut o hemoragie.

— Cine-i femeia căreia i-ai făcut chiuretajul?

— Ce-s proastă să vă spun? N-am chef să mă las înfundată şi mai mult!

— Şi dacă am să-ţi spun că am stabilit apartenenţa sîngelui care a pătat patul? Nu provenea de la un avort, ci din circulaţia arterială!

— Nu-i adevărat! E o minei... — a început enervată.

— Ajunge! am oprit-o şi i-am făcut semn lui Dan s-o

predea subofiţerului de la arest.

— Are un tupeu formidabil! a bombănit mînios Dan.

— Să ne facem meseria! am zis dezgustat, săltîndu-mă din scaun.

— De unde începem? m-a readus Dan pe pămînt, cînd am intrat în curte.

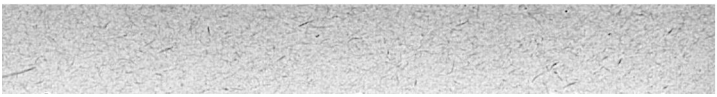

In timp ce Dan descuia broasca, am privit cu gîndul aiurea firmuliţa „Atenţiune! Cîine rău!“, prinsă pe poartă.

— De unde ne aflăm... — am zis, începînd să privesc cu atenţie pavajul curţii.

Operaţia privirii la asfalt s-a terminat repede. Culoarea uniformă a căpţuşelii de bitum indica cu certitudine că după turnarea acesteia nu s-au mai făcut săpături, respectiv refaceri ale pavajului.

Ajungînd în dosul casei, m-am uitat la chepengul pivniţei şi m-am dus spre magazia unde fuseseră dosite obiectele jefuite. Din pragul uşii, am măturat cu privirea acoperişul şi pereţii din scînduri. N-am insistat prea mult asupra lor. Erau prea subţiri pentru a merita să-i bag în seamă. Dealtfel, recunosc, venisem cu idei preconcepute. Atît eu, cit şi Dan ne-am concentrat toată atenţia asupra pămîntului bătătorit şi plin de aşchii de lemn. După ce-am cercetat terenul palmă cu palmă, inclusiv cel acoperit cu lemne de foc, şi cărbuni, am ieşit în curte.

Pentru că tot mă aflam lingă pivniţă, n-am rezistat tentaţiei de a-i mai face o vizită. Am aprins lanterna şi m-am uitat în mod special la zidurile din cărămidă şi la treptele scării.

— Acum putem trece la cercetarea locuinţei! am decis, cînd am revenit în curte.

După ce-am intrat în casă, mai bine de două ore am cercetat fiecare centimetru patrat de suprafaţă, de la acoperişul din tablă şi pînă la pardoseala de scînduri a locuinţei. N-am descoperit nici o ascunzătoare, fie în pereţi, fie sub duşumea.

Descurajaţi, ne-am oprit în camera unde se afla studioul desfăcut de tapiţer. Eu m-am aşezat pe un colţ al acestuia, iar Dan pe toaletă. îngînduraţi, ne priveam unul pe celălalt, ca prin geam, fără să ne vedem!

— Dacă nu găsim cadavrul lui Tomescu, sîntem la fel ca înainte de a fi aflat de bizara lui dispariţie... — a mormăit Dan.

Am dat din cap. Ca să poţi acuza pe cineva de un omor, în primul rînd ai nevoie de subiectul încriminării, adică cadavrul victimei.

— Va trebui să-l găsim, Dane.

— Şi dacă imaginaţia ne joacă o festă? în afara presupunerilor, singura probă materială ne este furnizată de urmele de sînge din somiera studioului, dar şi acest element este discutabil! De îndată ce nu s-a putut stabili grupa sanguină, cu derivatele ei, nu putem demonstra că a aparţinut dispărutului! a zis, jucîndu-se plictisit cu nişte fiole scoase dintr-un sertar al toaletei pe care stătea.

— Dane, aş vrea să fii convins că nu batem cîmpii. Deşi n-avem dovezi pentru incriminare, posedăm nişte informaţii care întăresc, care justifică pe deplin prezumţiile noastre. Unu la mînă, deşi autorii percheziţiei au făcut o hărmălaie teribilă, conform spuselor Silviei Tomescu, vecinii n-au auzit nimic, iar copiii au continuat să-şi vadă de somn. Doi la mînă, toată povestea s-a petrecut între orele şase fără un sfert, cînd a plecat de acasă nepotul dispărutului, şi şase, cînd a fost sculat din somn Nicolae Vornicu. Dacă necunoscuţii care l-au ridicat

pe Niculae Tomescu au năvălit în casă la cinci minute după plecarea nepotului, iar inculpatei i-au trebuit încă cinci minute pentru a se îmbrăca şi a-şi deştepta copiii din somn, şi alte cinci minute pentru a se duce la naşul ei să-i anunţe evenimentul, rezultă că am intrat în criza de timp. Prin urmare, cînd s-a putut produce descinderea? Chiar dacă s-ar fi descoperit din primul moment corpul delict, percheziţia trebuia continuată pînă la capăt, pentru a se stabili dacă nu mai există şi altele,. similare. Dacă ai uitat că o astfel de acţiune se încheie printr-un proces verbal, îţi reamintesc eu! Aşa cum reamintesc şi faptul că o descindere, oricît ar fi ea de superficială, necesită cel puţin o jumătate de oră. Deci?

M-a aprobat şi am continuat:

— Trei la mînă – şi de fapt aici apare esenţialul!

— De îndată ce acţiunea n-a fost consemnată nici în evidenţele noastre, nici ale Securităţii, e clar că n-a existat! Patru la mînă, acum eşti liber să adaugi şi celelalte elemente. Cum ar fi dispariţia lui Niculae Tomescu, dispariţia banilor Zoiţei Vlase şi, eventual, urmele de sînge din somieră – am zis, bătînd cu mîna studioul pe care eram aşezat.

Foarte atent la fiolele pe care le arunca cu o mînă şi le prindea cu cealaltă, a catadixit să spună:

— Dacă Bobby Fischer ar afla cîte mofturi, cîte nazuri ştiu judecătorii noştri să facă..., de invidie, ar fi în stare să-şi mănînce pumnii, pînă la umeri... Crezi că ai să-i poţi convinge să digere raţionamente, în locul probelor materiale?

— Crezi că eşti plătit pentru a da reprezentaţii de circ?!... Lasă dracului fiolele alea nenorocite! am zis, ridicîndu-mă şi smucindu-i-le furios din mînă.

— Hei! înăbuşi critica de jos în sus? s-a mirat,

ţintuindu-mă cu azurul ochilor săi şireţi.

— Trebuie să-l găsim Dane. Sînt convins că a fost ucis – mi-am revenit.

— Unde? In casă, ai văzut, nu poate fi. Dacă l-a îndepărtat din casă, după patru ani, nu văd cum l-am mai putea găsi.

— Unde putea să-l ducă..? Şi mai ales, cum? Omorul s-a petrecut între orele două noaptea, cînd victima a venit acasă, şi şase dimineaţa, cînd l-a adus la ea pe Vornicu. Intr-un astfel de interval; cînd străzile sînt goale, ar fi fost imposibil să nu atragă atenţia vreunui subofiţer de la Pază.

— Dacă-1 înfăşură într-un covor?

— Cu atît mai mult ar fi stîrnit curiozitatea... Nu-i o oră cînd se cumpără sau se duc la curăţat covoare. Şi apoi, admiţînd o astfel de ipoteză, cine a ajutat-o?

— Un complice... Să zicem un concubin. S-au mai văzut cazuri de astea!

— Nu se lipeşte! E frigidă.

— Eu am mai cunoscut nişte situaţii cu femei frigide, care, în afară de soţ, aveau pe lîngă casă şi niscaiva amanţi!

— Modul de operare din strada General Demostene demonstrează că preferă să „lucreze11 singură. _ —: Ceea ce n-a împiedicat-o să-şi găsească un complice, fie şi involuntar. Să zicem involuntar, deoarece încă n-am stabilit cu precizie rolul şoferului de autocamion.

— Să admitem că ai dreptate. Cum s-a debarasat de cadavru?

— Mai întîi victima a fost transportată lingă poartă, apoi complicele şi-a adus vehicolul în faţa casei. Au verificat să nu fie nimeni pe stradă şi zdup cu el în maşină. In rest, o groapă săpată în prealabil, o fîntînă părăsită, un lac... Ce ştiu eu?

M-am uitat la el, încercînd să-mi imaginez scena.

— Dacă nu-ţi convine povestea cu compliceleconcubin, ia-o în considerare pe cea a compliceluiplătit, doar avea la dispoziţie banii Zoiţei Vlase – a adăugat, cu indiferenţa unui şofer de autobuz, care pleacă din staţie deşi călătorii continuă să se urce şi maşina-i goală.

— Nu pot admite varianta ta, Dane – m-am decis. Ai ales-o pe cea mai nefavorabilă! Dacă o acreditǎm, trebuie să sistăm cercetarea... Şi încă n-avem motive să ne dăm bătuţi!...

— Şefu', aici nu-i vorba de ce ne convine ori nu. Un fapt împlinit e un fapt împlinit! Dacă victima a fost scoasă din casă, nu ne mai rămîne decît să cercetăm lista cadavrelor neidentificate în perioada respectivă. Această pistă ar putea conduce la un rezultat, dar numai cu condiţia ca victima să fi fost abandonată la vedere. Ceea ce mi se pare puţin probabil. Pentru orice eventualitate, eu zic că am putea încerca.

— De acord, dar mai la urmă – am spus, mai înainte de a avea timp să-l aprob, deoarece am simţit că-mi intră în funcţiune creierul auxiliar., de detectiv. Cred că victima se află aici.

— 0 luăm de la început? a oftat.

— N-a avut cînd să-l scoată din casă...

— La această afirmaţie • s-ar putea vulcaniza şi cîteva argumente?

“ Omorul nu s-a putut comite mai înainte ca victima să fi adormit, altfel, în stare de veghe fiind, nu s-ar fi lăsat ucis ca o muscă;

— Ar fi absurd să gîndim altfel. Dar ce-i cu asta?

— Deci după ora două şi jumătate, să zicem trei.

— Să admitem ora trei.

— După cît sînge s-a îmbibat în studio, cît timp o fi

zăcut victima?

— E greu de spus, deoarece avem de-a face cu o funcţie de funcţie. Nu cunoaştem nici natura armei, nici a rănii. Dacă i s-au secţionat carotidele, ajungea şi jumătate de oră. Dacă a fost înjunghiat, şi decesul sau fenomenul de coagulare s-au instalat cu întîrziere, chiar şi patruzeci şi opt de ore. Aşa că..? a ridicat din umeri.

— In ceea ce priveşte arma, aş merge pe varianta toporului că prea l-a mînuit bine dincolo, în strada General Demostene.

— Exclus! Punctul central al petei se. află în a doua treime. In consecinţă, ar fi mai corect să vorbim de o înjunghiere în regiunea abdominală! a spus cu convingere. ’ c

Acest amănunt îmi scăpase. Deşi nu-1 văzusem niciodată pe Niculae Tomescu, mi l-am imaginat numai în situaţia în care se aflase profesoara Marieta Stanciu. Ideea sugerată de Dan, deşi logică, nu concorda cu modul în care vedeam eu lucrurile.

— R— Ajută-mă să întorc studioul – am zis, rid icîndu-mă şi trăgîndu-1 afară din stativul său.

Cînd l-am întors îtît cît să pot privi latura dinspre perete, i-am făcut semn să-mi urmeze exemplul.

19 – Surprizele căpitanului Apostolescu

— Pricepi?

— Ai dreptate! Studioul are două feţe laterale. Dacă se aşează invers, partea inferioară poate desemna locul unde a stat capul victimei – a aprobat.

— In regulă. Acum, admiţînd că a primit aceleaşi lovituri ca şi celelalte două victime, cit crezi că a zăcut Niculae Tomescu în pat?

— Cel puţin două ore.

— Perfect. Aşa apreciez şi eu. In concluzie, victima este ucisă la ora trei dimineaţa şi zace în pat pînă la ora cinci...

— La cinci se scoală nepotul şi la şase fără un sfert pleacă. între şase fără un sfert şi şase, urmează regizarea percheziţiei, deşteptarea copiilor şi aducerea lui Vornicu. Aşa-i? îmi, prinse' el raţionamentul.

— Întocmai! N-a avut cînd şi cum să se debaraseze de victimă!

— După cum ai aşezat mozaicul, înainte de ora cinci cu atît mai puţin ar fi putut să deplaseze victima, deoarece şi-ar fi asumat riscul de a-1 deştepta pe nepot. Raţionamentul e corect, recunosc. Recunosc, însă nu mă pot împiedica să-ţi atrag atenţia asupra unei omisiuni. Una singură, dar capabilă să-ţi demoleze tot eşafodajul.

— Te înşeli, Dane! Vasile Tomescu n-a putut să-i fie complice! Disputa care s-a declarat între ei, aproape imediat după „arestare11, exclude posibilitatea unei convenţii anterioare,. de genul celor care apar între făptaşii la comiterea unui omor. Ca să nu mai vorbim de faptul că nepotul n-ar fi beneficiat în nici un fel de dispariţia victimei, din contră.

— Admiţînd că prezumţiile tale sînt corecte, rezultă că victima a continuat să zacă în pat pînă la ora şase fără un sfert, cînd a plecat nepotul Şi?

— În sfertul de oră care a urmat, pînă l-a chemat pe Vornicu, l-a dosit undeva... în pivniţă, în magazie, într-un garderob...

— Deci a obţinut un răgaz de maximum trei zile, care i-a permis să găsească posibilitatea de a-1 îndepărta definitiv din casă.

— Exclus! După ce a atras asupra ei atenţia întregii străzi, prin povestea pe care a lansat-o, nu-şi mai putea asuma riscul de a se lăsa văzută cărînd un cufăr sau un

balot mare.

— Bine. Fie, e aici! Da' unde?

Nu i-am răspuns. Reîncepusem, pentru a nu ştiu cîta oară, să mă transpun în situaţia criminalei, încercînd să stabilesc cum aş fi procedat eu în situaţia ei. Habar n-am cît timp mi-am stors creierii, jucîndu-mă cu fiolele luate de la Dan.

Am ridicat privirea de la el. Se uita la mine amuzat. Pentru a nu-i da satisfacţia de a mă fi prins pe picior greşit, m-am apucat, cu toată seriozitatea să mă prefac că descifrez inscripţiile de pe fiole.

— Morfină! am strigat, zvîcnind în picioare. De unde le-ai scos?!..

Mai întîi i-a înţepenit zîmbetul, apoi a sărit şi a început să tragă de sertarele toaletei. Pe al treilea l-a scos complet şi l-a pus pe masă.

În afară de două seringi şi a unor medicamente fără regim special, am numărat şaizeci şi două de fiole cu morfină.

Marea şansă a nasului meu a fost că era instalat într-o poziţie prea inabordabilă pentru a-1 putea prinde cu dinţii. Altfel, zău, mi-1 mîncam de necaz. După cită bătaie de cap aveam, numai o afacere cu stupefiante îmi mai lipsea!

— Consum propriu sau trafic? a întrebat Dan.

L-am privit cu atîta bunăvoinţă, încît a priceput că-i mai sănătos să mă lase în pace. Şi m-a lăsat. Dar nu prea mult.

— Hai să apelăm la un cîine poliţist – a pro' pus.

— Felicitări! am exclamat dispreţuitor. Unde ai mai auzit ca un cîine de serviciu să poată adulmeca urme cu o vechime de patru ani?!

— Hm... Cîine! am gîndit indignat. Ce chestie! Cîine?... Cîine, cîine... Brusc, am simţit cum mi se îrifierbîntă creierul.

— Ce s-a întîmplat? a zis Dan, sesizînd probabil o schimbare în fizionomia mea.

— Dane, rămîi aici! Mă întorc imediat... —; am spus zbughind-o pe uşă, afară.

Am traversat strada şi am sunat la uşa Miei Mavrodiri. Cînd mi-a deschis uşa, s-a arătat foarte buburoasă de vizita mea. La fel şi spiţo-pechinezul ei, după cum sărea şi dădea din coadă. N-am remarcat nici că avea pleoapele cu mult' mai albastre decît, ochii, şi nu-i stătea deloc rău, şi nici că purta un capod suficient de transparent pentru a-şi putea reliefa în cele mai bune condiţiuni geografia anatomică. Deşi trebuie să admit că silueta ei era proiectată şi construită după standardul utilizat la concursurile de Miss-Univers.

— Doamnă Mavrodin, vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez din nou-...

— De ce vă scuzaţi? Vizita dumneavoastră "îmi face multă plăcere. Vă rog să poftiţi în casă – m-a întrerupt, cu faţa numai zîmbet, deschizînd uşa larg.

— Sînt dezolat că nu pot sta mai mult cu dumneavoastră. Sînt deosebit de grăbit... Ştiţi serviciul...

— Şi tocmai primisem o sticlă de coniac Metaxa... — s-a arătat dezamăgită.

— Sînteţi prea amabilă... Cu cea mai mare plăcere, la proxima ocazie – am spus pentru a nu o vexa cu un refuz net.

Constatînd că angajamentul meu i-a readus buna dispoziţie, am trecut la subiect.

— Cu privire la cîinele familiei Tomescu, aţi putea să-mi precizaţi cînd a fost otrăvit?

— La vreo săptămînă după arestarea domnului Tomescu.

— Era un cîine gălăgios? Obişnuia să urle?

— Nu, era cuminţel săracul... A început să urle pentru că era neglijat. Sărmanul, era înfometat.

— S-a mai întîmplat să-şi manifeste foamea prin urlete şi înainte de arestarea vecinului dumneavoastră?

— Nuuu... Niciodată!

Cum aflasem ce mă interesa, i-am mulţumit şi am plecat.

Ieşind în stradă, am făcut o vizită şi vecinei al cărui copil fusese muşcat de javra care-mi reţinuse atenţia.

I-am pus cam aceleaşi întrebări ca şi doamnei Mavrodin, iar răspunsurile ei n-au diferit de ale frumoasei de peste drum.

Revenind în casa familiei Tomescu, i-am spus lui Dan să încuie şi să vină cu mine.

*

* *

Vasile Tomescu vindea fructe în faţa unei tonete.

L-am luat de-o parte şi i-am explicat ce aş vrea să ştiu.

— E adevărat. După arestarea unchiului meu, dinele a refuzat să mai mănînce, iar noaptea urla de să-ţi iei lumea-n cap. Cred că din cauza asta a fost otrăvit de vecini.

— A mai urlat şi înainte?

— In nici un caz aşa cum a făcut-o în ultimele zile.»

— Urla prin toată curtea sau avea un loc de predilecţie?

— Pe dracu! Parcă avea ceva cu mine. Mi se proptea sub fereastră şi urla pînă mă scula din somn. Eu îl goneam şi el revenea. Dacă n-aş fi ştiut că unchiul meu ţinea mult la el, cred că l-aş fi otrăvit chiar eu... Vă daţi seama ce înseamnă să nu fii lăsat să dormi după o zi de muncă?

— Stătea chiar sub fereastra dumitale?

— Da. Pe chepengul de lemn al pivniţei. Probabil că nu-i plăcea umezeala...

Aflasem tot ce mă interesa.

Capitolul XXVIII „DISPĂRUTUL”

Mai înainte de a coborî în pivniţă, am scos un bec de la o lampă din casă.

După ce Dan l-a înşurubat în fasungul care atîrna din tavan, am răsucit întrerupătorul şi pivniţa s-a luminat cu mult mai bine decît am fi putut noi s-o facem cu ajutorul lanternelor.

Ne-am apucat de treabă. Am început cu peretele din stînga. Am aruncat o privire asupra raftului cu sticle goale şi am început să examinez scoabele care-1. ancorau în perete.

— După rugina şi. mucegaiul adunat pe ele, n-au mai fost mişcate din loc de zeci de ani – a zis Dan.

L-am aprobat şi am trecut la peretele din faţa uşii. Am privit cu atenţie cărămizile. Uniformitatea culorii mortarului excludea posibilitatea unei rezidiri în ultimele decenii.

M-am dus către peretele din dreapta. Am privit putinile goale care-1 sprijineau.

— Să le mutăm la peretele opus – am propus, punînd mîna pe cea din vîrful stivei.

Cînd am terminat transbordarea lor, am privit cărămizile peretelui. La fel ca şi celelalte examinate mai înainte, nu suferise nici o violare. Am coborît ochii spre baza zidului. M-am uitat la pămîntul acoperit cu aşchii de lemn şi l-am răzuit cu vîrful pantofului.

— Dane – m-am decis – în magazie, lîngă cărbuni, sînt două lo’peţi.

t A

S-a întors şi a pornit spre scara pivniţei.

Un minut mai tîrziu, revenind cu sculele, ne-am scos hainele şi ne-am pus pe săpat.

Abia după ce-am depăşit adîncimea de jumătate' de metru, am auzit lopata lovindu-se de un corp dur. Am început să scot pămîntul cu atenţie mai mare şi, curînd, am văzut un calcaneu îngălbenit, apoi toată partea osoasă a unei gambe de adult. M-am oprit. Eram edificat.

Cînd am ajuns în stradă, am deschis uşa maşinii şi, fără să-i cer scuze lui Vartunian că-1 scol din somn, am transmis trei mesaje prin radio-telefon: procurorului, medicului legist şi miliţiei.

Cei chemaţi au venit în ordinea inversă apelului ce-1 făcusem.

După ce-am arătat oamenilor trimişi de secţie ce vreau de la ei, şi s-au apucat să continue opera noastră de exhumare a rămăşiţelor victimei, a venit şi doctorul Capolide. Cînd i-am spus despre ce-i vorba, a coborît şi el în pivniţă pentru a asista munca subofiţerilor. — Curînd a apărut şi procurorul Lupu.

— Cum de ai deprins atît de bine obiceiul de a-mi căuta de lucru exact cu cinci minute înainte de ora trei şi jumătate, cînd îmi termin programul? s-a interesat el, afişînd o mutră de parcă tocmai ar fi terminat de băut un litru de oţet, pe nerăsuflate.

— Prin perseverenţă şi stoicism, deşi nu sînt adeptul curentului Yoga – am zîmbit cu seninătate.

— De ce m-ai chemat? Iar ţi ş-a năzărit ceva? m-a repezit.

— Cam aşa ceva. Hai în casă să stăm puţin de vorbă – am propus.

— Te ascult! m-a anunţat, pe un. ton ce trebuia să demonstreze că n-are chef de glumă, pe cînd ne aşezam în jurul mesei din sufragerie.

Am început să-i povestesc ce s-a întîmplat din momentul în care am vrut să stabilim cine va prelua tutela

copiilor. Am continuat cu basmul arestării soţului criminalei şi am terminat prin a-i spune cu ce se ocupă în momentul de faţă doctorul Capolide şi subofiţerii de la secţia de miliţie.

Din momentul în care am început să vorbesc, figura lui uscăţivă, străjuită de un nas lung şi subţire, ca un far maritim, a ilustrat în mod succesiv ce-i trecea prin cap în timp ce-mi depănam relatarea. De unde la început dădea semne de nerăbdare şi a încercat de mai multe ori să mă întrerupă, dar fără să aibă spor, a devenit atent, apoi s-a arătat intrigat. Cînd am terminat, părea mai groggy decît dacă i-ar fi proptit Joe Frazier o dreaptă în bărbie.

Am tăcut amîndoi, dar din motive diferite. Eu, terminîndu-mi programul de ştiri, încheiasem emisiunea, iar el nu putea s-o înceapă pe a sa, deoarece se părea că nu-şi mai aminteşte unde a pus instrucţiunile pentru utilizarea coardelor vocale.

— E fantastic! a constatat, un minut sau două mai tîrziu, holbîndu-se la mine îngrozit.

— La cruzimea ei, de fiară dezlănţuită, trebuie să ţinem seama şi de perversitatea diabolică utilizată în acoperirea monstruoasei fapte. Dacă în dublul asasinat comis în strada General Demostene a beneficiat în primul rînd de o condiţie favorabilă, aceea că nu era cunoscută de nimeni, în cazul asasinării soţului ei a ştiut să şi-o creeze singură. A început prin a colporta versiunea arestării lui Niculae Tomescu, şi a continuat s-o întreţină atît prin anunţarea omorîrii acestuia în închisoare, cit şi prin scandalul făcut unui tutungiu din vecinătate, chipurile acesta fiind autorul denunţului. Prin aceste manevre a reuşit să convingă întreaga stradă de autenticitatea versiunii ei. A reuşit atît de bine, incit toţi vecinii au crezut în arestarea victimei, deşi nu asistase nimeni la ea. **In** această situaţie, era şi

firesc să nu sesizeze nimeni faptul că în realitate era vorba de o dispariţie.

— Nu cred că băieţii de la Securitate or să facă prea mult haz cînd or afla cum au fost împroşcaţi cu noroi – a zis Dan.

— Intrucît n-ar fi pentru prima oară cînd se încearcă denigrarea activităţii de siguranţă a statului, probabil că vor ridica din umeri cu dispreţul ce-1 merită această calomniere mîrşavă.

— Aş vrea să văd victima – î bîiguit Lupu, încă înspăimîntat.

Deşi cred că ar fi preferat să-i spun că am făcut o glumă sinistră, n-am putut să-i fac pe plac. M-am ridicat de pe scaun şi i-am cerut să mă urmeze.

Cînd am coborît în pivniţă, putinele pe care le deplasasem lingă raftul de la peretele din stingă erau acoperite cu pămîntul escavat de la baza zidului opus. Subofiţerii se retrăseseră lingă scară, iar doctorul Capolide stătea pe movila de pămînt şi privea un craniu. După felul în care-1 examina, dacă ar mai fi spus şi „to be or not to be, that is the question“ aş fi putut să jur că recită primul vers al monologului lui Hamlet.

M-am apropiat cu Lupu de groapă şi am privit scheletul care zăcea pe fundul ei.

— A fost aruncat cu faţa în jos, de aceea are poziţia chincită, cu picioarele mai sus decît umerii – a zis Capolide, din spatele nostru.

— Cauza? am întrebat, întorcîndu-mă spre el.

A oftat şi mi-a făcut semn să mă apropii.

— Fractură craniană! a zis arătîndu-mi, deasupra urechii drepte, o spărtură lungă de circa cincisprezece centimetri şi lată de vreo şapte. A fost provocată prin aplicarea unor lovituri multiple, cu o armă tăioasă şi grea.

Mai precis, ■ un topor.

— Modul în care a fost cauzată moartea victimei îţi aminteşte de vreun caz recent? a întrebat Lupu.

— Chiar ai nevoie de această precizare? i-a replicat Capolide, dezgustat.

— Cît de vechi ar putea fi omorul? am intervenit, chestie de tactică, pentru a-i împiedica să se ia la harţă.

— Aproximativ, cinci ani. O dată mai exactă am să-ţi pot furniza numai după examinarea ştiinţifică.

Îmi era suficient. Cinci ani puteau să fie şi patru, ceea ce însemna că am de-a face cu scheletul persoanei „arestate'1, nu cu vreun alt omor comis cine ştie cînd, de cine ştie cine!

— Cînd vrei să începem interogatoriul? m-am adresat lui Lupu.

— Ce întrebare e asta?! Acum, imediat! Să mergem! a strigat la mine, de parcă eu aş fi fost autorul asasinatului.

Capitolul XXIX ELUCIDAREA AFACERII

La ora cinci şi jumătate după amiază, inculpata stătea pe scaunul din faţa noastră. In ciuda faptului că părea surmenată, avea pupilele foarte dilatate. Acum însă, după ce descoperisem fiolele cu morfină, ştiam care este adevărata cauză a anxietăţii ei. începuse să-şi facă efectul şocul de dezintoxicare la care o obliga detenţia.

— Probabil că ştii de ce te-am chemat? a atacat-o procurorul.

— Nu – a zis, ridicînd din umeri.

— Unde ţi-e soţul?

— Nu ştiu! A fost arestat în urmă cu aproape patru ani şi de atunci...

Am stat cuminţel şi am lăsat-o să-şi depene basmul pe care ni-1 plasase şi nouă, mie şi lui Dan. Avea o memorie formidabilă! Şi-a repetat povestea ad litteram cu

depoziţiile anterioare, inclusiv intonaţia şi mimica. Dacă fabricile cu renume în producţia de magnetofoane s-ar fi decis să realizeze o aparatură superioară, într-adevăr de high fidelity, aş fi fost gata să-i ajut, sugerîndu-le ideea de a trece pe la mine pentru a audia performanţele atinse de clienta noastră.

— Nu minţi! a zis Dan, întrerupîndu-mi meditaţia, ceea ce a influenţat negativ buna-mi intenţie de-a contribui la realizarea unei revoluţii în tehnica înregistrării şi redării sunetelor pe bandă magnetică.

noo

— Dar nu mint... V-am spus cu exactitate ce s-a întîmplat în ziua aceea, cînd a fost arestat Niculae...

— Vreau adevărul! a cerut şi Lupu.

— Dar v-am povestit...

— Multe... numai adevărul ba! am zis şi eu, doar nu se putea să fac notă discordantă în corul colegilor mei.

— Ce vreţi de la mine? Am spus totul... — a replicat cu stridenţă şi a început să plîngă.

— Lasă smiorcăiala! Unde ţi-e soţul? a cerut inflexibil Lupu.

— Nu ştiu...

— De ce l-ai ucis?

— Eu?! Vai de păcatele mele, cum puteţi spune aşa ceva? s-a revoltat ea deznădăjduită.

— Lasă teatrul! am avertizat-o. Ştii la fel de bine ca şi noi că Niculae Tomescu se află în pivniţa locuinţei tale!

Precizînd locul unde-şi îngropase victima, am făcut-o praf. Mai întîi s-a holbat la mine surprinsă, apoi s-a prăbuşit ca un sac gol. Şi-a lăsat bărbia în piept şi a început să tremure de parcă ar fi intrat într-o criză de delirium tremens. în acompaniamentul – unui plîns nervos, cu sughiţuri, s-a apucat cu nădejde să-şi frîngă mîinile în

poală.

— Da, e adevărat... L-am omorît... Recunosc... — s-a pornit, vorbind cu întreruperi scurte şi dese. Nu ştiu ce-a fost cu mine... îmi pare rău... Regret sincer...

Ştiind că regreta tot atît de sincer, ca şi pisica după ce a mîncat canarul, n-am cruţat-o.

— Cum l-ai ucis? Spune tot ce s-a întîmpiat în noaptea aceea.

— Daţi-mi un pic de apă, vă rog...

Dan s-a ridicat şi a ieşit din birou. Cînd i-a adus paharul, l-a sorbit dintr-o înghiţitură. înapoindu-1, a început să povestească, cu un glas fără modulaţii şi privirea pierdută.

— Aşa cum v-am spus, în noaptea aceea a venit acasă în jurul orei două dimineaţa. După ce s-a dezbrăcat şi a venit în pat, lîngă mine, am simţit că miroase a băutură. L-am întrebat dacă a fost după marfă, în piaţă, şi mi-a răspuns să-l las în pace că vrea să doarmă. Indiferenţa lui m-a revoltat atît de mult, încît m-am hotărît să-l omor...

Cîteva minute mai tîrziu, după ce a adormit, m-am strecurat din pat şi am ieşit în curte, unde am stat vreo oră. Cînd am revenit în casă aveam toporul ■ în mînă şi am început să-l lovesc...

— Toporul abandonat, patru ani mai tîrziu, în strada General Demostene?

— Da.

— Ce-ai făcut după ce l-ai ucis? am strunit-o.

— M-am suit în pat şi am început să mă gîndesc cum să-l scot din casă...

— Cum adică te-ai suit în pat?! Tot studioul trebuie să fi fost... — sări Lupu, apoi, lăsîndu-şi fraza neterminată, privi buimăcit cînd spre mine, cînd spre Dan.

Cred că voia să ne roage să-l ajutăm să priceapă

situaţia, dar nu nimerise cei mai potriviţi oameni. Eram la fel de uluiţi ca şi el.

— Nu, nu chiar tot patul..! a contestat ea, cu indiferenţă.

— Continuă! a cerut Lupu, în timp ce, îngrozit, şi-a scuturat umerii, încercînd parcă să se lepede de coşmarul în care ne aruncase relatarea ei.

— Am rămas în pat pînă ce a plecat nepotul meu la serviciu. Cînd l-am auzit trîntind poarta, m-am apucat să răscolesc camera pentru a lăsa impresia că s-a făcut o percheziţie şi m-am dus să scol copiii...

— Un moment! Nu ne-ai spus unde ai dosit corpul soţului tău! am întrerupt-o, deoarece acest aspectal afacerii continuă să-mi fie complet inexplicabil.

— Unde să-l dosesc? s-a mirat. L-am lăsat în pat şi am tras plapuma peste el...

— Vrei să spui că, atunci cînd l-ai adus pe domnul Vornicu... soţul tău continua să zacă în pat? am spus, cu speranţa că voi fi contrazis.

Mi-a anihilat speranţele, printr-o înclinare a capului.

— Bine, dar ce se întîmpla dacă domnul Vornicu în loc. să privească încăperea din pragul uşii, se apropia de pat şi ridica un colţ al plapumei? s-a întrebat cu glas tare Lupu.

— Cum ce s-ar fi putut întîmpla? Mai nimic! Domnul Vornicu n-ar mai fi avut niciodată ocazia să povestească ce-a văzut! i-am răspuns iritat.

— Vai!... Cum puteţi spune aşa ceva! a protestat, fără convingere.

— Nu pricep! De ce l-ai adus în casă, mai înainte de a-ţi fi ascuns soţul? a vrut să ştie Lupu.

— Deosebit de faptul că încă nu mă hotărîsem ce am să fac cu el, erau şi copiii acasă... Iar pentru a face povestea cît mai veridică, aveam nevoie de mărturia lui... Era

cunoscut ca om serios şi spusele lui, aşa cum s-a şi întîmplat, au întărit versiunea percheziţionării casei şi arestării lui Niculae de către Securitate.

— Deci spuneai că ai sculat copiii din somn. Şi?

— Povestindu-le că tatăl lor a fost arestat, le-am spus să se îmbrace şi să plece la şcoală.

— I-ai dus şi pe ei să vadă răvăşeala din dormitor? a întrebat Dan..

— N-a mai fost necesar. Văzuseră talmeş-balmeşul cînd i-am deşteptat din somn.

— Ce vrei să spui? am zis, cu dorinţa de a mi se spune că am imaginaţia avariată. Copiii dormeau în dormitor, în încăperea unde ţi-ai ucis soţul?

Cînd a aprobat printr-o înclinare a capului, datorită surprizei, am avut senzaţia că a dat peste mine un tren expres. Nu ştiu cît timp mi-a trebuit pentru a-mi veni în fire.

— Şi nu s-au trezit din somn cînd..? am bolborosit, simţindu-mi limba anchilozată, de parcă îr fi fost din sugativă.

— Nu, au dormit foarte liniştiţi – a spus cu convingere.,

— I-ai narcotizat! am realizat.

— Nu, de ce să-i adorm?

— Vă rog să ţineţi seama de faptul că omorul n-a fost comis ca urmare a unui impuls afectiv, a unei dementţe de moment, cum încearcă inculpata să susţină, spre a-şi diminua responsabilitatea, ci în mod deliberat – am **spus** către Lupu.

— Nu-i adevărat! a protestat.

Am continuat, fără s-o bag în seamă:

— Atît aprinderea luminii, pentru a-şi putea concentra agresiunea, cit şi multiplele lovituri aplicate victimei ar fi trebuit, în mod obligatoriu, să-i scoale din somn! Prevăzînd

însă şi acest risc, cînd i-a culcat, deci cu multe ore înainte de declanşarea agresiunii, probabil că le-a dat soporifice.

— Nu le-am dat nimic, zău...

— Ce-ai făcut după plecarea domnului Vornicu? a întrerupt-o cu asprime Lupu.

— Am plecat la prăvălie, unde, după ce-am deschis, am început să vînd ca de obicei. Spre ora unsprezece am auzit un ţigan strigînd în stradă: „tai lemne, taie lemne! L-am chemat şi i-am spus că vreau să-mi sape o groapă pentru cartofi. După ce ne-am învoit la preţ, l-am dus acasă, în pivniţă, şi i-am arătat ce are de făcut.

Jumătate de oră mai tîrziu, cînd şi-a terminat treaba, m-am întors la prăvălie şi am continuat să-mi vînd marfa. Ştiind că nepotul meu se înapoiază la ora cinci după amiaza, am închis prăvălia cu o oră mai devreme şi m-am dus acasă... Puteţi să-mi mai daţi un pahar cu apă?

A băut apa adusă de Dan şi, fără alt îndemn, şi-a reluat relatarea...

— Cînd am ajuns acasă, l-am tîrît pe Niculae,

prin curte, pînă în pivniţă. După ce l-am îngropat, am pus deasupra nişte putini vechi. Mă temeam să nu vadă Vasile pămîntul răvăşit... — şi-a terminat relatarea, adoptînd o atitudine de pocăinţă.

— Copiii tăi unde se aflau în după amiaza aceea?

— La sora mea. Le-am spus că după terminarea programului la şcoală să se ducă la sora mea, unde să rămînă pînă vin eu după ei. I-am adus acasă la ora-şapte seara.

— Cum au fost vînzările în ziua aceea? am întrebat, în dorinţa de a stabili ce-a simţit după comiterea odioasei fapte.

— Slabe, ca de obicei – a zis, făcînd un gest de nemulţumire, care venea în distonanţă cu căinţa ce-o

afişase mai înainte. De aceea, cîteva luni mai tîrziu, am şi închis-o, ocupîndu-mă numai de masaje. Aprovizionarea se făcea din ce în ce mai greu, o bună parte din marfă se strica pînă s-o vînd... Creditorii pretindeau mai mult decît încasam, deoarece eram obligată să cumpăr marfa de la precupeţi... Dealtfel, chiar în ziua aceea a venit unul să-mi ceară 700 de lei pentru nişte ouă... N-am avut încotro şi a trebuit să-l duc acasă, pentru că la prăvălie n-aveam atîţia bani...

— La ce oră l-ai dus acasă? a întrebat Lupu.,

— Pe la douăsprezece şi jumătate sau poate unu.

— L-ai chemat în casă sau te-a aşteptat afară pînă i-ai adus banii?

— Îi povestisem încă de la prăvălie despre arestarea lui Niculae şi m-am gîndit că nu strică dacă-i arăt şi lui casa răvăşită de ăia de la Securitate.

— L-ai băgat în dormitor?

— Nu, a privit din pragul uşii... Ca şi naşu' Vornicu.

— A stat mult la tine?

— Numai atît cît mi-a trebuit să scot banii din haina lui Niculae, care rămăsese pe spătarul scaunului.

— Şi după aceea?

— Am plecat. Bu la prăvălie şi el la treaba lui.

— Cum se numeşte şi unde locuieşte persoana are a venit la tine? a întrebat Dan.

— Pînă la ora patru după amiază, cînd te-ai dus ă-ţi ascunzi crima, ai mai trecut pe acasă? am înrebat, după ce Dan a primit datele cerute.

— -Nu. M-am ocupat numai de prăvălie.

— Deci soţul tău a zăcut în pat, de la ora trei limineaţa pînă la ora patru după amiază? Ceea e înseamnă, una peste alta, circa treisprezece ore... Işa-i? a întrebat procurorul, cu vădita speranţă de a i contrazis. Ar fi dorit,

la fel ca şi noi, ca tot ce Luzise pînă atunci să fi fost numai produsele unui ds halucinat, a unui coşmar cauzat de un vis urît, dar numai vis.

— Da, aşa este. M-am gîndit că numai aşa pot să scap de el, fără riscuri... — a zis cu ură, apoi, dîndu-şi seama că afirmaţia ei nu-i tocmai potrivită cu regretul pe care încerca să-l afişeze, a virat-o iar spre atitudinea de căinţă. Nu ştiu ce s-a petrecut cu mine în noaptea aceea... Am fost întotdeauna un om bun, liniştit... Cred că l-am omorît într-o criză de gelozie.

Am priceput că manevrează pentru a-şi asigura circumstanţele atenuante ale crimei pasionale, şi, făcîndu-mă că nu-i aud noua motivare, am întrebat:

— Ce-ai făcut cu banii pe care-i avea Niculaie la el?

— Care bani?

— Douăzeci şi una de mii de lei!

— I-am mîncat cu copiii. Ce puteam să mai fac dacă am rămas singură, fără nici un sprijin..?

— Deci pentru bani l-ai ucis?

— Nu-i adevărat! Pînă seara, cînd am luat hain de pe scaun, ’nici n-am ştiut de existenţa lor.

— Minţi! s-a înfuriat Dan. N-ai spus a’dineaui că banii daţi creditorului adus acasă, la amiază, i-a scos din haina care era aşezată pe scaun?

Fără a-i mai da timp să protesteze, m-am adresa lui Lupu:

— Tovarăşe procuror, probabil că după ce Nicu laie Tomescu a adormit, inculpata i-a controla buzunarele. Descoperind astfel suma luată de victimi de la Zoiţa Vlase, a ieşit în curte pentru a medit; asupra modului în care ar putea să’şi-o însuşească Rezultatul acestei „mature11 chibzuinţe îl cunoaştem La fel ca şi în cazul cercetat în strada Genera Demostene, singurul mobil al inculpatei

rîmnic jaful!

— Nu, nu-i adevărat! m-a contrazis ea cu glasu! ridicat. Acum pot să vă spun de ce am omorît-o pe Marieta Stanciu... Pentru că, pentru că mă şantaja! Asta e! Mă şantaja!

— Explică-te, fără îă ridici tonul! am cerut, descumpănit de întorsătura pe care o prezenta.

— In timp ce-i făceam masaj stăteam întotdeauna de vorbă şi ne povesteam necazurile... O dată, cred că era anul trecut, a început să-mi facă nişte confidenţe de ordin intim... Nu ştiu ce *m-a apucat, dar m-am trezit povestindu-i ce-am făcut cu bărbatul meu. Din acel moment a început să mă şantajeze!

— Sub ce formă îl exercita?

— Nu-mi mai plătea şedinţele şi-mi pretindea să-i fac masaje din ce în ce mai des... Vă daţi seama că în acest fel pierdeam şi posibilitatea de a mă ocupa de alte cliente... De a-mi cîştiga pîinea...

In clipa aceea am auzit la dreapta mea un hohot puternic de rîs. M-am întors indignat spre Dan, pentru a-1 întreba dacă nu putea găsi lin moment mai potrivit pentru ilaritatea sa. Am renunţat însă să-l aduc la ordine. Era evident, cedase unui rîs nervos, provocat de tensiunea şi ritmul epuizant ce ne-am impus pentru capturarea criminalei...

Întîlnind figura încruntată a lui Lupu, a reuşit să se domine şi a spus:

— Tovarăşe procuror, noua motivare a inculpatei este puerilă şi în "totală opoziţie cu adevărul. Iată

— Continuă el, întinzîndu-i un carneţel –, aveţi aici notesul în care inculpata a consemnat numele clientelor ei şi orele cînd le vizita. Vă rog să-l deschideţi şi să constataţi că victima Marieta Stanciu era programată o singură dată

pe săptămînă, în ziua de joi. Deci susţinerea ei, că ar fi fost obligată prin şantaj să presteze şedinţe suplimentare, nu poate fi luat în considerare, deoarece n-ar fi avut cînd să le facă, fără a încurca programarea celorlalte cliente. Situaţie neevidenţiată în discuţiile avute cu clientele ei

— A zis, bătînd cu mîna în carneţele. Dealtfel, chiar dacă am admite omorul ca o necesitate, cum încearcă inculpata să-l prezinte, consecinţa lui rămîne una singură: jaful! Şi încă ce jaf! Dacă ar fi putut, în lăcomia ei ar fi încercat să fure chiar şi fundaţia casei din strada General Demostene. In ceea ce priveşte uciderea lui Niculaie Tomescu, suprimarea acestuia n-a fost decisă într-un moment de furie, cum a susţinut inculpata, ci din dorinţa de a-1 jefui. Faptul că omorul s-a comis în unica noapte în care victima, din neglijenţă sau comoditate, a' comis imprudenţa de a păstra asupra ei o sumă mare de bani, poate fi considerată numai ca o simplă coincidenţă?

L-am văzut pe Lupu dînd aprobator din cap şi m-am adresat inculpatei^ care, ascultînd argumentele lui Dan, se pleoştise din nou.

— Ce venit lunar îţi aducea profesia de maseză?

— O sută şi ceva pe zi, adică vreo patru mii pe lună... Asta înseamnă – se învioră ea – că aveam un cîştig destul de mare pentru a nu fi nevoită să jefuiesc... aşa cum susţineţi dumneavoastră!

— Da, e adevărat... — m-am prefăcut că şovăi. Ţinîud seama atît de venitul ce-1 aveai, cît şi de cheltuielile modice necesitate de întreţinerea casei şi copiilor, cred că puteai să trăieşti foarte comod din cîştigul tău.

S-a grăbit să mă aprobe.

— Apropo, ce rezerve de bani ai, în casă sau la CEC?

— Numai cele cîteva sute de lei, pe care i-aţi găsit în poşeta mea... Zău...

— Ai putea să-mi spui cum reuşeai să cheltuieşti patru mii de lei pe lună?

— Păi... mîncarea, hainele copiilor...

— Nu te mai osteni că tot n-ajungi la patru mii de lei. întrucît cheltuielile pentru întreţinerea familiei tale nu depăşeau jumătate din venitul lunar, cu diferenţa ce făceai?

— N-am putut să fac economii. Cheltuiam întregul meu cîştig pe copii... Le dădeam tot ce era mai bun pentru a creşte mari şi sănătoşi.

— Cît plăteai fiola de morfină? i-am scurtat tirada.

S-a uitat la mine, cu ochii rotunzi, de parcă eu aş fi fost poarta nouă şi ea viţelul dintr-o anumită poveste. Constatînd că şi Lupu îmi acordă acelaşi interes ca şi inculpata, am scos dintr-un sertar al biroului cutia cu fiolele confiscate şi am împins-o spre el.

— Le comercializai? a întrebat Dan.

A plecat capul şi n-a răspuns.

— Ţi le injectai? a zis procurorul.,

Constatînd că se cramponează de proverbul „tăcerea-i de aur...“, m-am ridicat, am ocolit biroul şi m-am dus lîngă ea.

— Suflecă bluza şi arată-mi braţul drept!

Cînd mi-a executat ordinul, fără prea multă plăcere, am văzut pe antebraţ cîteva urme lăsate de înţepătura acelor de seringă. Erau suficiente pentru a pricepe că folosea morfină.

— Pentru asta avea nevoie de bani! a constatat procurorul.

— Cum îţi procurai morfina? am spus, reocupîndu-mi scaunul.

— Printr-o cunoştinţă de-a mea... un fost client al prăvăliei noastre...

— Eu sînt edificat – am zis către procuror. Dumneavoastră?

A făcut un gest de aprobare şi i-am spus lui Dan s-o expedieze la arest.

— Deci – a comentat Lupu, gînditor, cînd am rămas singuri – a ucis sub influenţa stupefiantelor..!

— Nici gînd de aşa ceva! am protestat. Stupefiantele, şi mai cu seamă morfina, fiind tranchilizante, nu pot aţîţa porniri spre fapte reprobabile, bestiale. Evident, cu excepţia JL.S.D.-ului, care este halucinogen prin excelenţă. în consecinţă, n-a acţionat sub directa influenţă a stupefiantelor, ci a toxicomaniei... Pentru a-şi obţine drogul avea nevoie de bani, iar pentru a-şi procura bani, din ce în ce mai mulţi, a pornit pe calea jafului, respectiv a omuciderilor pe care le-am anchetat. Asta-i!

— Ba e laie, ba-i bălaie! Nu-i de vină stupefiantul... ci stupefiantul! Cum vine asta?

— Mihai, încerc să subliniez o deosebire calitativă. Dacă tu, ca reprezentant al Procuraturii, admiţi, în faţa judecătorilor, că inculpata a acţionat sub influenţa unui narcotic, ar putea beneficia de circumstanţele atenuante oferite de iresponsabilitate... şi nu le merită! Faptele ei au fost comise conştient, premeditat şi cu sînge rece...

— Şi încă ce sînge rece! a zis Dan. Ferocitatea şi dezinvoltura dovedite de inculpată pun în umbră chiar şi modul de comitere a quadruplului asasinat descris de Truman Capote, în cartea „Cu sînge rece“.

— Intr-adevăr – l-a susţinut Lupu, —perechea de descreeraţi care au suprimat familia Clutter, nu numai că au acţionat mai puţin brutal, dar s-au şi grăbit să dispară de la locul faptei; spre deosebire de maseza „noastră44, care s-a plimbat printre victime aşa cum se plimbă un pensionar în parcul Herestrău într-o zi însorită de

primăvară.

— E alienată! a zis Dan scîrbit.

— Nu cred – am spus. Felul în care şi-a calculat ii a ştiut să-şi ascundă faptele, după părerea mea, lemonstrează contrariul... Dar, ca de obicei în siuaţii de acest gen, înainte de a o înainta tribunaluui, vom cere o expertiză psihiatro-judiciară.

— Dar în prealabil, adică mîine dimineaţă vom ’ace reconstituirea omorului din strada Maria Hagi VToscu – a zis Lupu, ridicîndu-se.

In timp ce ne strîngea grăbit mîinile, s-a auzit 3 bătaie în uşă.

Capitolul XXX

ŞI TOTUŞI... MAI AVEM O SURPRIZĂ!

După ce Dan a făcut invitaţia de rigoare, au intrat în birou un plutonier de miliţie şi un civil cu haine ponosite şi o bască în mină.

— Tovarăşe căpitan, vă rog să-mi permiteţi să raportez —a spus subofiţerul, luînd poziţie de drepţi.

— Te ascult – am zis, pe cînd examinam necunoscutul. Era de talie mijlocie – mică şi atît de slăbuţ incit ar fi putut constitui un exemplar ideal pentru studierea scheletului uman de către cursanţii anului întîi ai Facultăţii de Medicină. Avea chipul lunguieţ şi obrajii supţi şi stafidiţi. Părul lung şi roşu se asortau atît de bine cu faţa lui pistruiată, incit nu m-am putut împiedica să nu mă gîndesc la locuitorii Irlandei. Constatînd, dintr-o privire, că n-ar avea unde să ascundă niscaiva mitraliere, maşini infernale sau tunuri Bazooka m-am liniştit.

— Sînt comandantul patrulei-auto 106 şi, în tim ce-mi făceam rondul, am fost chemat printr-un pos portativ de radio-telefon în strada Maria Hagi Mosc 15 de către un coleg care supraveghea casa respectiv Cînd am ajuns la

destinaţie, subofiţerul care ne che mase mi-a spus să-l aduc aici pe dumnealui. Mai re portez că, în conformitate cu cele comunicate de cc legul meu, dînsul – a zis, arătînd spre roşcat; car» admirînd preocupat covorul nostru; uzat şi prăfui îşi schimba din ce în ce mai des greutatea corpuli de pe un picior pe celălalt – a avut o atitudine sus pectă. A sunat la poarta casei supraveghiate şi, cîn colegul l-a întrebat pe cine căuta, a rupt-o la fugi

— Explicaţi-vă – l-am invitat pe necunoseu după ce l-am concediat pe subofiţer.

— Să vedeţi... E o neînţelegere... Eu am greş: adresa... Adică căutam pe altcineva... a începi el să îndruge, în timp ce-şi învîrtea intimidat basc între degete, de parcă ar fi fost un şirag de mătăni

— Pe cine anume căutaţi? am întrebat.

— Pe o doamnă, o cunoştinţă de-a mea...

— Cum se numeşte?

— Silvia... Doamna Silvia...

— Asta înseamnă că n-aţi greşit adresa! am re marcat, renunţind să mă mai amuz de stinghereai lui.

— Aşa cred şi eu... — a admis, confuz şi evi tîndu-mi privirea.

— Atunci lămureşte-ne dece ai încercat s; dispari?

— Pentru că mi-a fost teamă să nu-mi rupi oasele tovarăşul subofiţer! Doamna care m-a invita s-o vizitez mi-a zis că stă singură... aşa că mă înţelegeţi?

Am recunoscut. că nu-1 înţeleg, chiar deloc, şi l-am poftit să nu mă lase în ignoranţă.

— Doamna Silvia mi-a zis că e căsătorită cu un tovarăş de la miliţie, adică că este în divorţ cu dînsu'... Iar eu dac-am văzut cine-mi descuie poarta, mi-am zis că-i mai bine să plec... Că doar nu puteam să spun că o caut pe soţia lui...

— De unde o cunoşti pe doamna Silvia?

— Am întîlnit-o într-o zi... pe stradă – a bîiguit el.

— Cînd şi în ce împrejurare? a intervenit Dan.

— Ştiţi... — s-a arătat el speriat. I-am făcut un serviciu...

— Ce serviciu? s-a interesat Lupu, care, renunţînd să mai plece, îşi reocupase scaunul.

— Pune basca pe birou, ia loc pe scaun şi uită-te la mine! am ordonat.

După ce s-a executat, l-am avertizat cu severitate:

— Să spui numai adevărul! Pentru început, numele, adresa şi ocupaţia!

Cînd mi-a răspuns era să cad din scaun. Roşcatul era exact persoana pe care o cerusem, în cursul dimineţii, miliţiei din Cluj. Adică şoferul autocamionului care transportase obiectele jefuite din strada General Demostene. Singurul dintre noi care a rămas impasibil a fost procurorul. Motivat, deoarece nu avusese de unde să afle de numele lui Gogu Ilie.

— Gogule – am spus, privindu-i ochii mici, căprui şi cu o căutătură zbanghie – serviciul făcut doamnei Silvia nu se referea cumva la transportul unor obiecte casnice..?

— Nuuuu..!

— ... luate din strada general Demostene, îhtr-o noapte, acum vreo zece zile? am spus, fără să-i aud contestaţia.

Procurorul a tresărit şi a devenit atent, iar Gogu, clătinînd din cap, s-a înroşit şi mai mult la faţă.

— Să fiu al dracului dacă ştiu despre ce vorbiţi?

m-a anunţat. \

— Ce-ai făcut în noaptea de 19 aprilie, în jurul orei zece seara? am spus.

— 19 aprilie?... Aha, da! îmi amintesc... Am adus nişte materiale de la Cluj şi le-am predat bazei noastre din Bucureşti.

— Şi n-ai rămas cumva în pană de benzină?

— Ba da! Şi-mi amintesc şi de transportul obiectelor de care-mi vorbeaţi... — s-a decis să recunoască, cu bucuria unui braconier prins cu vînatul în tolbă. Da, e adevărat! Am făcut un transport în interes personal, un mic ciubuc... Da' care şofer nu se-nvîrteşte cînd are posibilitatea? Dacă vreţi să mă amendaţi, amendaţi-mă... Da' să ştiţi că-s om sărac...

Am ridicat o mină, aşa cum fac agenţii de circulaţie pentru a opri o maşină prea zorită şi l-am rugat să-mi povestească ce s-a întîmplat din momentul în care şi-a întîlnit pasagera şi pînă s-a des-' părţit de ea.

Zece minute mai tîrziu, am constatat că versiunea lui era aidoma cu cea furnizată de criminală.

— Cînd aţi luat covorul din sufragerie, cine a ridicat masa de pe el, dumneata? l-am sondat, un pic: chestie de deformare profesională.

— Nu ştiut despre ce vorbiţi. Eu n-am intrat în casă.

— Despre ce aţi discutat în timpul transportului?

— Mi-a povestit că are o soacră rea, că bărbat-su e beţiv şi-o bate mereu... Că e fericită că-şi ia lucrurile şi scapă din balamucu' lor...

— Deci relaţiile voastre s-au limitat numai la un transport de ocazie?

M-a aprobat.

— In acest caz, ce-ai căutat la pasagera dumitale acasă şi de ce ai încercat să dispari? l-am luat repede.

— Ştiţi, aranjasem să mai trec pe la dînsa, pe acasă, că-i singură şi n-are pe nimeni... Iar cînd l-am văzut pe tovarăşu' de la poartă, mi-am zis că-i mai bine să-mi iau tălpăşiţa... Că ce ştiu eu, poate s-o fi împăcat cu bărbat-su?...

— De ce trebuia să mai treci pe la ea? a întrebat Lupu

intrigat.

— Păi cum să vă zic... In seara aceea, cînd i-am dus lucrurile acasă, n-am putut... Ştiţi venisem de la Cluj cu soţia mea-n cabină şi, cînd am ajuns în Bucureşti, mai întîi şi întîi am lăsat-o pe ea acasă, la socri. Abia după aia m-am dus să duc marfa. Pînă am predat-o, cît am stat în pană de benzină şi pînă am transportat lucrurile doamnei se făcuse foarte tîrziu... Şi aşa mi-a făcut scandal nevastă-mea, că p-unde am întîrziat atîta... Da'dacă mai rămîneam şi pe la doamnă... De aia am aranjat s-o vizitez cînd mai vin prin Bucureşti, singur... Eu am mai fost pe la dînsa acu' cîteva zile, da' n-am găsit-o acasă, iar azi am dat peste bărbat-su...

De unde, în prima parte a audierii, felul în car vorbea şi gesticula m-a distrat, deoarece mi-1 amin tea pe actorul Jerry Lewis, 'între timp, pe măsur ce-şi "debita povestea, am început să mă gîndes la altceva, la altceva care nu conţinea nimic amu zant.

— Cînd anume ai mai fost la ea acasă? a zis Dar

O căutase sîmbătă seara, la două ore după cearestasem.

— Gogule – am început –, te rog să-mi explici de fapt, de ce trebuia s-o mai cauţi pe acasă?

— Ei, aşa... ca bărbat.

— I-ai propus dumneata să vă mai vedeţi?

— Da... Adică mai de grabă ea...

— În ce mod?

— Păi, în timp ce-i duceam lucrurile spre case mi-a spus că-i mai bine de un an de cînd n-a ma avut de-a face ou bărbat-su, că o neglija. Ne-am ş sărutat în maşină – mi-a răspuns.

— Iniţiativa a fost a dumitale? am întrebat, deoa rece n-aveam de unde să-i ofer o decoraţie pentri succesul avut.

— Nu, a ei... că zicea că-i plac şi ar vrea si devenim preteni intimi. Ce mai vorbă! Mi-a zis p româneşte, că vrea să se iubească cu mine.

— Şi v-aţi iubit în seara aceea?

— Nu. Ea a vrut, da' n-am putut să mai întîr zii... că mă-nebunea nevastă-mea, că-i geloasi foc...

— Ea a insistat să rămîi peste noapte acolo?

— Da, da' pormă, după ce i-am esplicat cun merg lucrurile, mi-a dat dreptate. Aşa că a rîma: să trec pe la dînsa cînd am să vin iar în Bucu eşti. Da' vă rog să mă scuzaţi că-s curios... Da u zic că dumneavoastră nu m-aţi adus aici pentru -am făcut un transport în interes personal; că -rea mă-ntrebaţi multe despre dînsa. Aşa-i?

Am aprobat.

— Doar n-or fi fost de furat lucrurile pe care i î-am transportat – s-a făcut el maroniu.

— Cam aşa ceva.

— Hii! Acu-nţeleg! M-am mirat eu cît-îi de gamtoană...

— Adică?

— Păi, cînd ne-am despărţit, mi-a zis că data viioare, cînd vin la dînsa, îmi dă cadou butelia de ragaz pe care am transportat-o, că zicea că mai are louă şi n-are ce face cu atîtea.

— Ţi-a mai spus ceva în legătură cu următoarea izită?

— Da, că o s-o facem lată rău... Şi că d-aia e >ine să nu fiu văzut cînd intru la ea... Ştiţi, ea ra-n divorţ şi se temea că dacă o afla soţu'ei că irimeşte acasă un bărbat riscă să piardă copiii la rocest.

— Te-a rugat să vii fără autocamion?

— Aşa-i! Da' de unde ştiţi? s-a mirat el.

— O păsărică, care tocmai trecea pe acolo, a auzit: onvorbirea voastră şi mi-a povestit-o... Dane, conlu-1 pe tovarăşul în biroul de alături şi dă-i cele rebuincioase

pentru a-şi scrie declaraţia.

Şi p'ormă pot pleca? a întrebat temător.

— Da.

— Şi cu ciubucu' care l-am făcut cum rămîne?

— Dacă se mai întîmplă încă o dată, s-a zis cu dumneata! Ai să răspunzi şi pentru cel discutai astăzi!.

Recunoscător, a început să facă temenele ca la gimnastica suedeză.

— Nicule, crezi că a^vrut să-l ucidă şi pe şofer: a zis Lupu, cînd am rămas numai noi doi.

— Bineînţeles, Mihai. O femeie care ani de zile a fost frigidă, nu se poate încinge aşa, deodată! Ş: încă cu cine? De o mîndreţe de bărbat ca Gogu Ilie! In mod cert, scopul ei a fost suprimarea şoferului deoarece, după mintea ei, era singura persoană care aflînd despre drama consumată în strada Genera! Demostene, ne-ar fi putut furniza adresa unde, ai fost duse lucrurile jefuite.

— Avînd în vedere acest pericol, iminent, de ce 1-a mai lăsat să plece?

— Din două motive. Primo, pericolul nu era ch-iai atît de imediat, deoarece şoferul, urmînd să părăsească a doua zi Capitala, n-ar fi putut să afle ce s-a petrecut în locuinţa de unde a transportat obiectele ştiute. Ceea ce, dealtfel, s-a şi întîmplat Secundo, şi-a dat seama că dacă-1 omora chiar din prima noapte îşi riscă capul. Autocamionul rămas fără stăpîn, în faţa casei ei, ar fi ridicat suficiente probleme pentru a fi suspectată... Şi, precis, o astfel de situaţie nu putea s-o tenteze.

— Da, cred că ai dreptate... — m-a aprobat Lupu. Aşa se explică şi promisiunea că-i va da cadou o butelie de aragaz.

— Evident. Contravaloarea buteliei reprezenta o momeală sigură pentru atragerea viitoarei victime în

capcană.

— Şi acum, după ce-am terminat cu porcăria asta de afacere, n-ar fi cazul să ne premiem cu un coniac multiînstelat? ne-a ispitit Dan, care revenise între timp în birou.

Mi-am privit ceasul. Era ora unsprezece fără un 3fert.'

— Fără mine! ne-a avertizat Lupu. N-am nevoie de probleme cu nevastă-mea.

— Pas şi eu. E tîrziu.

EPILOG

Ca urmare a expertizei psihopatologice, s-a stabilit că acuzata este responsabilă de faptele comise.

Tribunalul Capitalei, prin sentinţa penală din 24 septembrie 1962 a condamnat-o pe inculpata S.T. la muncă silnică pe viaţă. Recursul fiind respins, sentinţa a rămas definitivă!

CUPRINS

PARTEA 1NTIIA

Cap. I Preiau un caz de rutină 5

Cap. II Mă străduiesc să- mi păstrez cu mpătul 1 5

Cap. III S-ar părea că am dibuit mobilul.. 2 3

Cap. IV. Stabilirea orei agresiunii 3 9

Cap. V Soiul victimei.... 4 5

Cap. VI Femeia de serviciu. 5 5

Cap. Ne lansăm pe două 6

Cap. VII piste. 8
Cap. VIII Povestea tîmplarilor 8
Cap. IX Domnul Johny Ghiţă 39
Cap. X Verific o nouă ipoteză. 10
Cap. XI Epilogul unei evadări 21
Cap. XII Aflu cum se poate cîştiga la Loto. 11
Cap. XIII Cherchez la femme. 23
Cap. XIV Profesorul Tony Costea 11
Cap. XV Supoziţia căpitanului Maier 32
Cap. XVI Cristina Damian adă are ceva de ugat 11
Cap. XVII Începem să tatonăm 42
Cap. XVIII Silvia Tomescu... 11
Cap. XIX O brodesc ca la carte. 50
Cap. XX Mărturisirea…… 11
Cap. XXI Reconstituirea…. 59
Cap. XXII Intermezzo…… 12
Cap. XXIII Cînd să zic c-am terminat 68
Cap. *XXIV*... O iau de la-nceput!.... 241

Cap. XXV O arestare din ce în ce mai bizară. 250
Cap. XXVII îmi reiau peregrinările.... 253
Cap. XXVII încercăm să-l dibuim pe arestat.. 275
Cap. XXVIII „Dispărutul” 295
Cap. XXIX Elucidarea afacerii 300
Cap. XXX Şi totuşi... mai avem o surpriză!.. 312
Epilog 321
CĂPITANUL APOSTOLESCU ANCHETEAZĂ CĂPITANUL APOSTOLESCU INTERVINE CĂPITANUL APOSTOLESCU ŞI DUBLA ENIGMĂ GREŞEALA’ CĂPITANULUI APOSTOLESCU CĂPITANUL APOSTOLESCU Şl IDENTIFICAREA

Redactor: ANA MARJA BOARIU Tehnoredactor: CONSTANTIN RUSU

Apătut: 1976. Bun de tipar: 12. 04. 1976. Comanda nr.: 851. Coli dc tipar: 10,125. Tiraj: 60.000 + 90 broşate. Hirtia: semivelină 63 g/m. Format: 70* X *100132. C.Z. pentru biv blloteci: 859.0-31.*

*Tiparul executai sub comanda nr. 17011976, la Întreprinderea Poligrafică Cluj, Municipiul Cluj-Napoca, str. Brassai nr. 5—*7. *Republica Socialistă România*

*
* *
*
. * *
*
* *
*
* *

Maşina de serviciu se afla la intrarea blocului. M-am aşezat pe locul din faţă şi, consultînd carneţelul în care îşi înscrisese Silvia Tomescu clientele, i-am spus subofiţerului de la volan cu ce adresă. începem colindul.

După aproape cinci ore, timp în care am vizitat mai bine de jumătate din clientela masezei, m-am declarat satisfăcut. Făcîndu-mi bilanţul promenadei mele duminicale, constatasem că. inculpata se bucura de întreaga stimă a femeilor care utilizau serviciile ei. Nici una din persoanele audiate nu remar-

.

*

**